

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 71

Dijous, 29 de novembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 45, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 (tram. 200-00053/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.2

La sessió, suspesa ahir, s'obre a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002
(tram. 200-00053/06) (continuació)

Passem ara a debatre les esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances. (*Remor de veus i pausa.*) Es reprèn la sessió. Entrem al debat de les esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carnicer i Vidal

Bon dia i bona hora, senyor president, senyores i senyors diputats. Fer l'esmena del Departament... Bé, dir-li que acumulo en aquest torn, senyor president, l'esmena del Departament, de totes les seves empreses i entitats, i, així mateix, els apartats de classes passives, de deute, de diversos departaments i de fons de millora dels serveis públics, és a dir, aquells departaments o apartats del pressupost que, més o menys, pensem que van lligades al Departament d'Economia i Finances.

Li deia, senyor president, que fer l'esmena al Departament d'Economia i Finances sempre és un *déjà vu*, sempre és un *ritornello* en relació amb l'esmena general. Per què? Perquè l'esmena general ja en parla. Hem parlat dels criteris econòmics, dels criteris de funcionament del que és el pressupost, i el Departament d'Economia i Finances és el responsable d'aquest pressupost. Per tant, en aquest sentit, sempre hauríem..., i algun any ho hem fet –intentaré aquest any no fer-ho–, caure en la temptació de tornar a parlar del mateix que parlem en l'esmena general. Però repeteixo que la meua intenció és no fer-ho i, en la mesura que pugui, ho evitaré.

El Departament, en si mateix, té un creixement moderat, un 7,14%, amb un pressupost, com recordàvem ahir, que puja un 10%. Vol dir, doncs, un intent de moderació en les despeses pròpies del Departament, i, en aquest sentit, res tindríem a dir-hi. Per tant, seria, segurament, un creixement relativament lògic.

Passa que quan gratem una miqueta més, surten algunes qüestions que motiven aquesta esmena de retorn i que són les que, en tot cas, posaríem sobre la taula, esperant que el diputat de la majoria que ens contesti ens pugui donar alguna resposta, i si no, segur que el conseller, en algun altre moment, ens la farà arribar. D'això no en tenim cap dubte.

Tot aquest creixement del Departament s'articula al voltant de les despeses corrents. Les despeses corrents són les que s'incrementen. S'incrementen en alguns casos que creiem que valdria la pena que se'ns comentés, perquè, per exemple, d'acord amb les plantilles que se'ns ha presentat, el Departament incrementa cinquanta-tres persones. No, en cap lloc hem sabut trobar el perquè. En aquest cas, em sembla que un increment de 53 persones sobre una plantilla que no arriba a les 1000 és un increment relativament interessant. Per tant, valdria la pena saber el perquè d'aquest increment de plantilla en aquest moment, sobretot quan veiem que altres departaments més aviat tenen intents de moderació, que redueixen el seu personal. I com que sempre una de les tesis que el nostre Grup ha defensat és que el Departament d'Economia i Finances, en el seu microcosmos estricte de Departament, pugui ser una mica exemple amb relació als altres departaments, que aquest Departament incrementi cinquanta-tres persones és segurament un problema, és una qüestió que valdria la pena aprofundir.

Dintre d'aquest conjunt de despeses corrents, també veiem que la seguretat social puja un 13%. El Departament en costos de personal ens puja un 8, seguretat social ens puja un 13%. Una altra cosa que no entenem. Per què la seguretat social puja un 13%? Que es tracta, de recuperar retards que corresponen a pagaments no fets? És a dir, allò que sabem que el desembre no es paga mai i aquest any es té voluntat de pagar dintre de l'any? Bé, si és això, ho expliquen, i fins i tot, seria lloable.

Totes les partides del capítol 2 pugen un 3%. Ens temem un cert mecanisme en l'elaboració del pressupost del Departament d'Economia i Finances, perquè el 3% és exacte, clavats, en totes les partides, llevat d'una, que ja la vam comentar ahir: la partida d'informàtica, que en el Departament puja quasi un 30%, manteniment d'informàtica, no inversió –inversió, si tenim temps, en parlarem més endavant.

I també, en les despeses corrents, en el capítol de transferències, hi ha dos conceptes que crec que mereixen l'interès, no pel seu import, però sí pel seu simbolisme. Per una banda, desapareixen 22 milions de pessetes. Diran: «És poc.» Sí, però anaven a una cosa que tenia un cert sentit, que és de suport al mutualisme. És que el Departament, amb el canvi de conseller, ha canviat de criteri? Abans donaven suport al mutualisme, ara no se n'hi pensa donar? És bo. O és que hi ha una altra partida de 25 milions, que diu de transferència a empreses, que abans no hi era, que això és el que ara es vol portar al mutualisme?

Per tant, senyors diputats, senyor president, veuen que hi ha una sèrie d'incògnites en aquest pressupost que val la pena, entenem, que siguin comentades.

I, finalment, també en el Departament, veiem un tema que ens preocupa des del punt de vista de la seva repercussió, diríem, a nivell d'imatge: despeses de capital, és a dir, inversions i transferències. Són exactament les mateixes que l'any passat, però calcades, que no hi ha un esforç de reflexió. Vol dir que no han fet res del que van fer l'any passat i ho volen fer aquest any? O, si no, expliqui'm per què a biblioteques l'any passat hi anaven 2.028.750 pessetes i aquest any n'hi van 2.028.749.

Això és el problema de l'euro, del 50 al 49 és el problema de l'euro, però són exactament les mateixes.

O inversions en equip de procés de dades: 57.392.000 pessetes. Exacte, exactament les mateixes. Que no hi hem pensat? Que hem agafat i hem copiat? Una mica, la sensació és aquesta que ens dóna, i clar, si fos això, estaríem en mal camí, perquè vol dir que tornàrem a allò que ni el mateix Departament es creu el seu pressupost. Fa un pressupost per passar, per presentar-lo aquí en el Parlament, i després, ja, amb les modificacions que corresponguin, amb les previsions de la Llei, doncs ja tirarem endavant, ja canviarem el que hem de canviar.

L'Institut d'Estadística. Els recursos són essencialment escassos, però, tot i així, són tan escassos que, fins i tot, els han obligat a fer servir el romanent d'anys anteriors per pagar el pressupost. El Departament no incrementa la seva aportació. L'Institut d'Estadística és una eina que aquest Parlament ja en diferents moments ha constatat la importància que té per al seguiment de l'activitat econòmica del país. Malgrat això, el Departament no incrementa els seus recursos i –repeteix– obliga a fer servir romanents d'anys anteriors per pagar, per incrementar, el pressupost. Tot i així, l'Institut..., tornem a ser-hi, és una cançoneta que aniran sentint bastant, eh? Informàtica un 46% d'augment, i els lloguers pugen de 4 a 13 milions, sense cap més explicació. És lògic de 4 a 13 milions? O aquí, com em comentaven ahir alguns diputats, és que estem entrant en la via del rènting a marxar forçades? També en l'Institut? A més a més de llogar edificis, comencem ja a llogar vehicles, a llogar equips i a entrar en la via del rènting? Repeteixo: seria interessant també alguna explicació.

Institut de Crèdit Agrari. A nosaltres sempre ens ha semblat que l'activitat de l'Institut de suport al món agrari, al camp, té un cert sentit i està bé, i, per tant, fins i tot algun any em penso que no li hem presentat ni l'esmena de retorn per demostrar aquesta diferenciació amb relació a l'activitat d'aquest Institut. Però, és clar, és que l'Institut de Crèdit Agrari ja s'està convertint més en un finançador de les activitats del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que no en el finançador de les activitats del món agrari.

En aquest pressupost vostès consignen que el DARP pagarà 180 milions d'interessos a l'Institut, com un ingrés. Per tant, això vol dir que, pel cap baix, el DARP deu a l'Institut entre 5 i 6.000 milions de pessetes. És aquesta la funció de l'Institut? Per això el van crear? Per finançar el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca? A nosaltres ens semblava que no, que tenia tot un altre sentit i tenia tota una altra voluntat. En tot cas, ens trobem que en els números, i com passa moltes vegades, vostès han desvirtuat la realitat de les propostes que es van fer en aquest Parlament, també en el cas de l'Institut Català de Crèdit Agrari. I deixi'm dir-li una cosa: ens preocupa l'increment de les despeses corrents, tant en l'Institut de Crèdit Agrari com en l'Institut de Finances. Tots dos estan creixent les seves despeses corrents per damunt del 20%. Aquest no és un bon símptoma de funcionament en entitats financeres. Per tant, aquí també hauríem de fer-hi quelcom.

L'Institut Català de Finances. El pressupost té algunes incògnites que també demanem que se'ns aclareixin.

Per primera vegada, figura una partida en ingressos de retorn de més de 3.000 milions de pessetes de deutes provinents del sector públic. Què són? D'on vénen? Què en queda? Que aquest és l'altre: l'Institut Català de Finances, també, com el de Crèdit Agrari, està finançant el conjunt de la Generalitat, però, a més a més, està fent allò que des d'aquesta tribuna s'ha denunciat en molts moments, que aquelles subvencions que la Generalitat no pot pagar envia la carteta a les entitats, als ajuntaments, i els diu: «Vagin a l'Institut Català de Finances, els donaran crèdit, i aquest crèdit ja el pagarem nosaltres.» Quan parlem d'aquests 3.000 milions estem parlant d'això? O estem parlant d'una altra cosa? En tot cas, ens poden informar de quin és el deute que ajuntaments i entitats tenen amb l'Institut Català de Finances per compte de la Generalitat? 800 milions d'ingressos extraordinaris. Què és? Què són? D'on vénen? Per altra banda, ja es nota en l'Institut un cert impuls de l'activitat creditícia: un 15% d'increment. Això ens sembla una bona mesura. Ara, probablement, el més important de l'Institut en aquests pressupostos no és ni el pressupost, sinó la modificació que vostès han plantejat en la Llei d'acompanyament.

El senyor conseller sap, perquè n'hem parlat, que el nostre Grup està d'acord a repensar l'Institut Català de Finances, a replantejar la seva activitat, a cercar, diríem, un àmbit en què l'Institut es pugui moure amb més comoditat. Ara, el que no estem d'acord és, això, a fer-ho per la porta del darrere, i els ho dic així de clar. Això no es pot fer amb la Llei d'acompanyament, això no es pot fer a través d'aquesta Llei que, diguem-ne, va amb el pressupost i que és una mica l'escombra d'altres situacions. Si vostès volen, nosaltres, i els ho diem des d'ara, estem disposats a asseure'ns, a parlar de l'Institut Català de Finances, a parlar de les seves propostes, a parlar de propostes alternatives i a veure què s'ha de fer i com s'ha de fer. Ara, ja els ho dic des d'ara, que fer-ho, això, a partir de la Llei d'acompanyament no ens sembla ni un bon camí ni un camí que resolgui alguns dels temes que sabem que a vostès els preocupen amb relació a l'Institut Català de les Finances. Si continuen per aquesta via, nosaltres, lamentablement, hauríem de dir-los que no hi estem d'acord i, per tant, que no esperin de nosaltres actituds, diríem, de col·laboració amb relació a l'Institut Català de les Finances, si vostès –ho repeteixo– prosperen per la via de modificar l'estatut jurídic de l'Institut Català de Finances a partir de la Llei d'acompanyament.

Amb relació als altres departaments, que més o menys van acompanyant Economia i Finances, senyor president, només diria que en el calaixó, aquest, de despeses de diversos departaments, sí que hi trobem el que el conseller ens deia ahir: el programa informàtic, que incrementa el seu cost un 50%. I, a això, probablement no tindríem res a dir-hi, és un programa informàtic nou i, per tant, que el seu cost en matèria d'inversió sigui més elevat i, per tant, permeti millors prestacions..., esperem que en aquest programa informàtic s'hagi comptat amb el Parlament i s'hagi comptat amb les relacions de la comptabilitat i de la informació que aquesta comptabilitat ha de proporcionar al Parlament, desitgem-ho, però, també una informació: una partida de 400 milions de pessetes d'altres inversions sense cap

explicació. És una partida nova d'aquest any que també requereix, per tant, una sèrie de comentaris.

Per tant, senyor president, com veu, aquestes esmenes estan basades, per una banda, en els mateixos criteris que vam fer servir ahir a l'esmena de retorn, a l'esmena a la totalitat –que he intentat no reiterar perquè em sembla que, a més a més, amb els diputats que hi han assistit seria una desconsideració, amb relació als diputats que han assistit a aquesta sessió matinal. Però hem intentat aportar idees noves que, essencialment, cap a on van encaminades? Doncs, hi ha bastantes partides en aquest pressupost que no tenen explicacions raonables i desitjaríem que des de la majoria se'ns pogués donar una explicació satisfactòria.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els assistents..., començarem pels instituts perquè de vegades el que deixem per al final, llavors, no hi ha temps.

A l'Institut d'Estadística nosaltres no hi hem presentat esmena, precisament, perquè en tot cas el que sempre hem trobat a faltar és més dotació i ampliar les seves funcions. Ja els avanço que –no sé si me'n sortiré, però– en el debat sobre el SOC creiem que el lògic seria que l'Observatori del Mercat de Treball fos una cosa vinculada a un organisme autònom, tipus Institut d'Estadística, perquè allà ja estan fent anàlisis sobre qüestions laborals i, per tant, més aviat la nostra posició seria favorable a incrementar les seves funcions. I, per tant, doncs, més pressupost perquè ens convé estar informats de les dades del país per poder fer anàlisis i, diguem-ne, portar les polítiques corresponents a cada segment, doncs, de Govern, tant pel Govern com pel Parlament que controla. Aquest any només pugen 5,3 –la meitat de l'increment general–, per tant, dic, en aquest cas no hem presentat ni esmena a la totalitat, però faig el petit comentari.

Amb relació a l'Institut de Crèdit Agrari –ho avançava el senyor Carnicer abans–, aquí sembla que hi ha intenció, tant per l'Institut de Crèdit com per l'Institut Català de Finances, i en una conversa també, doncs, que hi va haver amb els portaveus d'Economia, per part de la Conselleria de dotar-los de més pes i de més funcions. Si mires els números, per això, el que sap greu encara és que –no sé si hi hauria alguna altra via o si vostès tenen alguna altra idea– molt del diner que es mou en el pressupost sigui lamentablement amb relació, doncs, a tapar forats diguem-ne d'epidèmies o de pestes –pesta porcina, per exemple–, quan en realitat, doncs, seria bo que l'Institut es dediqués, precisament, a tirar endavant, a facilitar crèdits per tirar endavant empresa familiar agrària i, en general, tot el sector agropecuari, sobretot, tot i que hi ha increments de partides importants amb relació a l'any anterior. Concretament, el total de des-

peses puja un 7,8% més; la variació d'actius financers un 12% més, i per tant, hi ha un increment diguem-ne notable.

Amb relació a l'Institut Català de Finances, aquí sí que també hi ha increments importants. El total de l'ICF, doncs, un 41,6% –capítol 8 i 9, un 47%–, i si analitzem, tot i que el debat no és aquest, la Llei d'acompanyament veiem efectivament la voluntat de canviar i dotar l'ICF amb més estructura i amb més funcions. Nosaltres li vam comunicar també a títol personal, doncs, que ho veiem bé, però també coincidim amb el diputat Martí Carnicer que, segurament, la via més adequada no és la d'acompanyament.

Ja els avanço que, a part de l'esmena que forma part del paquet d'esmenes a la totalitat, farem alguna esmena puntual, perquè d'alguna manera entenem que si això ha de tenir una funció cada cop més institucional i més allunyada del que és la gestió només estrictament governamental, sinó una gestió més de banc, caldria la presència plural als seus òrgans de direcció per part dels representants diguem-ne de Catalunya. I, per tant, alguna esmena farem, puntualment en aquest sentit, per veure si és possible, doncs, que sigui assumida, precisament, malgrat no estar d'acord amb què es faci l'acompanyament si igualment tira endavant, almenys, després d'assumir aquest aspecte de pluralitat en la representació dels òrgans directius de l'ICF, perquè creiem que, efectivament, doncs, hi ha uns capítols, que també s'apunten en la Llei d'acompanyament, que sobren, que són, doncs, participació amb capital risc, que entenem que és una assignatura pendent en aquest país i que ens agradaria veure si realment, doncs, tira endavant per aquí.

I no només per aquest àmbit –ja dic que sembla que estigui avançant la Llei d'acompanyament–, sinó també en alguns articles o subarticles, que, segurament, en aplicació del que ja va ser un acord d'investidura, de retoc a la Llei de caixes, s'obren unes línies de cara al fet que les caixes prioritzin, doncs, si no recordo malament, uns crèdits per obres culturals, bàsicament biblioteques i obres socials. Nosaltres també afegirem aquí, també en la línia de capital risc, entenc que també les caixes –algunes ja ho fan, però–, part de l'ICF, seria bo que també juguessin a la microempresa. Hi ha queixes, de vegades, del sector que no són prou sensibles, al suport, a l'emprenedor que té idees.

Per tant, ja dic que no vull avançar la Llei d'acompanyament, però, en definitiva, com que estem parlant del mateix, del paquet aquest de finances per tirar endavant, doncs, el país i l'economia productiva, l'Institut Català de Finances i caixes són dues potes importants que es podrien explotar molt més.

Jo no he entrat en xifres detallades de la Conselleria, perquè, en definitiva, el pressupost en si de la Conselleria és..., és de les conselleries primes, que bàsicament gestiona, diguem-ne que organitza. I sí que sense voler-me repetir algun element que potser va quedar al tinter ahir..., perquè en definitiva la Conselleria d'Economia i Finances és la que analitza com està l'economia al país i dóna grans directrius en els camps macroeconòmics. I el primer que crec que se'ls hauria de demanar és, evidentment –tots sabem que l'estadística es pot

manipular a favor i en contra, no?, però crec que una administració moderna el millor que pot fer és ser transparent—, i per tant, que les xifres sempre i els estudis siguin al màxim de crítics, perquè des de la veritat és quan es poden fer diagnòstics correctes i solucions correctes.

I llavors, doncs, a vegades amb les xifres oficials amb què es juga crec que no es fa bé seguir aquesta línia. Per exemple, el tema a vegades de desmitificar una mica quan se situa Catalunya en funció del PIB *per capita*, de la riquesa, i aquí és evident que nosaltres..., s'hauria de fer des dels estudis oficials, sempre fer referència que en el PIB *per capita* hi ha el PIB però hi ha la *capita*, és a dir, que la natalitat, per exemple, incideix sobre el resultat. I per tant, doncs, els estudis que es fan, doncs, dient que ens estem acostant a la convergència europea, que estem fent convergència europea, s'hauria de tenir present primer el factor natalitat i tota una sèrie d'altres factors, per exemple, el tema d'economia comptabilitzada i submergida —que en el nostre cas n'hi ha menys de submergida que en altres bandes. I per tant, a l'hora de valorar el PIB diguem-ne no compta el tema de l'impacte de la immigració, censada o no, sobre aquest PIB *per capita*, si es valora o no es valora.

I, per tant, aquí hi ha tota una sèrie de variables que crec que estudis sortits, a més, de la Conselleria hi haurien de ser crítics sobre les xifres oficials. I, per tant, per tenir realment, fins i tot, arguments quan es va a negociar diners —ahir parlàvem al final que vostè en aquells moments no va voler contestar o no va poder contestar, pel que sigui, un tema important que era el capítol d'immigració—, és a dir, el que hem negociat amb Madrid, el paquet, l'impacte sobre el cost de serveis que significa el fet que tinguem més de la tercera part de la immigració extracomunitària a Catalunya, la Conselleria ho ha detectat, això? Ho ha analitzat? O sigui, ha analitzat què significa el sobrecost? Perquè no estem parlant aquí dels serveis universals dels empadronats. Hi ha un sobrecost, com a mínim, per tres raons. Una, perquè la població, la cultura de la població immigrada extracomunitària d'ús dels serveis públics no és la mateixa d'aquí. Per tant, hi ha, de vegades, un sobreabús. Per tant, hi ha un sobreús del sector públic.

Dos, és evident que als serveis no universals, per exemple, l'accés a llars d'infants, l'accés a determinats subsidis de benestar social, hi havia..., això, se sap que és en funció del nivell de vida, llavors, hi ha una sèrie de gent que tenia accés a aquests ajuts autòctons que, en el moment que hi ha l'impacte de la immigració extracomunitària, que encara està en un nivell de pobresa inferior, fan saltar de la cua els pobres autòctons i això crea..., això és un problema social important, de dimensions enormes, que s'hauria d'avaluar. Què significa, quanta aportació de més haurien de fer els programes aquests de subsidis o d'ajuts no universals perquè no ens caiguessin de la cua els pobres autòctons? Perquè això és la font de conflictes, possible font de conflictes, i, si no... Això sembla políticament incorrecte parlar-ne, però, en fi, circuli vostè pels pobles i escolti. I això és un problema gros que té números. S'han fet aquests números? Perquè sense aquests números, diguem-ne, no sabem on són. Això és un altre factor a tenir en compte.

I, última qüestió. Aquí es va aprovar —hi ha un pla interdepartamental però, de moment, en aquest aspecte que encara no s'aplica—, es va aprovar per Iniciativa i Esquerra Republicana la idea que cal facilitar una línia d'acolliment per a la població extracomunitària, bàsicament, de formació que assumeixi l'aspecte laboral, l'aspecte, també, d'ensenyament de drets i deures i l'aspecte lingüístic.

Aquesta partida jo no l'he vist, en tot cas, expressada en cap àmbit del Departament. I crec que aquest tema —i perdoni que m'hi centri excessivament, perquè crec que té un component econòmic bàsic— sense uns recursos a tenir en compte i sense l'estudi de l'impacte que significa la presència de l'extracomunitària —repeteix que ara ja són xifres importants a Catalunya—, aquesta asfíxia d'alguns serveis no només no disminuirà, sinó que augmentarà, i el malestar també; el malestar social, també, amb riscos no volguts del que pot passar a darrere.

Per tant, permeti'm que m'hagi centrat una estoneta en el tema aquest, perquè, bàsicament, em sembla que, això, Economia ho hauria de tenir comptabilitzat, què significa i, en tot cas, si s'ha d'anar a reclamar a Madrid, que teòricament tenen competències sobre acolliment, doncs, que ens les tornin i ens donin diners per poder-ho fer amb possibilitats, perquè, si no, el problema el tindrem nosaltres: vostès a la Generalitat i els ajuntaments on governem.

I tots vam veure a l'estiu com anaven els trets, cap a on disparaven, on es treien la pilota de sobre, on la passaven, la pilota. I això és un tema econòmic, bàsicament, social i cultural, que té unes partides econòmiques importants al darrere.

Per tant, doncs, fem estudis ben fets, desmitifiquem les xifres oficials. Vostès haurien de ser els primers de facilitar estudis d'economia crítica. I en aquest nivell recordo que hi ha un acord de l'últim debat de política general on vostès encarregaven amb la mateixa metodologia dels anys anteriors l'estudi de balança fiscal fins a l'actualitat. No sé si ja està en marxa això, però, en principi, això està aprovat el mes de..., primers d'octubre, setembre. I en aquest estudi de la balança fiscal jo crec que és bo per a aquest Parlament i per al país que vostès que tenen mitjans, doncs..., que no s'hagi d'esperar que surtin estudis —no sé si alguns, segurament, ben fundats, d'altres no sé si tant— sistemàticament a mitjans de comunicació, estudis parcials, estudis segmentats sobre l'estoc de capital públic en àmbits com cultura, en àmbits com infraestructures, etcètera.

Jo crec que és exigible a les funcions de la Conselleria d'Economia —i, per això, estem discutint més el contingut del que es fa que no pas el contingut dels números—, és exigible que tinguem sobre la taula estudis sobre què significa el model diferencial, per exemple, d'oferta pública a l'ensenyament, quan tots sabem que el paquet concertat ja ve de Madrid tancat i, per tant, això significa a la pràctica, si fem números rodons l'any passat, que amb un 60% d'oferta pública eren uns 300.000 milions de pessetes, un 40% d'oferta privada era 100.000 milions de pessetes, un total de 400.000 milions, i que, si Catalunya recuperés... Jo no dic que aquesta sigui la seva opció; la seva opció és, pràctica-

ment, deixar el mapa estàtic, però nosaltres almenys tenim dret a –i, si tenim dret a, vol dir que els diners, almenys, els podríem tenir–, nosaltres tenim dret a tenir, almenys, el mateix nivell d'oferta pública que la resta de l'Estat, situada en un 80%. Això són 400.000 milions de pessetes; això voldria dir que la privada baixaria a la meitat –50.000 milions de pessetes–: 450.000 milions de pessetes.

Què vol dir això? Que l'Estat central, en l'àmbit educatiu, s'estalvia 50.000 milions de pessetes. I això són números fàcils, tots aquests números són vostès que els haurien de fer, són vostès que haurien de fer els números en cada sector: a ensenyament, sanitat, cultura, infraestructures. Quin és el dèficit d'estoc públic de capital per situar-nos a la mitjana estatal?, i per tant, quins són els números que caldria reclamar en un futur perquè això, precisament, doni armes a la negociació al Govern que hi hagi aquí, i al mateix Parlament amb Madrid, per dir: escolti –ja els andalusos i els extremerys són els típics que parlen de deute històric, no sé en què en basen; si algú pot parlar de deute històric som nosaltres–, perquè, escolti, posem els números sobre la taula, en cada sector què és, què ha passat –parlem dels anys de democràcia– durant els vint anys de democràcia, com és que s'ha acumulat aquest dèficit inversor i quines conseqüències té això? I aquests números s'han fet globalment com a balança fiscal general, però jo crec que seria bo que es fessin segmentats. I això, el Departament, de moment, no ho ha fet.

I llavors, què passa? Que surten estudis exteriors i, a vegades, sembla que responguin a la defensiva, quan en realitat això s'ho haurien d'agafar com a aire que reben vostès, a la defensiva, com dient: «Oh!, justificar que ho fan malament.» Home!, segurament una part també és responsabilitat seva, en la mesura que han donat suport a molts governs de Madrid. Però, escolti, que surtin xifres sobre els dèficits de l'estoc de capital, en principi no hauria de ser, eh?, com la primera reacció que van tenir davant del Círculo de Economía, a la defensiva, després ja vaig veure que hi donaven el tomb i s'apuntaven ràpidament al dictamen, doncs, escolti, si això vostès ho han d'utilitzar, en tot cas, a favor de Catalunya i del país, aquesta xifra!

Per tant, estudiïn bé, facin la seva feina i, en aquest cas, nosaltres, no tindrem cap inconvenient, fins i tot de donar suport si s'incrementés el pressupost en les àrees que es dediquessin a estudi, perquè saber les coses no és negatiu. Com així, per exemple, l'Institut d'Estadística ho ha fet –i això pràcticament cada any es va repetint–, l'impacte de la inflació, l'impacte de la inflació diferencial a Catalunya, on es demostra que, bàsicament, doncs, els tres sectors normalment inflacionaris són sectors on, precisament, hi ha una presència pública en altres llocs important; estem parlant de cultura, estem parlant de sanitat, estem parlant d'ensenyament. És a dir, arribaríem a la conclusió que aquest model de manca d'inversió en el sector públic, que ens porta un model més privatista, a la llarga o a la curta, ens toca rascar-nos la butxaca, posar diners i, per tant, un factor inflacionari diferencial que acaba repercutint en la baixa capacitat adquisitiva de la gent de Catalunya. I això és bo que ho sapiguem i que vostès siguin els primers d'explicar-ho i de fer els estudis corresponents.

Si entrem ja més en el que és gestió pressupostària, empalmant una mica amb el que dèiem ahir, es troba a faltar un cert criteri general a l'hora de configurar pressupostos. És a dir, si hi ha més alegria aquest any, no necessàriament l'alegria s'ha de repartir en parts proporcionals pertot arreu, diguem-ne, es podria tenir un criteri. El criteri podria ser contenció en general i, en canvi, doncs, sobredotació en àmbits d'atenció directa pública: ensenyament, sanitat, seguretat, aquí evidentment no hi haurà cap dubte a dir que la ràtio pot ser de creixement del capítol 1 o del capítol 2, més elevada del que hauria de ser de contenció en altres àmbits.

És a dir, hi ha unes ràtios concretes, no fa la sensació que hi siguin a l'hora d'abordar el capítol 1 i el capítol 2 de les despeses, i, en general, a tot el que és despesa corrent. Per tant, doncs, es troba a faltar criteris clars, fa la sensació una mica que en funció del moment, de la conjuntura i de tapar forats, de sortir del pas de forats existents. Per exemple, els mestres és lògic que se'ls hagi apujat el salari, però, diguem-ne, això ja era lògic fa uns quants anys; aquest any s'ha pogut, però, una mica, anem una mica «a salt de mata», la sensació que no hi ha uns criteris de comportament, de manera que per un cantó es contingui allò que s'ha de contenir i es doti bé allò que realment dona servei a la població i és una necessitat.

I, un any més –i no entraré en detalls–, el que també es veu en la part de gestió –i ahir ho dèiem–, parlaven que el Cat21 no s'ha aplicat; esperem a veure si l'any que ve, si és que ja poden presentar pressupostos o van a la pròrroga. Ja ho veurem, les circumstàncies que hi hauran l'any que ve... Hauran fet els deures i presentaran uns pressupostos ja quantificats per objectius, això seria un salt important que, en tot cas, haurà esperat molts anys a poder-se tirar endavant. Però si fem cas de la gestió habitual, doncs, bé, hi ha uns clàssics –tampoc jo em vull estendre aquí– que són les manques de previsions entre la diferència que hi ha entre previst i liquidat en molts àmbits, ja no només a escala general, on als ingressos del 2000 –les últimes dades publicades per vostès mateixos–, hi havia una desviació dels ingressos d'un 8% més amunt, però les despeses, en canvi, es desviaven cap a dalt amb un 13%. Però –i ho dèiem ahir–, aquest 13% de desviament cap amunt no corresponia precisament als àmbits amb efecte sobre la població, és la inversió a les transferències de capital –que aquestes baixen–, sinó als altres capítols de despesa corrent.

És a dir, per tant, encara amb números relatius, pujaria molt més la desviació de les despeses corrents, mentre als capítols 6 i 7 baixa; la liquidació passa a un 14 per sota i un 20 per sota de les previsions.

I si entréssim en algunes dades d'alguns..., per exemple l'àmbit de sanitat, que és un dels més importants del pressupost, aquí els números són..., potser no val la pena que m'hi entretingui, perquè, en tot cas, ja en parlà el diputat de l'àrea, però, evidentment, no quadra res entre el previst i el que acaba, doncs, liquidant-se. No entrarem en detalls de números, en podríem donar molts, però seria farragós.

En tot cas, doncs, hi ha alguns clàssics en aquestes desviacions que sembla mentida que amb el temps no es

puguin anar millorant i rectificant. Per tant, és també, per aquesta raó, que des de la Conselleria d'Economia s'hauria de tenir un control més ferri del que passa a la resta de conselleries en el tema pressupostari, oi més quan pretenem, com deia abans, passar a un model de Cat21, en el qual es faci programació pressupostària des dels departaments. Dificilment podem passar a aquesta fase d'autonomia i responsabilitat, si abans no s'han fet els deures d'exigir que cada departament afini molt més els números entre el previst i el liquidat, sobretot quan hi ha partides que fa anys i anys, dècades, que són les mateixes desviacions, en el mateix lloc i amb la mateixa partida.

Per tant, aquí jo crec que és exigible un afinament més gran, sobretot perquè, és clar, sinó el pressupost es converteix —a vegades ja aquesta sensació hi és— en un tràmit, com vostè assenyalava en el pròleg, d'una forma, diguem-ne, en fi, allò: «*echaó pa adelante*», com és una mica de l'estil, doncs, aquest any, del pròleg dient que el tràmit no serveix per res —venia a dir—, i que, per tant, pràcticament, era prescindible, era un tràmit prescindible. Doncs a vegades ho sembla, en això li donaria la raó, perquè com que els números ballen tant, i després no es compleix res del que s'aprova, doncs, en fi, a vegades la sensació d'aquests tres dies farragosos, acompanyats dels que ens seguiran d'aquí a dues setmanes, és una mica la sensació, una mica, de perdre el temps. Això, per tant, a vostè li agraeixo la sinceritat en el pròleg dels pressupostos presentats en aquest Parlament.

Per tant, per totes aquestes raons, tenint en compte que no hi ha cap indicatiu —hi ha algun petit indicatiu de canvi, però en la mesura que no estigui participat no sabem si anirà pel bon camí. El tema ICF, Institut Català de Crèdit Agrari, és un indicatiu, però el que s'ha fet fins ara no ens ha agradat. Doncs, per totes aquestes raons, en principi, nosaltres defensarem encara l'esmena a la totalitat dels pressupostos de la Conselleria d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat, però, conseller, l'honorable...

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Sí, gràcies, senyor president. Segurament el diputat del Grup de Convergència i Unió li aprofundirà molt més les respostes d'algunes de les seves reflexions, però només vull dir-li un parell de coses. Jo comparteixo amb vostè aquest objectiu de voler potenciar molt més l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari. La Llei d'acompanyament i la Llei de pressupostos instrumenten les vies del marc legal per poder obrir unes vies de capital risc en l'àmbit públic i d'instrumentalització de capital risc en el camp privat per poder, doncs, anar en la línia que vostè esmentava. I, en aquest sentit, crec que a partir de l'any que ve s'hauria de donar el suport institucional des d'aquesta cambra per tal que l'ICF, com a instrument de crèdit del Govern de Catalunya, pugui fer un paper molt més

ambiciós del que en aquest moment està fent. Jo crec que pot fer molt més encara i, per tant, doncs, en aquest sentit, ja es preveuen les passes en aquesta direcció.

Després li vull dir que comparteixo amb vostè la reflexió que ha fet entorn de l'impacte econòmic de la immigració, i a la Direcció General de Programació Econòmica, que depèn de la Conselleria d'Economia, és, doncs, dintre del Departament d'Economia, fa les anàlisis econòmiques per poder anticipar-se a les orientacions de la política econòmica, introduïrem aquesta línia que vostè suggereix, de procedir a fer unes constatacions; són complexes, perquè són anàlisis sociològiques i econòmiques, a la millor els haurem d'encarregar a professionals externs més especialitzats en els camps més sociològics i més econòmics en l'impacte del mercat. Però sí que em comprometo a impulsar aquesta línia que vostè esmentava, perquè és veritat, ja comença a ser important, en aquests moments, en la nostra economia i especialment per l'impacte que vostè apuntava per als autònoms. Per tant, li agraeixo la reflexió, la compartim, i impulsarem unes línies d'investigació i d'estudi en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Moltes gràcies, senyor president. Bé, això de l'Institut Català de Finances, jo crec que per les converses, almenys, hi ha un acord de cap a on ha de tirar, però jo lamento, com el diputat Martí Carnicer, que aprofitem una llei, aquesta, òmnibus, per col·locar una cosa que és prou important. Llavors, jo no sé si hi seríem a temps d'aparcar aquesta qüestió i, diguem-ne, debate-la amb calma. Nosaltres ens comprometem a donar-li gas, suposo, senyor Martí Carnicer?, i arribar a un acord consensuat amb una institució, precisament per blindar la institució.

Per tant, no sé si hi som a temps encara, d'aquest capítol, diguem-ne, segmentar-lo de la resta de la Llei d'acompanyament, i veure què és pot fer. Això és una qüestió.

I en relació amb la immigració, doncs, en fi, constatar que si vostès van en aquesta línia, doncs, felicitar, perquè jo crec que, precisament, per fer una bona política d'integració, que tots volem, que la gent nouvinguda pugui passar al màxim ràpid a ser ciutadana, és millor partir de les xifres reals i situar-se en el —de vegades, entre cometes— «políticament correcte», dient que només aporta diners. Això és una visió, primer, econòmica de la immigració, i segona, és només amagar el «bulto» del que es troba la gent popular, que són aquestes qüestions que fan saltar de la cua, i això no hauria de poder ser així. Si la sensació és que se salta de la cua, això és perillós per al país; això són peles a darrere, vol dir diners. I seria molt bo que quan tingués aquests estudis, o els encarregués tan aviat com sigui possible, presenti un informe o ens ho faci saber.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, no l'ha respost, a vostè, però té un minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, no se m'ha respost, però, en tot cas, se m'ha preguntat; això sí, senyor president. Si em permet simplement per contestar, per cortesia.

El president

Molt bé.

El Sr. Carnicer i Vidal

Evidentment, jo, tal com he dit en la meua intervenció –i ratifico les paraules que també ha fet el senyor Huguet–, en el nostre plantejament en relació amb el tema de l'Institut Català de Finances, no està en cap cas ni demorar la reflexió sobre l'Institut, ni demorar la seva reforma, ans al contrari, com més aviat ho fem, millor, però fem-ho d'una forma consensuada i fem-ho d'una forma correcta, que és amb una reflexió separada, ja que la Llei d'acompanyament i tot el debat pressupostari, segurament a tots plegats no ens permet tindre la tranquil·litat d'esperit necessària per afrontar el tema de l'Institut Català de Finances, amb tota la rapidesa que vostè vulgui.

Per tant, senyor conseller, senyor president, des del nostre punt de vista ni vacances parlamentàries, ni res per l'estil; el mes de gener ens podem posar d'acord perfectament, o el mes de desembre, des del nostre punt de vista, no hi ha dificultats. Però sí que demanàrem que es pogués fer d'una forma separada de la Llei d'acompanyament, ja que això pot dificultar arribar a un consens.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, un servidor també continuarà aquest estil, una mica hermafrodita, entre reflexionar sobre la qüestió més fonamental, que és el pressupost del Departament, amb pensaments col·laterals amb la resta dels números que es van presentar ahir.

En qualsevol cas, aprofito l'ocasió que és aquí el conseller amb nosaltres perquè no sé si hi serà demà, quan es discuteixi aquest treball, per la raó que sigui, la raó de temps o de compromisos o del que sigui. I és que ahir el senyor conseller, que polemitzava amb el senyor Martí Carnicer, va dir: «No té raó, senyor diputat, quan diu que tal departament no creix suficientment, perquè el volum financer d'aquest departament és tan gran que resulta que, òbviament, ha de créixer percentualment.» Doncs, bé, el senyor conseller sap que Treball és el *farolillo rojo*, les quantitats, diríem, en números globals més petites i té un percentatge per sota de la mitjana

d'increment de la resta dels departaments, *con lo que está cayendo* en el món del treball.

Crec que el pressupost, aquest any, té una característica en relació amb els dels anys anteriors, que no és pas el caràcter «novedós» –el caràcter reformador, que deia el conseller–, sinó el quadre econòmic. El conseller Mas, l'altre dia, ens deia que la situació econòmica s'està desaccelerant i les administracions han de reaccionar per ajudar a mantenir el ritme del creixement. Bé. Són paraules dites amb molt de retard: l'any passat nosaltres i la resta dels grups de l'oposició vam insistir que el cicle estava canviant, evidentment; hi havien senyals d'alarma molt importants, i, òbviament, resulta que l'altre dia a *El País* –a *El País* sèpia del diumenge, 11 de novembre– deia, textualment, Milton Friedman: «La realidad es que desde finales del 2000 nos encontramos ya en recesión.» I ho diu amb aquest *desparpajo* que té una persona com Milton Friedman, amb noranta anys, ja, i que, pràcticament, doncs, no està pensant amb coqueteigs polítics, sinó amb una certa predisposició a passar a l'altre món. De manera que, òbviament, l'any passat, doncs, malgrat els legionaris de l'ortodòxia que van sortir aquí per dir que nosaltres érem uns alarmistes, resulta que ens trobem en una situació que no ve de l'11 de setembre –ja es va dir ahir per part del senyor Ribó–, sinó, com deia aquest senyor, Milton Friedman, d'almenys, de finals del 2000.

És per això que, malgrat que sigui insistent i un xic cacofònic per la meua part, és obvi que nosaltres no podem no deixar de reflexionar sobre les previsions irrealistes de l'any passat: un 3,8% d'increment, i una realitat, al final, del 2,8; un punt de diferència o tecnocràticament una desviació a la baixa de, gairebé, el 27%, que és molt.

És per això i pel que diré *a posteriori* –coses més suculentos, segurament– que nosaltres, com han fet els oradors que han intervingut aquest matí, doncs, votarem el retorn d'aquest pressupost al Departament perquè sigui fet amb més realisme.

Diversos oradors han parlat, tant el senyor Carnicer com el senyor Huguet, de l'Institut Català de Finances. Jo crec que arriba a la perplexitat la biografia de l'Institut Català de Finances. I, precisament, per aquesta biografia i pel que diré després, és absolutament imprescindible que es posi en marxa el consens que han reclamat tant els portaveus, senyor Carnicer i senyor Huguet, per la biografia i pel que diré després, perquè la perplexitat arriba a límits insospitats quan veiem que l'Institut Català de Finances, època del senyor Artur Mas, apaïra tres empreses de bingos. Que fa recordar, doncs, si no estem, en realitat, en una certa economia de casino, més o menys semblant al lligam que tenien fa temps determinat conseller ludòpata amb el Casino de Lloret.

Un altre cas que escandalitza és el següent: l'import concedit de 60 milions de pessetes per a una empresa que dona formació ocupacional. Però els diners no són pas per a la formació ocupacional, sinó per refinançar l'alt endeutament bancari. O sigui, és un senyor que demana diners no pas per a la formació ocupacional, sinó per als seus tripijocs. O sigui, que vam sortir de Guatemala Pallerols i entrem ara al *Guatepeor* d'aquest cas. Biografia que torna a embrutar-se, una vegada més,

quan resulta que una empresa del cartronatge..., que, prèviament, el Departament de Medi Ambient diu que és desaconsellable.

En definitiva, la biografia, que és molt breu, diu més o menys el següent: primer cas, 500 milions per a tres bingos ubicats a Barcelona. Anàlisi econòmicofinancer, per a la seva recent constitució no es presenta a anàlisi individualitzada de l'empresa prestatària. Les anàlisis les han realitzat les dues empreses que avalen l'operació. Es pot descartar, són els següents: «Situació econòmica tal..., solvent.» Després, diu: «Aval solidari a l'empresa matriu a una societat d'inversions: desaconsellable.» Formació ocupacional: 60 milions de pessetes. Per què? Per refinançar l'alt endeutament bancari, que és una hipoteca de tercer grau, aquesta. Em sembla que és a Sant Adrià del Besòs o una cosa així... Sector de manufactura del paper: 433,5 milions de pessetes, que no és *calderilla*. L'activitat principal de l'empresa sollicitant va ser inversora fins a finals del 89. Manca de solvència sense recursos propis i resultats amb pèrdues continuades. El Departament de Medi Ambient ho desaconsella per altres tipus de raons.

I el problema que es planteja aquí és el següent: en aquest cas, en el de l'empresa aquesta, on és el sobiranisme? A Medi Ambient, que diu que no, o a Finances que diu que sí? Bé. Estem davant d'un institut, bingos, periquitos, llogaters de negocis de... –periquitos, per ser un club d'aquí–, formació ocupacional; aquí falta el *torero* i aquí falta alguna *cantaora* per donar a això més plasticitat d'assumptes rancis. I és per això que s'ha de posar ordre en aquesta disbauxa, que jo crec que està explícitament organitzada, i hem de fer un pensament seriós: la reforma que es deia.

I la pregunta que s'està fent el meu Grup –i que, de moment, no hi tenim solució– és la següent –amb relació, també, a l'Institut de Crèdit Agrícola–: té sentit racional que hi hagi dos instituts? Té sentit, en el món d'avui, en el món contemporani? Té sentit que amb aquesta interdependència sectorial d'empreses agrícoles, empreses agrícoles industrials, empreses industrials –totes aquestes transversalitats–, té sentit que hi hagi dos instituts, com era tradicional en el món de l'economia quan eren escenaris separats? Per què? Jo crec que seria molt més racional pensar en una sola institució financera amb línies de crèdit específiques, separades, per concepció –ja ho deia abans– del que és un món més racional de l'economia i, sobretot, per als llaços entre les diverses tipologies d'empreses.

I aprofito el moment de reflexió per interrogar la cambra i el Govern, i és: és racional tot aquest tropell que hi ha de consorcis, instituts, ens, en la forma que estan en l'actualitat? He dit «en la forma que estan en l'actualitat», no estic impugnant aquests ens, aquests consorcis, sinó la forma en què estan. Jo crec que és necessària una reforma administrativa, consensuada, de cara a racionalitzar tota aquesta disbauxa d'illes que no acaben de conformar un arxipèlag en condicions.

De manera que, per aquestes raons i per les raons que han donat abans els meus companys amb qui presentem l'esmena de retorn, seria un gest polític de primera magnitud que es deixessin les innovacions legislatives que planteja la discussió que tindrem d'aquí a dues set-

manes, del text articulat, per reflexionar, per discutir, per consensuar, perquè és obvi que l'Institut Català de Finances és una institució de molta importància. Perquè encara que solament fos per corregir la biografia, encara que fos per avançar d'una manera més racional, seria un pas endavant.

Per cert, són ja dos els consellers que han dit que es reformaria l'Institut Català de Finances. Primer va ser el conseller Macià Alavedra, que va dir: «Més transparència, més transparència.» *Palabrita del niño Jesús*. L'altre dia en el dinar del senyor Homs amb els portaveus –que jo no hi vaig assistir, em sembla que estava al llit, no?, que hi va anar el senyor Boada–, doncs, el senyor Conseller va dir que, efectivament, s'aniria a una reforma consensuada o a un plantejament o un pensament entre tots de l'Institut Català de Finances. Jo crec que seria el moment més oportú per fer-ho, de debò, perquè no sigui *palabrita del niño Jesús*, al revés, i perquè, doncs, la hipòtesi de trobar una reforma de l'Institut Català de Finances, doncs, seria important.

Haig de confessar, senyories, que després de l'arribada del conseller Homs vaig pensar que s'obria una hipòtesi de canvi a millor, perquè un servidor en aquell moment, també, volia contrariar les lleis de l'entropia. Vaig pensar: «Bé. *Cada maestrillo tiene su librillo*, doncs, el senyor Homs és una persona prestigiada en el món polític, en el món científic, i, segurament, doncs, es donarà aquí un gir important.» Però, òbviament, els pressupostos... –estic parlant bé, de moment–, li he dit que era una persona amb una reconeguda solvència en el món de la política i en el món de la comunitat científica, cap ironia per part meua; però com que jo volia contrariar les lleis de l'entropia, doncs, pensava també en aquesta direcció, i també li deia per aquesta expressió, molt castissa, de dir: «*Cada maestrillo tiene su librillo*». Però, òbviament, vaig veure el pressupost, els pressupostos en general, i, realment, doncs, la meua il·lusió es va convertir en una desil·lusió en aquest moment. I en un moment determinat vaig descobrir una sèrie de gats, per allò de: «¿Dónde está el gato?» I el gat, amagat. I el gat està en la picardia que ens llença el conseller en la previsió del creixement de l'economia: el no creïble 2,7%, que té com a únic argument d'autoritat els pressupostos generals de l'Estat. Perquè –ja s'ha dit– no coneixem cap institució, cap institució, tant científica com d'instituts internacionals, com de la mateixa Unió Europea, que hagi donat per vàlides aquestes previsions, ans el contrari, *con lo que está cayendo* han rebaixat fonamentalment tot això.

I la qüestió és per què s'ha ficat aquest gat? Per què hi ha aquest seguidisme del plantejament dels senyors Rato i Montoro que han fet aquesta jugada? Perquè si un admet un creixement menor, conseller –si un admet un creixement menor–, el càlcul d'ingressos tributaris no permetria defensar el dèficit zero. I així, doncs, el tàndem ha après aquesta mitificació del dèficit zero, i perquè això òbviament quadrés era on corresponia aquesta xifra.

De manera que, amb unes previsions no cregudes per ningú, ens heu situat –ho crec jo– una arquitectura pressupostària que són *châteaux dans l'Espagne, castillos en el aire*, i és una premissa major, falsa, real-

ment falsa. Aquest pressupost s'aguanta en el «m'han dit que», «em sembla que», «jo creia que», com vostè deia l'altre dia a la reunió que vam tenir, allà, quan ens van presentar els números, i, concretament, seguia la font d'autoritats del tàndem Montoro - Rato. Els ingressos del 33% de l'IRPF seran ics, el 35% de l'IVA donarà tant, l'impost de l'energia es concretarà en no sé quants; total, ics.

Més o menys, prop del 66% dels nostres hipotètics ingressos estan en mans de les previsions que ens facin des de fora. I la picardia, no obstant –crec jo–, és que si els ingressos són inferiors a aquestes previsions l'excusa està cantada: la culpa serà de Madrid. I ja que les eleccions autonòmiques, en el cas que fallin –com fallaran, malauradament– els pressupostos –que jo no ho desitjo–, les eleccions autonòmiques estaran més a la vora, es tindran més motius per fabricar les llàgrimes del victimisme.

Vostès saben, senyories, que no hi ha dos sense tres; doncs, el que he dit abans era el segon gat, ara ve el tercer gat. El conseller Homs declara a *Expansión* –15 de novembre del 2001– que «confía en cumplir las cifras de los presupuestos si se reactiva el consumo», o sigui, una esperança que neix de la desconfiança del conseller que es pugui complir la previsió de consum, atès el que està passant, que és el feble augment de la recaptació, inferior a la inflació, com diu «la Caixa» en el seu informe, que no va negar vostè ahir, evidentment. Aleshores, una de dos: si confiem en els ingressos i a continuació diem que el consum no serà possiblement el que és..., alguna cosa falla.

Senyories, a partir de l'informe de la Sindicatura sobre la liquidació del pressupost del 99, podem establir la xifra d'endeutament finançat d'1,7 bilions de pessetes pel que fa al grup públic consolidat. Per a l'any 2000 disposem del deute sense consolidar, 1,35 bilions, el que significa que estarem amb un total d'unes xifres superiors als 2 bilions per al grup públic a finals del 2000. Més encara, les previsions del pressupost del 2001..., creix 84.000 milions més, i en aquest que estem debatent augmenta 80.000 milions més. Total, el total d'aquesta cabega d'allis: 2,2 bilions de pessetes.

Afirmo, senyories, que el pressupost aquest és fill del silenci del Govern català amb relació a les previsions dels senyors Rato i Montoro, i afirmo també que són fruit de la seva subalternitat a la Llei d'estabilitat pressupostària, que amb les seves extravagàncies –pensem– deixaran les polítiques socials solament com a desiderat retòric, com a maquillatge i escalfabraguetes de l'opinió pública. I dic això perquè ahir, contínuament, el míting *mediático «inmediático»* eren polítiques socials, polítiques socials, polítiques socials. Polítiques socials que estan en funció, primer, d'un creixement de l'economia que ningú creu i que tothom ha desautoritzat, en funció dels ingressos que ningú creu tampoc. De manera que, vull dir, això són *châteaux en Espagne, castillos en el aire*.

De manera que, senyor conseller, no tenim cap alegria a demanar que es refacin els pressupostos aquests, no tenim cap alegria que, fins i tot, si s'aproven, fracassin, perquè, en definitiva, els subjectes que estarien en pitjors condicions serien els treballadors, les seves famí-

lies, les capes populars, i això, encara que sigui per deriva corporativa, no ens agrada al meu Grup, ni m'agrada a mi tampoc.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió i per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, anuncio que, de la part relativa al Departament que fa referència als tres instituts –a l'Institut d'Estadística, l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari–, serà defensat el torn en contra per la diputada Núria Martínez.

Senyor Bulla, molt malament –molt malament. Vostè creu que podem abordar la reforma de l'Institut Català de Finances, amb voluntat de transformar-ho realment en un instrument de política econòmica, en un banc públic català, i nos ve aquí a la cambra (*veus de fons*) –no, no, li ho pregunto–, i nos ve aquí a la cambra a explicar els detalls de determinats crèdits, determinades concessions que sembla ser que ha fet l'Institut Català de Finances, sense donar explicacions de si aquests crèdits han estat ben donats o mal donats. Nos diu: «L'Institut Català de Finances» –en comptes de, en tot cas, discutir el seu pressupost i la seua política, que planteja en aquest pressupost– «el que està fent és donar crèdits a una empresa d'aquí, a tres bingos i a una empresa que, segons ha dit vostè, es dedica a la formació ocupacional, però que no ho destina a la formació ocupacional.» Senyor Bulla, li dic amb tota la simpatia que sap que li tinc: així no es pot abordar la reforma d'un institut, per a transformar-lo, realment, en una entitat financera seriosa.

Altra cosa és que, evidentment, com a diputats tenim l'obligació de conèixer si realment les nostres administracions actuen o no correctament, i, si no actuen correctament, ho denunciem. Però, sincerament, el debat que havia començat molt bé el senyor Huguet, el senyor Martí Carnicer, en el sentit d'aprofundir i mostrar la voluntat, com també la va mostrar el senyor conseller en aquella reunió a què tots han fet referència, d'abordar seriosament la transformació de l'Institut Català de Finances..., no podem començar amb aquesta línia. No hi haurà ningú que vagi a demanar un crèdit a l'Institut Català de Finances sabent que darrere de l'estudi que es pugui fer, de la bondat o no d'aquell informe, d'aquell estudi, d'aquell crèdit, d'aquella empresa, darrere hi ha la veu, diríem, de tota la cambra, la veu no només dels administratius o dels gerents o del director general del banc, sinó de tot l'arc parlamentari, que pot explicar el que s'ha fet o no amb un crèdit que ha demanat una empresa carregada de bona intenció i, en tot cas, amb intenció d'utilitzar un servei públic, com seria un crèdit d'un banc públic.

Evidentment, no entraré en les carícies que li brindava a l'inici el conseller, però que al final, com sempre, acaben en canya, no?

M'ha estranyat molt que agafés i utilitzés la referència de l'il·lustre Milton Friedman, vostè; m'ha estranyat molt. Diríem que és l'excel·lència del monetarisme, diríem, molt, molt situat en la tradició econòmica conservadora americana, i resulta que l'utilitza com una persona que es veu que a la seua edat pot pontificar, diríem, sobre el que seran les previsions de creixement. Senyor López Bulla, ahir ho vam comentar; si vostè va estar atent..., li ho repetiré.

Estem en una situació, en un escenari d'incertesa; i això ho va acceptar ja com a, diríem, introducció el mateix conseller. Això ho tenim tots clar, ho tenim clar els diputats de peu, ho tenen clar els professors universitaris i ho té clar tothom. Però és evident que no hi ha ningú tampoc, precisament en economia i amb magnituds de les que aquí estem parlant, que pugui precisar quina serà l'orientació final de l'economia, per decidir o per assegurar que el seu creixement serà del 2,7, del 2,5 o del 2,2.

Per tant, aquest tema, que ja va ser discutit, no el tornaré a discutir avui, però, en tot cas, tenia sentit amb la discussió d'una esmena a la totalitat del pressupost globalment, però avui estem parlant del pressupost del Departament d'Economia, i, sincerament, no em semblen arguments.

Senyor Martí Carnicer, vostè preguntava si podríem explicar algunes qüestions, petites, del pressupost del Departament d'Economia. En la mesura que tinc la informació, li trasllado a què es deu aquest increment del capítol 1, sobretot de personal, no tant l'increment de la massa. Li he de dir que, bàsicament, està justificat pel mandat propi del Parlament de millorar i augmentar el control financer i les auditories internes; està justificat pel nou sistema de gestió i el nou sistema informàtic que s'està aplicant en aquest moment a l'Administració de la Generalitat, del qual té una responsabilitat alta el Departament d'Economia, i sobretot, també, per la posta en marxa del nou sistema de finançament i, per tant, nous impostos que la Direcció General de Tributs ha de controlar i gestionar, en tot cas, de cara a aquests nous tributs que la Generalitat podrà disposar i podrà administrar. En definitiva, tres aspectes que, en tot cas, justifiquen des de la perspectiva del Departament aquest increment de personal, que tampoc tinc clar que siguin les persones que vostè ha dit, però bé, en tot cas, la xifra global és un 8% d'increment, i repetixo que està justificada per aquesta explicació que li acabo de donar.

I, finalment, m'ha preguntat què ha passat amb la partida destinada a mutualisme, que ha desaparegut, i el capítol 6 i el capítol 7, que es mantenen igual. La del mutualisme té una explicació molt clara: és una partida que es va posar ja fa uns anys i que s'ha anat utilitzant però no amb la quantitat que estava prevista, i s'ha considerat que, en lloc de fixar una quantitat que finalment no s'acabava d'utilitzar mai, amb les partides, tal com el Departament les té distribuïdes, es podrà fer front igualment a les necessitats que origina aquest acord amb el mutualisme català.

Amb relació a la pregunta de per què el capítol 6 i el capítol 7 coincidien, senyor Martí Carnicer, és molt clar. El capítol 7, ja ho sap vostè que és la transferència bàsicament a l'Institut Català d'Estadística, i és una

quantitat fixa per cobrir els seus programes i les seves necessitats, i no en necessiten més; per tant, es manté. I, quant a les inversions, és una previsió que el Departament considera que, en tot cas, a la vista del que tenen previst invertir, tant en béns mobles com en béns immobles, aquesta quantitat els dona marge suficient per a cobrir els seus objectius.

Per tant, m'ha estranyat la pregunta, perquè vostè sap perfectament que, en un pressupost, amb la partida d'inversions es pot fer perfectament repetir la quantitat i gastar diferent un any de l'altre. Per tant, aquestes són les explicacions; no sé si li serviran, però, en tot cas, són les que hi han darrere d'aquesta voluntat i aquesta proposta de pressupost del Govern.

Senyor Huguet, ha tornat, diríem, a resituar-se una mica en el discurs d'ahir, demanant també suport a les microempreses, suport a les societats de capital de risc. Crec que l'honorable conseller ha aprofitat el moment adient per expressar-li ja la seua voluntat directament, que li va manifestar particularment a la reunió que es va tenir en el seu dia amb els portaveus dels diferents grups, i li hem anunciat –ahir també li ho anunciava jo– que amb la Llei d'acompanyament ja hi ha una línia encetada, ja hi ha un camí encetat, de cara sobretot a les societats de capital de risc. I, en tot cas, el que no puc acceptar-li és aquella reflexió..., que no sé si l'ha dit pensant que d'alguna manera li justificava la seua esmena a la totalitat, però no li puc acceptar que digui que en aquest pressupost mancava un criteri general, que l'alegria, diríem, de tindre més recursos no hauria de comportar una distribució general per a tots els departaments. És que no és així.

Quan nosaltres diem que hi ha un increment dels ingressos del 10,3%, i quan li diem que d'aquests ingressos el 8,5% incrementa la despesa corrent i el 29% la despesa d'inversió, ja hi ha una primera orientació. Si a més a aquesta inversió li afegim la inversió de les societats mercantils, més el Pla addicional d'infraestructures, nos anem al 40%. Per tant, ja tenim una primera discriminació i una orientació de prioritats.

Però, si després analitzem l'increment d'aquest 10% –i ahir ho explicava–, resulta que el 69% d'aquest increment d'ingressos es destina precisament a cinc conselleries, que representen, justament, l'aplicació de la política social de la Generalitat. I, si sumem a aquests departaments Universitats i Medi Ambient, nos trobarem amb el 77% del nou ingrés de què disposarem durant l'any 2002.

Per tant, jo crec, sincerament, que no està justificat dir que no hi ha un criteri clar i una orientació. Altra cosa és que pugui dir que vostè faria una altra orientació i una altra prioritat; això sí que li ho accepto. Però, en tot cas, crec que hi ha una orientació, hi ha una política clara, hi han unes previsions que marquen, precisament –com deia ahir el conseller–, la voluntat d'aplicar la política d'un govern que va adquirir uns compromisos en unes eleccions i que els vol complir.

I acabo, per donar temps, en tot cas, a la il·lustre diputada, perquè acaba de justificar la bondat dels instituts, dels pressupostos de l'Institut, que depenen del Departament, fent una breu referència al deute. No sé si en tornarem a parlar. El senyor Martí Carnicer ha dit que

acumulava –diríem– en aquests torn el deute, les despeses de diversos departaments –em fa l'efecte– i el fons aquell de millorar la garantia assistencial, la garantia de serveis. Simplement, amb el deute..., a pesar que aquest any el senyor Martí Carnicer i el Partit Socialista no n'han volgut parlar del deute. I em pareix molt bé. Ni del deute..., perquè no en pot parlar, no en pot parlar; perquè està ben orientat, primer. Segon, justament crec que ha arribat el moment en què li puc dir amb tota claredat quan no ho fa, quan no ho feia els anys anteriors, que és que el deute que tenim és un deute absolutament sostenible i se li ha demostrat per la dreta i per l'esquerra. El senyor conseller ho ha dit no solament en aquest debat sinó que ho ha dit en diverses ocasions i jo ho ratifico amb la meua modesta interpretació de les xifres, però parlar que tenim un deute, avui, la Generalitat, que no arriba al 7,5% del PIB i que la càrrega financera del nostre pressupost no arriba al 7% destinat a interessos i a amortitzacions sobre el total d'ingressos del pressupost..., crec que és un deute saludable.

Senyor López Bulla, al deute de la Generalitat, al deute de la Generalitat, sempre hi tenim discrepàncies, sempre hi tenim discrepàncies, però la informació última que jo tinc és que a 31 de desembre d'aquest any arribarem en el sector públic administratiu, aproximadament, a un bilió 300.000 milions de pessetes. Si sumem el sector públic administratiu amb el sector empresarial, arribarem a un bilió 800.000 milions de pessetes. I, si tenim en compte l'increment previst per a l'any que ve, l'import se situarà –d'endeutament– en un bilió 300.000 milions de pessetes per al sector públic administratiu i un bilió 900.000 per a tot el sector públic, administratiu i empresarial. Aquestes són les nostres xifres. No sé d'on trau vostè los 2 bilions 300 perquè tampoc els ha justificat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Núria Martínez té la paraula.

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objecte de la meua intervenció és explicar el posicionament del grup de Convergència i Unió respecte a les esmenes a la totalitat que han estat presentades en els pressupostos de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català del Crèdit Agrari i de l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Pel que fa a la defensa del pressupost corresponent a l'Institut Català de Finances, m'agradaria destacar que l'augment dels ingressos patrimonials té la seva justificació en la consignació pressupostària de la previsió d'ingressos i, principalment, en l'augment de l'activitat creditícia, d'un 15%, el que ens sembla una bona mesura en la línia de potenciació d'aquest Institut, de la seva activitat.

Quant a les despeses de funcionament, aquestes experimenten globalment una disminució del 12%. Aquesta reducció, bàsicament, afecta despeses generals, tot i

que, quant a les despeses de personal, aquestes augmenten un 2%. El límit d'endeutament –diu– per a l'exercici 2002, que recull el projecte de pressupost, és de 910.000 milers d'euros, que representa un creixement del 21% respecte de l'any anterior.

Quant a les línies d'aval, la general es manté al límit màxim autoritzat per al 2001, de 152.000 milers d'euros. La línia hospitalària manté també el límit màxim autoritzat per al 2001 de 100.000 milers d'euros. I per últim, quant a la línia d'assistència social, s'augmenta en un 13% i s'estableix en 27.000 milers d'euros, ja que inclouen altres operacions de risc.

Quant a les modificacions que han estat introduïdes en la Llei d'acompanyament, cal destacar que aquesta és una modificació puntual que només té per objectiu completar l'actual normativa: no substituir-la. El que es pretén és addicionar al marc legal allò necessari per fer les noves actuacions, bàsicament les línies de capital risc tant públic com privat. I, per tant, el que es fa és instrumentar o dotar de més gestió per poder-la reforçar.

El Grup de Convergència i Unió entén que el que es pretén és dotar de més capacitat l'Institut per intensificar les seves funcions en la línia d'actuació del mercat i del suport financer a les administracions públiques... i de suport, perdó, a les administracions públiques de Catalunya. I és per això que votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades a l'Institut Català de Finances.

Quant al pressupost de l'Institut Català del Crèdit Agrari, cal destacar que aquest organisme té previst per al 2002 finançar inversions en el conjunt dels sectors agrari, ramader i pesquer per un import de 26 milions d'euros, aproximadament, cosa que representa un augment del 17,3% respecte al que es va pressupostar l'any 2001. Els recursos s'obtindran, en bona part, en l'endeutament a llarg termini, del reintegrament del capital dels préstecs concedits, així com dels ingressos a obtenir d'acord amb els capítols 3 i 5 d'ingressos. A més, el pressupost incorpora a la liquidació de l'Institut a entitats financeres i del DARP, a l'Institut, d'imports corresponents a l'amortització i a les despeses financeres d'operacions d'endeutament concertades per l'Institut amb entitats financeres per tal d'efectuar els pagaments per compte del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pels ajuts contra la pesta porcina de l'any 97 i de l'any 2000.

Permeti'm fer una petita referència a la crítica que s'ha realitzat sobre el fet que l'ICCA només s'ha ocupat de tractar la pesta porcina. Doncs bé, només una petita referència: no cal oblidar que aquest ha estat, potser, la problemàtica més intensiva que en el camp..., que en el marc agrari s'ha portat a terme. I, per tant, és lògic que s'aportin els mitjans necessaris per pal·liar-la, com correspon a un organisme de la Generalitat que es preocupa per donar solucions i sortides a problemes reals i que afecten, de manera molt i molt intensiva, un sector.

Quant a les despeses amb relació al pressupost de l'Institut, de l'ICCA, el conjunt de capítols 1 i 2, que serien «Personal» i «Adquisició de béns i serveis», augmenta un 14,19% i un 20,19%, aproximadament, respectivament, els imports que s'havien pressupostat per al 2001,

degut bàsicament a l'ampliació de les partides corresponents a recursos aplicables tant a la promoció de l'Institut i els seus productes en els mercats que li són propis per a les seves finalitats com a les persones necessàries perquè la gestió de l'esmentada promoció i de l'augment... es pugui portar a terme.

El Grup de Convergència i Unió considera que el pressupost d'aquest organisme s'adequa totalment a la fase de creixement que es vol portar a terme per al període 2001-2004 i que ha estat concretat en un pla de creixement que es va aprovar a la junta de govern de l'Institut el passat 27 de juny de 2001, i que en línies generals suposa una adequació dels seus productes a les necessitats del mercat, estudi de noves línies de finançament, revisió de les condicions en què es basen ja les línies vigents, promoció per donar a conèixer aquest organisme a fi de captar nous clients, etcètera. I a nivell intern, evidentment ha d'haver-hi una adequació dels recursos humans per poder portar a terme aquest Pla de creixement.

Per últim, quant a l'Institut d'Estadística de Catalunya, m'agradaria destacar primer que aquest organisme du a terme les seves activitats amb un alt grau de control parlamentari i que el pressupost presentat s'ajusta al cost necessari per executar el Programa anual d'actuació estadística, d'acord amb el que marquen les lleis del Pla estadístic de Catalunya, amb la vigent Llei 8/2001, de 14 de juny, del pla estadístic de Catalunya per al 2001-2004, que disposa que l'execució del Pla es portarà a terme mitjançant l'elaboració, l'aprovació i l'execució dels programes anuals d'actuació estadística.

El projecte del decret pel qual s'aprova el programa anual d'actuació estadística pel que fa a l'any 2002 estableix... i fa la descripció precisa de les activitats estadístiques d'interès de la Generalitat que s'han de portar a terme durant aquest exercici, en compliment dels preceptes de la normativa ja esmentada. Aquest projecte de decret va ser aprovat per la junta de govern de l'Institut d'Estadística de Catalunya el passat 6 de novembre i s'hi estableix el règim jurídic del Programa anual d'actuació estadística dins el període de vigència del Pla estadístic del 2001-2004, amb la finalitat de regular les actuacions de l'Administració de la Generalitat en aquesta matèria.

Evidentment, el Govern comunicarà al Parlament de Catalunya el Programa anual d'actuació estadística per a l'exercici 2002, com es disposen ja les normatives indicades i el pressupost que està presentat s'adequa, evidentment, a aquest Programa anual d'actuació estadística del 2002. En aquest sentit, el pressupost de l'Institut d'Estadística és de 1.112 milions de pessetes, que serviran per a finançar noranta activitats estadístiques que s'encomanen a l'Institut. Com a conseqüència de la realització d'aquestes actuacions, el cost prioritari per a l'Administració consisteix, essencialment, en la despesa de personal que dissenya i dirigeix les operacions i les activitats programades, la majoria dels quals són funcionaris o laboral fix, i també el personal que realitza els treballs administratius i de camp, el qual normalment és temporal.

Un cop analitzats els pressupostos d'aquests organismes i d'acord amb els motius que ja he explicat, el

Grup de Convergència i Unió considera que no estan justificades les diferents esmenes presentades a la totalitat i, per tant, no hi votarà a favor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputada. M'ha demanat la paraula per al·lusions i la té l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, per un minut.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, és que lamento l'*ardor guerrero* del senyor Curto, perquè cada vegada que parlem d'aquestes històries es posa compulsivament nerviós. Quan vam discutir allò de Tarragona a la Sindicatura, després allò de Lleida, un nerviosisme extraordinari, citant textos canònics. I per què parlo de textos canònics? Perquè, com vostè molt bé sap, jo m'he referit a la biografia de bingos, neopallerols i allò de la manufactura del paper segons el text canònic del *Bulletí Oficial del Parlament de Catalunya*, data d'1 d'octubre del 2001, pàgines 499 i següents. Aleshores, per què es fica amb mi i no amb la Bíblia canònica que diu que aquesta biografia és com és? Jo he dit: com la biografia és la que és, és un motiu afegit per fer aquesta nova acció que se'n planteja i després...

El president

Senyor diputat, vagi de pressa.

El Sr. López Bulla

Acabo. No puc parlar jo de Milton Friedman? És que perquè el senyor Pitàgores, que era més de dretes que les *almejas*, que és reconegut a la història del pensament..., no puc utilitzar jo el teorema de Pitàgores, senyor Curto?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Realment sí, el senyor Pitàgores era un filòsof molt de dretes, molt conservador, era una persona que tots..., la cultura orfeica la mantenia i la vivia. I, per tant, dono la raó personal a l'illustre diputat.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, mig minut també per al·lusions. Senyor López Bulla, li torno a repetir, amb la sang tranquil·la, amb aquesta bibliografia, no reformarem l'Institut.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara al Departament d'Ensenyament. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, els dos darrers pressupostos, nosaltres els havíem considerat igualment d'inacceptables i hi havíem presentat també una esmena a la totalitat perquè ens sembla i ens continua semblant que no responen a les necessitats de l'educació pública de Catalunya i que, a més, tampoc responien a les presumptes innovacions que en el Programa 2000-2004 ens havia presentat l'honorable consellera d'Ensenyament. I aquests pressupost segueix la mateixa tònica. No dóna satisfacció a l'educació pública que el nostre país està demanant, no ens dóna satisfacció al nostre Grup perquè queda molt lluny del que nosaltres aprovarem fa poc dies en la resolució final de la Conferència Nacional del PSC, Educació, Treball i Innovació. I vostès ens poden dir: evidentment, només faltaria que aprovéssim aquí un pressupost que respongués al que nosaltres havíem aprovat. Però, en canvi, sí que hem pogut observar que, des que nosaltres vàrem fer aquesta Conferència Nacional d'Educació, les pàgines dels diaris més importants d'aquest país s'omplen amb publicitat de la Conferència Nacional d'Educació que semblava somorta en el Departament d'Ensenyament.

Ens agrada haver avivat aquest esperit i, per tant, el que no ens agrada tant és que es gastin els recursos en publicitat i no en la dignificació que l'escola pública d'aquest país necessita. I ens preocupa perquè no dóna satisfacció al Programa d'innovació que havia presentat l'honorable consellera, perquè ens agradaria que donés satisfacció al seu Programa, perquè a nosaltres ens preocupa l'educació i ens preocupa perquè nosaltres volem governar i veiem amb molta desolació un panorama ben trist per al futur de l'educació d'aquest país. I vostès diran, però com pot ser, si en aquests moments, nosaltres, en aquests pressupostos, estem fent increments considerables? Doncs, són uns pressupostos gens i gens creïbles, perquè s'ha deixat d'invertir un 38%, l'any 98; un 40%, l'any 99; un 26%, l'any 2000.

Ens preguntem: serà executada, al 100%, la partida del 2002? Ja ens agradaria, però, ni que fos executada tota la partida, nosaltres hem vist que no recuperem el retard que portem. Els vull recordar que teníem un pla de centres docents del 1995 al 2000 que no s'ha complert, i estem debatent el pressupost del 2002; que teníem un pla de joc del 2000 al 2002 per eradicar els centres docents totalment ubicats en barracots –trenta-quatre–, i resulta que en data 6 de novembre d'enguany la Conselleria ens ha dit que sols hi ha nou obres adjudicades en execució i/o acabades; nou dels trenta-quatre, però el que és més greu és que hi ha dotze centres nous fets en aquests darrers anys i creats totalment en barracots: Sitges, Roses, Alcover, l'Ametlla del Vallès, Vilafant, Figueres, Sant Pere de Ribes, entre d'altres, fins a fer dotze centres.

Per a nosaltres la provisionalitat existeix, però hauria d'anar acompanyada d'un calendari de construcció per tal que no es degradi l'ambient de treball que ha de caracteritzar l'educació, però la provisionalitat del Govern de CIU és bàsicament la tossuderia de no voler planificar el tan anomenat mapa escolar per la por que té de prendre compromisos.

Catalunya està pagant un preu molt elevat de deserció i deserció en l'ensenyament públic per una manca d'inversió i per tenir les escoles i els instituts dignes.

Nosaltres no hem vist la fermesa en les partides pressupostàries destinades a l'ensenyament públic per fer un canvi de timó vers l'educació. No veiem contemplat aquest canvi de timó en el funcionament dels centres docents, en la conservació i reparació de centres no universitaris, i en la dignificació dels instituts de secundària, que ja es van crear fa molts anys. I, en canvi, veiem un increment de massa diners per a l'escola concertada. I vostès ens poden dir: «Oh, però si aquest any és el tant per cent més baix!». Sí, però és que hi ha massa diners per a l'escola concertada –i nosaltres volem els concerts, i quasi amb la gesticulació que feia el conseller d'Economia ahir podríem dir: «posin-s'ho aquí» (*l'oradora s'assenyala el cap*)–; nosaltres també volem escola concertada, però la volem que compleixi els requisits i els criteris de la LODE, sobretot volem *transparència*, i això és el que més hi trobem a faltar.

També ens sembla que en aquests pressupostos no queda reflectida la possibilitat de prestigiar els professionals de la docència, els mestres i els professors, un reconeixement a la seva tasca i un pagament corresponent a la seva responsabilitat.

Vàrem dir ja al mes de maig que ens preocupava la manca de diàleg, i principalment d'acords entre l'Administració educativa competent i els representants sindicals en tots els afers de l'educació, que ha arribat a portar que els sous dels docents a Catalunya siguin els més baixos de tot l'Estat. Solament el professorat de Ceuta, Melilla i Galícia –dèiem– cobren menys que els de Catalunya. Ara s'ha anunciat un acord, fins i tot crec que de la manera que ho han dit els mitjans de comunicació crea, allò, dubtes respecte a dir quines perspectives, tants diners cobraran...!, i s'omet que això serà en dos, tres anys.

Però nosaltres, aquesta particularitat, no la veiem reflectida en els pressupostos, perquè les partides del capítol 1 corresponents a les despeses de personal solament tenen un increment del 4%, dels més baixos dels darrers pressupostos i per sota del global del Departament. Tot i així ens quedarem amb les paraules que va dir l'honorable conseller d'Economia, quan en el ball de milions que es portaven entre ell i el senyor Martí Carnicer va dir que anirien per les retribucions del professorat. Nosaltres en farem, evidentment, un seguiment ben acurat.

I sabem que els professionals no només per les retribucions econòmiques aconsegueixen engrascar-se en la seva feina, es necessita també tot un procés de treball en formació, però en la formació més específica a les seves necessitats en el moment d'estar presents a dins de la classe, a l'aula i a l'escola. I resulta que en els darrers pressupostos varen baixar molt les partides de formació, i no les veiem compensades en aquest proper pressupost. I sobretot amb el gran repte que en aquest moment hi ha amb tota la incorporació de les noves tecnologies a l'educació, les famoses TIC.

I avui poden vostès comprovar al diari *Avui* –l'hem trobat a baix, l'hem recollit– dos anuncis d'edu365. Per

què tanta publicitat i tan poca dedicació, que tot això sigui una bona resultant a dins l'escola? Una pàgina sencera de la Conferència Nacional que he esmentat abans i dos anuncis d'edu365, i en canvi jo li recomano senyora consellera, senyores i senyors diputats, que vagin a la web de l'AEIC i vegin i llegeixin el fòrum en la soledat en què es troben molts dels professionals en el moment de poder posar en pràctica les noves tecnologies a l'escola, alguns per manca d'infraestructura, els altres per manca de temps –perquè no els en donen–, els altres per la solitud en què es troben els uns davant de tot el claustre, els altres per manca d'equipaments i els altres també per incompliment del que són mocions aprovades en aquest Parlament.

Quan pensem veure executar i portar a terme, per part de la Conselleria, tots els acords de les mocions que en aquest tema han sigut aprovats per aquest Parlament, sobre els coordinadors, sobre les dedicacions, sobre les necessitats informàtiques? Aquest és un repte del segle XXI al qual no podem donar l'esquena.

Un altre aspecte és que l'ensenyament públic també necessita tota l'evolució del món econòmic i la seva relació amb l'educació en el treball de la formació professional; la parenta pobre dels darrers pressupostos i que tampoc en aquest es recupera ni econòmicament ni amb l'impuls necessari, sobretot per manca de criteris i per manca de planificació. I novament ens trobem que es queda la Conselleria sola fent i elaborant un mapa que no sabem si té o no té, però que sempre diu que té, amagat en algun calaix i que el va condicionant segons les mesures que ella creu convenients, cada curs, però que nosaltres no el veiem connectat ni amb el Departament de Treball ni amb els agents socials, ni molt menys amb els territoris. Nosaltres pensem que és imprescindible donar més protagonisme en aquest camp a les corporacions locals i tenir unes partides pressupostàries que ho facin viable.

I un altre dels aspectes és el tema de l'estructuració de tota l'educació des de llars d'infants, escoles bressol fins a la universitat. Per això nosaltres valorem com a insuficients encara les partides destinades a establir convenis amb les corporacions locals per a la gestió de llars d'infants, perquè malgrat tenir un increment del 42% s'han de crear noves places, s'han d'establir nous convenis i, per tant, hi hem de posar els recursos necessaris. I aquests recursos són minsos, no s'arriba ni a les dues-centes mil pessetes anuals per plaça d'escola bressol, com té acordat amb l'Ajuntament de Barcelona i que nosaltres li demanem, com a mínim, per a tot Catalunya.

I, evidentment, no ens hauríem de trobar –com algun ajuntament ens ha fet saber– que se l'impulsa a fer un determinat nombre de places d'escola bressol, però quan és l'hora d'establir el conveni se li retallen aquestes places; això ens sembla molt preocupant, perquè si pocs són els recursos, si a sobre no es destinen al que ha impulsat a crear aquestes places, malament anem.

I el Pla de foment de llars d'infants, amb el qual l'honorable consellera es va comprometre a crear 6.000 places cada any, aquesta partida està en els mateixos recursos que el pressupost d'enguany i, per tant, sabem que són escassos. Per què? Perquè del càlcul que hem

fet –i sent molt generosos– hi ha 1.545 places noves, no 6.000, i que si es posa tot en funcionament durant l'any 2002 i 2003, de les ajudes que s'han donat –escasses, un 20% i no el 50% que nosaltres demanàvem per crear aquestes places–, entre l'any 2002 i 2003 s'haurà arribat fins a un màxim de 3.771 places. Això és poc més de la meitat del seu compromís que tenia de 6.000 places cada any, en cinc anys.

Per tant, quan acabi aquest procés de cinc anys estarem bastant per sota de les 30.000 places promeses en cinc anys, perquè de les 12.000 que n'hauríem de portar en aquest moment, ens podem quedar en 1.545, en l'examen que podríem passar avui.

Per tant, estem en unes partides pressupostàries que no anuncien el que per a nosaltres seria important d'un canvi de timó important en l'educació. I si quan he començat he expressat que eren uns pressupostos no creïbles quant a les inversions perquè es quedava molt per sota la liquidació del que hi havia en el pressupost inicial, també ens preocupa que això igualment succeeix en els capítols 1 i 2. Per tant, també en la despesa corrent ens trobem que estem per sota del que es presenta en el pressupost inicial. Són, per tant, uns pressupostos no creïbles i no corresponents a la qualitat i a la dignificació de l'educació que el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi desitgem per al nostre país.

Nosaltres voldríem una educació que evidentment fes ciutadans feliços i a la vegada competents, i que la seva vivència durant l'etapa escolar sigui recordada per una bona convivència, una bona educació, un espai digne i uns edificis dignes. I, malauradament, ens sembla que seran massa els nois i noies d'aquest país que no podran veure complert el que seria el nostre desig, i aquests pressupostos evidentment no ajuden a encaminar-nos per aquest camí que nosaltres desitjaríem.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats. El fet de no parlar sempre en primer lloc té l'avantatge que ja s'han dit algunes coses, el discurs de la senyora Baig a mi m'estalviarà segons quines anàlisis numèriques, perquè ja s'han fet.

Però jo voldria començar per una anàlisi, anàlisi numèrica –perquè després no sigui dit que farem un discurs més teòric que estrictament comptable–, que és, primer, reconèixer, evidentment, que el pressupost del Departament augmenta, i que el pressupost del Departament augmenta més del que augmentava anys anteriors. Enguany ha augmentat un 8,5% i l'any passat, per exemple, un 5,9.

És cert, enguany ha augmentat per sota del que augmenta el pressupost general de la Generalitat –com va succeir l'any passat també–, però nosaltres ens volíem

agafar a una altra xifra, que és bastant significativa, que és la del pes relatiu del pressupost del Departament d'Ensenyament dintre del pressupost de la Generalitat. Perquè és una xifra que ens pot donar, també, diguem-ne, l'evolució del pes de les polítiques educatives en les polítiques generals del Govern.

I aquí ens trobem que enguany el pes relatiu del pressupost del Departament, dintre del pressupost del Govern, és un 18,20%. És la xifra més baixa, el pes relatiu més baix des del 1995. El 1995 tenia un pes de 17,83%; a partir d'aquí va pujar, fins arribar al moment més alt, l'any 98, i del 98 ençà ha tornat a baixar.

La primera reflexió... Ens movem en dècimes segurament al llarg d'aquesta anàlisi..., no ben bé, perquè l'any 98 el pes era un 19,16; per tant, enguany és un punt més baix que l'any 98, però ens anem movent, a l'alça o a la baixa, en dècimes. Però sí que ens preocupa aquesta tendència de l'any 98 fins al 2002 de, cada any, anar perdent dècimes de pes relatiu del pressupost d'Ensenyament dintre el pressupost general, perquè si aquesta tendència continua, doncs, a la llarga, la importància d'aquest decreixement serà cada cop més gran.

De fet, podríem fins i tot estar d'acord amb el discurs que ahir va fer el senyor Homs, en el sentit de: «Hem prioritzat això, no hem prioritzat allò, allò ja fa temps que està prioritzat», si fos que estiguéssim parlant només de l'aplicació del nou sistema educatiu. És a dir, si diguéssim: «És que es va fer un esforç molt gran, perquè s'havia d'aplicar el sistema educatiu nou, i aquest nou sistema ja està aplicat i, per tant, l'esforç...», si fos només això, potser estaríem d'acord. Però jo voldria reflexionar sobre unes quantes coses més.

Primera, el nou sistema educatiu no s'ha implementat en el seu cent per cent. La diputada que m'ha precedit ja ha parlat de les infraestructures educatives que encara manquen per construir; a més, l'evolució demogràfica del país farà que sempre n'hi hagi que en manquin per construir, la mobilitat territorial actual ho farà, els moviments migratoris ho faran... Però és que el nou sistema educatiu ha comportat també posar a la llum altres coses que segurament no són conseqüència directa del nou sistema, sinó conseqüència directa del context temporal.

Nosaltres ho hem dit més d'una vegada: l'escola a Catalunya, en aquest moment, pateix tres tensions. Està tensionada molt fortament per tres vectors diferents, i això és molt dur, és molt dur a nivell social, i aquí ens hi hem de posar tots per donar suport a l'escola en aquest sentit. Són tres tensions que a la resta de l'Europa occidental s'han patit, però que en pocs llocs s'han patit a la vegada.

Hi ha una primera tensió, que és el canvi del sistema educatiu. Tot canvi de sistema educatiu produeix en l'escola una tensió. Al professorat li canvia allò que estava acostumat a fer; als pares i les mares els canvia allò a què estaven acostumats que els seus fills anteriors haguessin fet; fins i tot canvia l'edat: unes edats que anaven a un lloc ara en van a un altre... Això produeix tensions; a tot arreu n'ha produït, i aquí n'ha produït.

Hi ha una segona tensió, que és el canvi d'actitud de les generacions en edat escolar. Això a Europa occidental

s'ha donat o s'està donant; en algun lloc s'ha donat abans que a casa nostra –en el cas, per exemple, del Regne Unit, és prou conegut que aquest canvi d'actitud generacional els va arribar força abans que a nosaltres, i hi ha molta obra cinematogràfica i literària que ho reflecteix. Aquest canvi d'actitud generacional produeix unes tensions a les aules molt fortes, que tenen conseqüències diverses –i aquí se n'ha parlat, en aquest Ple–, des dels problemes sanitaris del professorat, com a conseqüència d'aquestes tensions, i aquests dies el Departament ha donat a conèixer amb valentia, doncs, estudis sobre les tensions de violència entre l'alumnat i de l'alumnat amb el professorat, que és producte d'això. És evident que si el sistema educatiu que tenim és el que tenim, i en podem tenir potser un altre, però mai el que hi havia hagut, també és evident que mai les generacions en edat escolar seran com les que hi havia abans. I aquí és claríssim que ho hem d'assumir tots.

I hi ha una tercera tensió que també s'ha viscut a Europa, que és la dels moviments migratoris, d'altres cultures, d'altres races, d'altres religions, d'altres maneres, també, d'entendre l'ensenyament.

He dit que a Europa aquestes tres tensions s'han donat a tot arreu, però majoritàriament no juntes, o juntes dues d'elles i no tres. Aquí, per circumstàncies històriques, ens han arribat les tres juntes. Aquestes tres tensions juntes, que produeixen, per tant, un grau de tensió molt alt i molt fort, que és el que ha viscut l'escola i s'està vivint a Catalunya en aquest darrer temps, s'han ajuntat a casa nostra amb reivindicacions socials lògiques, com el 0,3, i també s'han ajuntat a casa nostra amb necessitats que no eren ben bé equiparables a les tres tensions, com la millora de la formació professional i la seva inserció en el món laboral. Això ha produït el que ha produït, és a dir, la sensació a l'escola que la cosa no rutlla, més enllà que, analitzant segments, rutllin els segments, però aquesta sensació genèrica que l'escola no rutlla, perquè hi ha segments que no rutllen, però perquè es produeix aquesta situació.

Tot això els ho deia perquè això fa que no pugui ser justificable que el Departament d'Ensenyament estigui situat entre els departaments que van en decreixement, en aquest moment que el pressupost ha crescut. No és justificable dir: «És que l'aplicació del sistema educatiu s'està acabant», perquè la tensió general existeix, i la tensió general s'ha d'apaivagar, s'ha de solucionar, s'ha de reconduir amb polítiques i, per tant, també amb polítiques pressupostàries.

Les polítiques pressupostàries d'atenció social –el 0,3–, que n'hi ha, no les considerem suficients. Les polítiques pressupostàries d'atenció a la formació professional, que n'hi ha, no són suficients; no hem acabat d'encertar aquesta imbricació formació professional - món del treball, no hem acabat d'encertar-la, no trobem el camí. I no hi ha aquestes polítiques pressupostàries en el tema del professorat, que no vol dir només el sou del professorat, que vol dir moltes més coses: professorat de reforç, l'atenció a la diversitat..., tots els serveis educatius que se situen en aquest nivell.

Podríem repassar elements concrets del pressupost, les llars d'infants municipals i el Pla de foment de les llars d'infants, amb un augment que és de 650 milions de

pessetes respecte a l'any passat. Podríem repassar els diners que es donen a l'escola concertada, aquests 674 milions d'euros, dels 2.705 milions d'euros totals del pressupost: com l'any passat, una de cada quatre pessetes o un de cada quatre euros –és igual, perquè el tant per cent és el mateix, sigui en pessetes o en euros– van destinats a l'escola concertada.

Nosaltres no farem una professió de fe d'escola concertada excessiva. La nostra escola, del nostre model, és pública. Reconeixem l'existència de l'escola concertada, per llei i per realitat –per llei i per realitat. En el que també continuem insistint –i avui només ho recordem– és que hi ha un marc legal que s'ha d'aplicar, i fins i tot un marc legal que creiem que és excessivament lax, però que és el que existeix, i, si no estem en condicions de modificar-lo, com a mínim apliquem-lo de manera plena.

I una altra qüestió en què ja vam insistir l'any passat i en què enguany tornem a insistir, que és les inversions per a obres en centres docents públics. Clar, números damunt del paper, entre consolidat d'Ensenyament, consolidat de GISA, sumes i restes, és a dir, allò que el Departament dona a GISA perquè faci el que GISA fa, que GISA treu del Departament perquè fa..., a nosaltres ens donen 195 i una mica més de milions d'euros o, si volen, més de 32.000 milions de pessetes. Clar, d'entrada està molt bé.

Dues consideracions a fer. Primera, que és: les liquidacions pressupostàries que any rere any ens donen, que no s'acompleixen les inversions programades. I segona –en fem una esmena a l'articulat de la Llei, una disposició addicional–: alguna vegada tindrem les dades suficients com per aclarir què s'ha construït, què no s'ha construït, el que s'ha construït d'on s'ha pagat?

Perquè nosaltres el que necessitem per fer aquesta feina de control és: construeix alguna cosa el Departament, d'altres GISA, a GISA li paga el Departament, GISA paga al cap d'uns quants anys, el Departament paga a vegades també al cap d'uns quants anys pressupostàriament..., i quan analitzem un pressupost mai sabem, aquestes pessetes, aquests 32.000 milions..., són per obres a fer?, per obres que ja s'han fet?, per obres que es faran?, per obres que s'estan fent? I per a aquell necessari control parlamentari, que en el fons és el control democràtic, però en el fons és allò que hauria de desitjar el Departament, que són les coses clares, que és la millor manera que l'oposició tingui menys coses a dir –que, com més clares són les coses, menys coses a dir té l'oposició–, doncs, necessitem, entre tots necessitem, la mateixa societat, i els alcaldes, que truquen i diuen: «És que he vist al pressupost una partida, però a mi ningú m'ha dit res. –Escolti, és que la partida és per a no sé què. –Oh!, és que he vist el pressupost d'una partida i ja m'ho han construït. –Sí, perquè la partida és per pagar una cosa que ja s'ha fet», fins i tot per als mateixos alcaldes, per als centres educatius, seria molt interessant poder disposar cada any en els pressupostos d'un document complementari que no fos l'annex d'inversions reals, sinó allò, diguem-ne, aquests diners d'enguany on van, de la cosa que s'ha fet, de la que s'està fent i de la que es farà.

En definitiva, aquí tenen els grans trets que volíem comentar, i especialment la reflexió –més enllà, dic, del

càlcul comptable– que no ens creiem que la finalització de l'aplicació material del nou sistema educatiu sigui la finalització de la consideració de l'ensenyament com una línia política pressupostària prioritària, de primer nivell. Perquè, hi insisteixo, no ens trobem només en una època d'aplicació del sistema educatiu: ens trobem en una època de tensió educativa que va més enllà d'això, perquè és el reflex d'una tensió social, és el reflex d'una tensió intel·lectual, i l'escola rep les tensions socials i les tensions intel·lectuals. Però és que, a més, l'escola és el lloc on es forma també aquella gent que en un futur molt immediat podrà també acabar de solucionar aquestes tensions o acabar d'empitjorar aquestes tensions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, la reclamació al Govern de la Generalitat que no consideri que acabant les totxanes –en llenguatge també del Departament d'Economia– s'acaba de finalitzar el cicle educatiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, jo generalment –i ho continuaré sent– he estat molt crític amb la seva gestió, o amb la gestió del Departament d'Ensenyament, però avui vull començar –i ja m'agradaria que fos un precedent– també per felicitar-la a vostè, però també la resta de les formacions sindicals, per l'acord a què s'ha arribat. Jo crec que les coses s'han de dir quan s'han de dir... Vostè, aquell tarannà que sovint li havia dit jo, potser d'una excessiva arrogància i incapacitat de negociar..., això vol dir que amb aquest acord, doncs, ha fet un pas, i ens n'alegrem. També s'ha de dir que hi ha hagut, en aquest curs passat, tres mobilitzacions de la comunitat educativa que potser li han posat una mica de pressió; és possible que també sigui això i que hagi arribat... Però el que compta són els fets, i el fet és, des del nostre punt de vista, que hi ha hagut un bon acord, insuficient, però ja és un acord, és un pas més que millora les condicions sociolaborals dels treballadors de l'ensenyament, i això és important.

Dit això –s'han acabat els trenta segons d'agraïment, en aquest cas, i de felicitació, senyora consellera, però s'havia de dir–, ara ve, en tot cas, l'altre...

El president

S'ha excedit, perquè ha sigut més d'un minut. *(Rialles.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Doncs, m'estic tornant excessivament tou, senyor president, em sembla. *(Rialles.)* Bé, parlem, doncs, de... Però tampoc sé si és bo o dolent, això, eh?

Bé, parlem, doncs, de..., una mica, també, com el senyor Bargalló enfocava la seva intervenció. Mirin, jo crec que l'ensenyament, els reptes que deia el senyor Bargalló, jo crec que..., doncs, hi coincideixo, però voldria enfocar la meua intervenció en quatre grans blocs. El canvi del sistema educatiu és important, i això crea tensions; és veritat –hi coincideixo. Els canvis socials, econòmics i culturals i de valors, que també, i això és important. És important, també, una veritable formació professional, i potent, que hi hauria d'haver al nostre país perquè fos un país competitiu –i, d'això, en parlaré–, que això no succeeix. I també un altre dels elements, per nosaltres negatius, és aquest procés de privatització cada vegada més important que hi ha a l'ensenyament públic, que hi ha el perill, ja quasi cert, de creació de dues línies, de dues xarxes, que vostè, concretament, senyora consellera, n'és una ferma partidària, d'aquesta privatització. Potser no vol crear aquestes dues xarxes, però s'estan creant en aquests moments.

A aquests reptes, els pressupostos d'enguany tampoc hi fan front. Podem parlar de dades, no? Aquest creixement d'un 8,5%, si descomptem la inflació, ens quedem amb un 5,5%, altra vegada per sota la mitjana del creixement dels pressupostos generals. Senyora consellera, és el tercer any consecutiu que passa això, tercer any consecutiu que passa que Ensenyament està per sota la mitjana de creixement dels pressupostos. És clar, si d'això en diuen –com deia el senyor Homs, l'altre dia– que són uns pressupostos socials i que posen especial èmfasi en l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials, home!, malament. A l'ensenyament ja no hi posen aquest especial èmfasi que vostè estava parlant.

Però, més dades. En aquests moments, representen, els diners d'Ensenyament, un 2,06 del producte interior brut, només un 2,06. Si anem a la xifra màgica del 6% –dic «màgica» perquè no hi arribarem mai, a aquest ritme–, del 6% recomanable, estem molt i molt lluny per fer front a aquests reptes, no? Si estem en aquesta situació tot i les meravelles del nou finançament, s'imaginen, doncs, quina situació quan anem a la realitat d'aquest nou finançament i no es compleixin aquestes previsions? A mi em fa molta por que les previsions, com ja han dit els meus companys, tant el senyor Ribó com el senyor López Bulla, no es compliran, està sotmesa la inversió també en Ensenyament a aquest compliment, i això pot haver-hi una situació molt i molt difícil. Ho dic perquè és un element important.

A aquests canvis en el sistema educatiu hi fem front? Jo crec que no, jo crec que no hi fem front amb la suficient importància. Jo crec que, en aquests moments, hi hauria d'haver, senyora consellera, ja, un pla de xoc importantíssim per a aquest fracàs escolar que hi ha en aquests moments i en aquesta situació. Aquest pla de xoc no existeix. «Fracàs escolar» és la paraula que diem més immediata, potser no seria la definició més exacta. Però hi ha una situació de tensió importantíssima. Vostè va a molts instituts, nosaltres, jo concretament, vaig a molts instituts, molts, n'estem visitant –i aquests últims dies encara molt més–, i ens arriba aquesta situació de tensions importantíssimes del professorat, que no tenen els suficients mitjans per fer front a la nova realitat. No és que els nois i noies siguin di-

ferents, siguin pitjors o siguin millors. Senzillament, els tenim fins als setze anys, i hi ha persones, hi ha nois i noies, que tenen moltes dificultats de continuar l'ensenyament i estar-se allà, i no tenim els mitjans suficients per fer front a les necessitats d'aquestes persones, que en tenen moltes, i que nosaltres els hi hem de donar. I a això no hi posem –no hi posem– els mitjans suficients, doncs, perquè això es pugui fer. Jo crec que això és un element negatiu, perquè anem-ho a parlar:

Amb el tema de formació del professorat, que aquest hauria de ser un dels elements importantíssims –a part que puguem tenir molts més mitjans de persones molt més especialitzades, doncs, per donar suport a aquests nois i noies, això tampoc està succeint–, però la formació del professorat, doncs, congelada la partida any rere any –any rere any–, la partida de formació al professorat –ha augmentat la de formació professional una mica més, però la resta, congelada. Tot allò que ha d'anar lligat a la formació, al reciclatge, a la formació per a habilitació de noves especialitats, això està totalment congelat. Com podem incentivar, també, la feina dels professionals de l'ensenyament si a un dels elements clau, que és la formació i la formació continuada, no hi donem els suficients diners perquè això pugui succeir? No pot continuar així, és absurd, jo crec que és una visió esbiaixada de com hauria de ser i de com es pot fer front a aquests canvis socials que són importantíssims i que s'haurien de desenvolupar, o s'hi hauria de fer front, però, des del món de l'ensenyament. I jo hi insisteixo: no només des del món de l'ensenyament. Amb això sí que comparteixo la seva visió, senyora consellera, però sí des del món de l'ensenyament d'una manera clara. Tenim l'obligació de donar solucions des de l'ensenyament a les problemàtiques d'aquests nois i noies que ens arriben i que hi estan fins als setze anys, i els hem de donar..., que tinguem els mitjans suficients en recursos humans i econòmics perquè aquesta gent surti amb les condicions suficients per entrar al món laboral amb la suficient qualitat que necessiten. I això –i això– no ho fem, i qui ho paga és el professorat. Qui en té la culpa, senyora consellera, és vostè, el seu Departament, perquè no posa els mitjans necessaris per fer front a aquestes noves situacions.

I un element clau: la formació professional, la parent pobra del sistema d'ensenyament, del seu sistema, del seu model. Això, senyora consellera, li ho dic amb totes les lletres: és inadmissible el tracte que vostès tenen amb la formació professional. Una direcció general amb pocs recursos, una direcció general, doncs, que no fa la funció que hauria de fer sobre aquests temes. Miri, li ho vaig dir l'altre dia: en aquests moments, la relació en el postobligatori de formació professional d'alumnes que trien formació professional o que trien batxillerat està, aproximadament, 60 a 40 a favor del batxillerat. I això és dolent per al país –això és dolent per al país– i és un element importantíssim. No, no, això fa temps que es va arrossegant i es va donant aquesta situació. Per què és dolent per al país? Perquè necessitem una formació professional que doni aquell servei i doni aquella formació per tal d'accedir al món laboral amb la suficient capacitat i competència per fer front a les necessitats que hi ha en aquest moment en el món econòmic, no un món econòmic només de Catalunya o

d'Espanya, sinó europeu i, fins i tot, mundial, quan parlem de la globalització.

Doncs, per portar aquesta tasca de potenciar la formació professional, 564 milions de pessetes –564 milions de pessetes. És que no es pot fer absolutament res amb aquests diners. Bé, 140 milions més que el 2001. Té la responsabilitat dels plans de garantia social: els programes de garantia social i els plans de transició al treball, que són elements també importants d'aquesta relació i d'aquest nexa entre treball i ensenyament, 39 i 78 milions respectivament. Aquesta Direcció General té la responsabilitat del Consell Català de la Formació Professional, no? Què hi destina? 50 milions per al seu funcionament, no? Aquest any no. Bé, doncs, m'explicarà en què consistirà. Qui farà el Pla general de la formació professional de Catalunya? Amb quins diners? «Ja en trobarem.» Home! On? Expliqui'm: de quina manera, amb quins criteris? El Pla general de la formació professional de Catalunya fa temps –fa temps– que l'estem demanant, l'estem exigint, no només nosaltres, sinó el món econòmic, el món sindical. Aquests són els que també estan exigint, i, mentrestant, vostès, xiulant o fent altres cosetes –ja li explicaré les altres cosetes que fan mentrestant. I això, evidentment, torno a insistir-hi, és inadmissible.

O on són els programes d'innovació educativa o els d'informació i orientació laboral? 8 milions de pessetes? Els d'innovació educativa, 32 milions? Però on volem anar, veritablement, amb aquests diners, si volem arribar a aquesta situació? I com ho farem per avançar amb els centres especialistes de formació professional, aquests IES - SEP, doncs, que ja n'hem fet? Alguns d'ells han de fer recerca i innovació d'una família professional, que està bé la fórmula. I diners hi destinen? No. I aquest és un element importantíssim en aquesta situació. La formació professional vostès no la potencien i està en una situació de deficiència cada vegada més important en el nostre país, i això, a la llarga, ho pagarem. Ho estem pagant, però ho pagarem encara molt més a la llarga.

Quines eren les coses que deia jo que vostès s'hi entretenien? Doncs amb el procés de privatització, no?, amb aquest procés que nosaltres, doncs, el valorem molt i molt negativament i que vostès continuen com una fallera, com una obsessió, en tot aquest procés que nosaltres creiem molt i molt negatiu, tant en el tema dels 0 a 3 anys com en el tema dels concerts educatius.

Bé, estem ja a 118.000 milions –118.000 milions– de pessetes, un augment del 6%, quasi del 7%, de diners destinats als centres privats, més del 25, al voltant del 25%, del que es destina també a tot el Departament. Estem en una situació, jo crec, difícil de poder acceptar aquesta situació, amb uns centres privats... La senyora Baig deia que estaven d'acord en la privada concertada. Doncs nosaltres, no. No estem d'acord en aquesta situació de la privada concertada que hi ha en aquests moments. Sí, és veritat, senyora Baig, que vostè deia que calia control, tal com ens deia, i és veritat, té tota la raó del món en aquest sentit. Però ni així. Sap per què? Perquè l'origen de la privada concertada és si hi ha necessitats a la pública, i les necessitats a la pública ara ja no hi són. No té cap sentit anar continuant

concertant, cap ni un, fora que no obeeixi a un model educatiu molt concret, que vostès els interessa, doncs, potenciar aquestes escoles perquè estan referides a una classe social molt concreta que a vostès els interessa potenciar, perquè estan al servei dels seus interessos. Si és així, ho fan molt bé. Però no té sentit que, en aquests moments, estigui concertat quasi tot –quasi tot. Torno a insistir-hi: l'origen del concert és quan no hi ha línies públiques, quan no hi ha un servei públic. I, en aquests moments, hi ha suficient servei públic per anar eliminant línies de privada concertada. Doncs a l'inrevés: vostès encara n'estan concertant a marxes forçades, com si haguessin d'arribar a algun lloc.

Estan creant aquesta doble xarxa, estan creant aquesta segregació, no hi ha cap control a aquesta privada concertada. Recordin que ens han de fer l'auditoria dels centres concertats. Estem delerosos de veure com sortirà aquesta auditoria i com la faran, no? I, en canvi, vostès què potencien? Allò que ja dèiem, aquelles polítiques familiaristes que nosaltres no hi estem d'acord: xecs, subvencions, xecs escolars, subvencions individuals, sí, tant als 0-3 anys com també, sobretot, a les escoles bressol, que és el que estan fent, no?, perquè, senyora consellera, jo no estic d'acord que vostès diguin que estan creant places escolars d'escoles bressol. No, estan enganyant els ciutadans d'aquest país. Vostès diuen que estan creant places d'escoles bressol donant una subvenció de 80.000 pessetes –que poder augmentarà a 100.000– a les persones, als ajuntaments, bàsicament, que creen aquestes places d'escoles bressol, quan aquesta plaça val 650 o 700.000 pessetes. Vostès no creen places, vostès, és evident, fan una donació o una microplaça, si vol dir-ne, però que, evidentment, no té..., no poden considerar-la com a plaça, perquè aquí hi ha un esforç important per als ajuntaments i que vostès no el compleixen, ni de bon tros. Passen aquesta responsabilitat als ajuntaments, i això, des del nostre punt de vista, és irresponsable per part d'una administració, com és la Generalitat, que en té competències. Aquesta és la situació que nosaltres estem veient.

I, sobre el tema dels barracons. Bé, ens situem..., encara estem en una situació de 20.000 alumnes en barracons, i diuen vostès que aniran fent les obres. Els meus companys ja han dit els incompliments flagrants, doncs, de la liquidació dels pressupostos, i a veure com es fan les obres. Però s'han deixat una cosa –segur que ja ho han vist, però se n'han descuidat, no? L'última novetat –l'última novetat– és que –em penso que ahir ja va sortir, no sé si ho va dir el senyor Martí Carcier– en el Pla addicional d'infraestructures, construccions i equipaments 2002-2004 hi ha obres a Ensenyament per valor de 14.300 milions de pessetes, 86 milions d'euros. O sigui, ara també, les obres RAM, les obres que són per fer petits diners –15, 20 milions, més milions de remodelació, etcètera, etcètera–, doncs, també estan en aquest Pla. O sigui, com pot ser una administració que, fins i tot, en fer les petites obres de 10-15 milions estan situades en un pla d'infraestructures 2000-2004 no finançat –no finançat– amb el que en diem nosaltres el «sistema alemany»? Però és que no tenen ni un duro! Però com ens poden dir que faran tota la resta quan estan plantejant nous edificis i RAM, temes d'ensenyament..., estan portant 2000-2004 sense cap tipus de fi-

nançament i sense saber si es podrà fer o no es podrà fer? Crec que, evidentment, és una situació, doncs, difícil d'entendre.

En definitiva, doncs, i amb això ja acabo, aquests pressupostos, una vegada més, no acaben de fer front a les necessitats que té, des del punt de vista de l'ensenyament, des del punt de vista de la formació professional, des del punt de vista de la formació del professorat, doncs..., que necessiten els nostres nois i noies. Per això nosaltres hi hem fet aquesta esmena a la totalitat. Repeiteixo que és una esmena a la totalitat –i amb això acabo– als números, per dir-ho d'alguna manera, a la qüestió quantitativa, però també és una esmena a la totalitat, com ja sap, senyora consellera, al model que vostès estan implantant, que està a anys llum del que nosaltres voldríem i del que, veritablement, necessiten els ciutadans d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó. (*Pausa.*) Senyora Assumpta Baig, s'ha sentit alludida i té mig minut per descarregar-se d'aquesta allusió.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Era per aclarir, ben en concret, perquè ens sembla que el senyor Boada no m'ha interpretat correctament, què entenem nosaltres per l'escola concertada que volem: volem l'escola concertada que garanteixi la cohesió social i la igualtat d'oportunitats, no la màniga ampla amb què ha actuat el Govern de la Generalitat durant aquests anys.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, honorable conseller, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió surto a defensar el torn en contra de les esmenes que ens demanen el retorn del projecte del pressupost del Departament d'Ensenyament.

Bé. Avui s'han presentat i s'han defensat esmenes a la totalitat, però, de moment, no hem escoltat cap alternativa als números del Govern. Possiblement ens hi mancaria alguna proposta alternativa per fer una mica més viu aquest debat; però, de moment, hem escoltat algunes crítiques, però gairebé cap contraoferta.

De totes maneres, avui hi ha hagut una qüestió interessant, per cert, del senyor Boada, que sempre és tan crític envers nosaltres, que ens ha reconegut –li ha reconegut, al Govern de la Generalitat– capacitat de negociació. I, per tant, això nosaltres ho agraïm sincerament.

Per tant, en la primera part de la seva intervenció, nosaltres creiem que vostè ha fet un canvi amb les altres,

amb la resta d'intervencions que havia tingut sobre aquesta qüestió. Per tant, estem satisfets en aquest sentit. Home!, generalment sempre parlava molt de catastrofisme, no? Podem compartir punts de coincidència, amb vostè, senyor Bargalló, i ho veurà en la nostra exposició, malgrat que avui, doncs, ha fet força filosofia –ens ho sembla a nosaltres. I, senyora Baig, no tingui cap dubte que aquest pressupost sí que permet afrontar els reptes que avui té plantejats l'ensenyament a casa nostra. I, nosaltres, no en tingui cap dubte, no tenim cap por a prendre compromisos, fa més de vint anys que el Govern de Convergència i Unió pren compromisos per al país i volem continuar prenent-ne si els ciutadans ens continuen donant suport.

Bé. Tinc la impressió que algun dels portaveus que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha estudiat les xifres una mica esbiaixadament, i només s'ha fixat en alguns punts més criticables, però ha deixat de banda aspectes que són realment essencials. Governar és prioritzar i aquest projecte de pressupost no suposa cap carta als reis, sinó que aprofundeix, objectivament, en les possibilitats que té el Departament per satisfer les necessitats i aspiracions que té avui l'educació a casa nostra.

De primer, permeti'm fer una anàlisi més política del pressupost per tal d'entrar, més endavant, en qüestions pressupostàries, perquè els objectius generals del Departament d'Ensenyament per als propers anys estan vertebrats en un principi polític irrenunciable, l'educació per a tothom, entesa com un bé, com una funció social com ja s'anuncià en el Parlament en presentar, l'honorable consellera, el programa 2000-2004.

Criteris directors de l'acció del Departament, per a l'any 2002, es basen en l'educació centrada en l'alumne i les seves necessitats; l'aprofundiment en la concepció de l'escola com a primer espai social de cohesió i integració de la ciutadania amb independència de llur origen i condició social i que actua com a espai privilegiat de transmissió de valors ètics i democràtics; el reconeixement del valor social del docent i la recerca de la millora de les seves condicions de treball; l'avaluació contínua de la qualitat dels aprenentatges i de l'organització i funcionament de totes les instàncies que intervenen en el procés educatiu; l'exercici del consens en la col·laboració amb l'Administració local i en la participació efectiva de tots els sectors de la comunitat educativa.

El nostre Grup Parlamentari, senyores i senyors diputats, constata en els pressupostos del Departament d'Ensenyament un esforç notable per impulsar l'educació a Catalunya i dotar-la de major qualitat. Tres són, sota el nostre criteri, els eixos fonamentals d'aquest pressupost: l'aposta clara per a la millora de la qualitat, l'atenció a les famílies i l'atenció a la diversitat.

El pla de xoc, senyora Baig..., el pla de xoc s'està complint escrupolosament, i a l'inici del curs 2001 s'han construït ja 45 grans obres, 9 centres i ampliacions. I, per una resposta parlamentària de l'honorable consellera a vostè mateixa, sap perfectament que en aquests moments d'actuacions bàsicament pendents del pla de xoc, en resten sis, perquè no hi ha disponibilitat de solar –perquè no hi ha disponibilitat de solar. Per tant, a cadascú li ha de correspondre, doncs, allò que li pertoca

ca, si en realitat hi ha algun dèficit que vostè cregui que és més important un que l'altre.

I, a més a més, l'aplicació rigorosa de la LOGSE ens va comportar en un moment donat fer imprescindibles les aules prefabricades; però, en tot cas, des del Departament d'Ensenyament hi ha el criteri, doncs, decidit que en un espai de temps, el mínim possible, doncs, les aules prefabricades desapareguin de casa nostra. Aquest és un objectiu del Departament, i el Departament treballa en aquest sentit.

Bé. En tot cas, després podríem parlar de quelcom que... –hi han fet referència vostès, en tot cas–, de la partida GISA del pressupost. Que ja ho saben vostès que aquesta partida, doncs, sempre apareix en el pressupost, però que és per pagar les anualitats de totes les obres fetes i que, en tot cas, aquelles inversions que s'encarreguen a GISA no són presents en el projecte de pressupost.

Han parlat de la creació de places de llars d'infants. Bé. En aquest cas, doncs, evidentment, es continua col·laborant amb els ajuntaments i es va intentant millorar, progressivament, el finançament. I en aquest pressupost –ho ha dit, també, el senyor Boada– es passa de 80.000 a 100.000 pessetes, la subvenció de la plaça. I el Govern té el propòsit, en els propers exercicis, d'arribar a subvencionar la plaça fins a 150.000 pessetes. És clar, vostès parlen de segons quines places i ens parlen de 650.000 pessetes, 700.000 pessetes, i sentia algun alcalde de per aquí que deia que la plaça, a ell, li costava 350, quan la plaça nosaltres creiem que en val 450. Ara, si el preu, cada vegada quan pugi aquí, puja més el preu, doncs..., evidentment, cada vegada ho fem més complicat.

En definitiva, mirin, 300 ajuntaments s'han acollit ja per crear places. I en aquests moments podem dir que se'n crearan més de 10.000, en aquests moments ja hi ha un llistat de 126 que se sumen a les 156 d'enguany, i, per tant, estem ja a la ratlla dels 300 ajuntaments.

Per tant, senyora Baig, porta malament els números. (*Veus de fons.*) No..., i, sí, sí, els porta malament, els números. I, a més a més, li vull recordar que, com que porta, vostè, malament els comptes..., ja ho sap vostè que, en un moment donat, el seu cap de Grup, doncs, va donar ordres que cap ajuntament del seu color polític signés convenis. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyora Baig..., que cap signés convenis. I l'Ajuntament de Barcelona ho va trencar públicament signant un conveni per crear mil places en una primera fase. Per tant, diguem les coses tal com són i a cadascú li pertoca allò que li pertoca.

Bé. El pressupost conté una aposta molt important en el camp de les noves tecnologies. Jo diria que aquest és un punt bàsic d'aquest pressupost. I aquesta partida inclou les despeses del nou registre únic d'alumnes, i el Pla director del Departament d'Ensenyament de l'Administració Oberta de Catalunya. I aquest augment tan fort dels serveis informàtics, que va d'un 42,86%, es passa de 6 milions –310.000 euros– a més de 9 milions, bàsicament va continuar ampliant l'equipament informàtic a tots els centres de primària i secundària, i saben perfectament vostès que s'ha generalitzat ja, evidentment, l'accés a Internet i que s'ha dotat els centres dels

recursos multimèdia. Estava mirant algunes dades i hi ha països, doncs, del prestigi de França o d'Alemanya, que tenen com a objectiu acabar aquest curs i que totes les seves escoles estiguin connectades a Internet. Diguem-ho tot: nosaltres, el nostre país ja fa dos anys que totes les seves escoles estan connectades a Internet. Diguem també el que és positiu, i diguem, també, allò que és la veritat.

Bé. Ho ha dit el senyor Boada quan ha felicitat l'honorable consellera per la seva capacitat de negociació, en tot cas, la partida de retribucions als funcionaris docents augmenta. Això és fruit de l'acord del dia 21 de novembre, i, evidentment, augmenta en molts milions i milions de pessetes, perquè saben vostès, doncs, que són molts i molts els professors del Departament d'Ensenyament.

Aquest acord ofereix la possibilitat, per primera vegada, mitjançant mesures organitzatives, d'una major flexibilitat en l'horari del professorat infantil i de primària. Es possibilita al professorat de seixanta o més anys la reducció del seu horari sense pèrdua de retribucions. I aquest acord, senyores i senyors diputats, suposa una millora en tots els sentits del professorat català. Més de 3.000 milions són per fer efectius la primera part del pacte. El mes de gener, a part de l'IPC, s'incrementarà el sou en 3.000 pessetes lineals i el setembre se n'hi afegiran 5.000. I de cara a l'any vinent, 10.000 pessetes més. Creiem, sincerament, que aquest increment de sou és de justícia, serà molt ben rebut pel professorat i cal lloar la tasca del Departament i de tots els sectors socials i els sindicats que van intervenir en la negociació per tal que el nostre professorat tingui el màxim reconeixement possible. I en això tots els grups d'aquesta cambra hi estem d'acord; n'estic convençut.

Bé. Altres partides possiblement més petites d'aquesta Direcció General de Recursos Humans, però que creiem que és important: els 200 milions de pessetes per al tema de les revisions mèdiques a tot el personal d'Ensenyament. Els 225 milions per a l'adaptació dels canvis de llocs de treball que va dirigit a mestres i professors que han patit malalties. En moltíssimes ocasions ens trobem amb casos concrets i que són molts greus: alguns professors, doncs, que necessiten canviar de lloc de treball, i, per tant, hi ha una partida en aquest sentit. I, 360 milions de pessetes que seran gratificacions per a les jubilacions LOGSE. Per tant, tot això suposa un pas molt important en la nostra societat en conjunt.

Cal destacar, també, l'augment d'un 32,6%, es dediquen 800.000 euros al Servei de Prevenció de Riscos Laborals, quelcom que n'havíem parlat en altres ocasions alguns grups d'aquesta cambra i que, en el seu moment, nosaltres vam dir que tenien raó, i que ara el pressupost de la Generalitat, doncs, pot afrontar. Es pot constatar que resten consolidats els coordinadors i coordinadores en els centres d'infantil, primària i secundària, per la qual cosa el Departament ha previst, expressament, que, a mesura que siguin identificats els riscos, l'Administració prioritzi i planifiqui la seva eliminació. D'altra banda, les avaluacions de riscos també generaran mesures correctores.

També s'ha d'indicar que una de les funcions que s'atribueix als coordinadors de riscos laborals és colla-

borar en la implantació dels plans d'emergència i de totes aquelles actuacions que se'n derivi.

En el punt d'atenció a les necessitats educatives especials, volem destacar l'increment d'un 9,14%. S'hi destinaran més de 3 milions –870.000 euros– a les unitats escolars compartides. Ens sembla necessari destacar-ho, perquè ja enguany s'havia fet un esforç pressupostari en aquest sentit i ara es veu reforçat. Aquestes unitats escolars externes i aquests diners van destinats a aquells alumnes que tenen una desestructuració social, a aquells alumnes que tenen, moltes vegades, tant una desestructuració social com personal. Estem convençuts que aquesta és una aposta important, també, i que serà compartida per tots vostès. Estem, per tant, en la via d'apropar l'alumne al seu entorn, a facilitar-li una millor integració escolar i social, que suposa una aposta important per ajudar-los, i, en segon lloc, també, per facilitar la tasca de tots els professionals.

Ara fa un any, més o menys, que l'honorable consellera es va comprometre a augmentar la partida destinada al funcionament dels centres docents, que també havia set una demanda que havia fet vostè, senyor Boada, fa un any més o menys, i en el seu moment amb una iniciativa, em sembla que seva, l'honorable consellera li va contestar. Ara es compleix aquell compromís, i el pressupost experimenta un augment de més d'un 14%, de 61 milions d'euros es passa a 70. Això creiem que serà també molt ben rebut pels centres que podran afrontar tranquil·lament despeses ordinàries que són bàsiques, com neteja, calefacció, etcètera; en definitiva, millorarà el dia a dia de la gestió dels centres.

Uns mots, breument, a la formació professional. Vostè, senyor Boada, ha dit: «És la parenta pobra.» Bé. Dues partides augmenten molt significativament, com són les d'estudis de prospectiva i desenvolupament de la formació professional: un 60%, i la formació per a la pràctica docent, un 90%. Mentre la primera permetrà que els cicles formatius responguin a la realitat de la demanda laboral i que es puguin revisar anualment, la segona ofereix una inversió creixent en la formació del professorat que garantirà que aquest tingui una formació més transversal que li permeti més flexibilitat, i, de veritat, moltes menys angoixes. Per tant, podem oferir cicles formatius amb el professorat al màxim de preparat.

Per primera vegada, ja que vostès n'han parlat, del primer curs d'educació postobligatori, el 45% d'alumnes estudia cicles de formació professional, i el 55, de batxillerat. És una dada –ho creiem– sincerament satisfactòria. Fa dos mesos, el Consell Català de la Formació Professional establí els criteris directores de l'FP. Estem elaborant, en aquests moments –per part del Departament, s'està elaborant–, l'esborrany del programa específic per presentar-lo al Consell, i la creació de l'agència de qualificacions professionals, per fer i per integrar els tres subsistemes de l'FP: la reglada, l'ocupacional i la contínua.

Senyores i senyors diputats, podem comprovar l'augment, també, de les partides que fan referència a convenis amb les corporacions locals: l'augment en aquestes partides d'escoles de música, de dansa, de conservatoris, d'ensenyaments d'arts plàstiques, em sembla que ho poden veure que és considerable, és un 65%. I també

hauran observat que en la partida del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu augmenta un 30,72%; inclou no només la despesa plurianual, sinó també les despeses d'aquelles proves de competències bàsiques que es van fer als alumnes de catorze anys a casa nostra.

Bé. I acabo, senyor president... (*Veus de fons.*) Sí, un petit esment, vostès han fet els concerts educatius. Bé. Només dir que la partida creix molt per sota del creixement global. No hi ha cap increment d'unitats de concert, s'ha de deixar clar: no hi ha cap increment d'unitats de concert. I l'augment de diners obeeix, només, als increments retributius pactats amb els sindicats i la patronal. Aquesta és la veritat.

I acabo. Pensem, en definitiva, senyores i senyors diputats, que aquest pressupost, aquests pressupostos del Departament d'Ensenyament garanteixen la fita d'un principi polític irrenunciable, com és l'educació per a tothom, entesa com un bé i com una funció social. Tots plegats hem de fer possible que l'escola catalana continuï essent de les capdavanteres, de la més alta qualitat possible i que respongui a les necessitats dels nostres alumnes, dins de la concepció de l'escola entesa com a primer espai social de cohesió i integració de la ciutadania, i que actua com a espai privilegiat de transmissió de valors ètics i democràtics. Almenys en aquest final, em penso que tots hi estem d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. No hi ha cap intervenció més en aquest sentit. Per tant, passariem al Departament de Cultura. En primer lloc, per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, moltes gràcies. Intervindré agrupant en una sola intervenció organismes autònoms, empreses, etcètera.

Bé, senyor Vilajoana, he de començar dient que benvinguts siguin aquests increments de la Conselleria; benvinguts perquè després de tants anys de migradesa, penúria, estancament, eren uns increments indispensables –indispensables. Ara bé, el que ens hem de preguntar és si aquests increments són suficients. I francament: aquests increments de Cultura són insuficients; insuficients, i jo crec que també m'he de preguntar si són fets a contracor. I m'explico.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Vostès aquest any han viscut un autèntic viacrucis: les revoltes en el món de la música, les revoltes en el món del teatre, de les arts visuals –avui mateix, avui mateix, de les arts visuals–; revoltes molt importants en els sectors de la creació artística. Han viscut també dues resolucions parlamentàries importantíssimes; dues resolucions que jo crec que ara és l'hora de recordar, aquí a la cambra, que van ser guanyades amb els vots en con-

tra de Convergència i Unió. Vol dir que el Grup que dóna suport a la majoria estava en desacord amb les propostes que van presentar els altres quatre grups; resolucions parlamentàries que, bé que no s'acompleixen al cent per cent, han marcat l'orientació dels increments pressupostaris. Vol dir que tot i que no compleixen al cent per cent el que es va escriure en les resolucions i que va acordar el Parlament –no s'acompleix del tot–, marquen els increments pressupostaris bàsicament de la Direcció de Promoció.

Ara bé –ara bé–, aquests increments, que creiem que són obligats, que molt probablement es produeixen a contracor i que són insuficients, són clarament –repeteix– insuficients. Perquè tot i que vostè, senyor Vilajoana, fa tres setmanes, amb motiu de la interpellació del senyor Bargalló, va comentar una cosa que em va fer feliç, va dir: «perquè la famosa proposta de doblar el pressupost de Cultura...» –vostè mateix ho va dir, cosa que ens satisfà, que les propostes del govern alternatiu siguin famoses i tinguin ja aquesta projecció més enllà del nostre Grup Parlamentari–, quan vostè ho va dir..., és clar, nosaltres partíem de doblar el pressupost des de l'any 1999. Això vol dir que davant dels 32.000 milions que té assignats per a cultura la Conselleria de Cultura, nosaltres el 2002 hauríem proposat 44.000 milions de pessetes, que és exactament el procés que ens vam comprometre de doblar el pressupost de cultura en quatre anys, des del 1999 fins al 2003.

Avui en dia, el que la cultura del país necessitaria serien 44.000 milions de pessetes, no els 32.000 que es troben enguany; 32.000 que hem de recordar a la cambra que ve a representar a l'entorn de l'1,13 del pressupost de la Generalitat, quan l'any passat era l'1,16 –l'1,16–; quan l'any 97 representava l'1,41, i quan l'any 91 –l'any 91– representava l'1,62. Per tant, increments que realment s'havien de produir perquè els sectors es trobaven sota mínims, però increments –insisteixo– que són insuficients.

Però si analitzem el que ens gastem per cultura des d'una altra òptica –pessetes per habitant–, nosaltres també estem enrere; enrere de les comunitats –que ahir va citar tan sovint el conseller Homs– d'Extremadura i de Castella - la Manxa –que es gasten aproximadament 10.000 pessetes per habitant; nosaltres ens en gastem a l'entorn de 4.980; ells 10.000, 10.000–; o de Madrid, on saben vostès que moltes activitats culturals estan sota la protecció de l'Estat –estan a les 5.500–; o d'Euskadi, que estan a 6.000; o de Galícia, que estan a 10.000 –tot i que a Galícia, a les xifres, hi ha la televisió dintre del pressupost i, per tant, no es poden... Hem tret la televisió d'Euskadi, l'hem tret i surt a 6.000. Però d'Euskadi li podria dir: «Escolti, és que com que és una autonomia que té més recursos...», però a Extremadura, a Castella - la Manxa o a Madrid, 5.500–; per tant, per pesseta/habitant per a cultura, encara estem molt per sota.

Miri, nosaltres creiem –i això farem quan governem– que la cultura s'ha de situar a l'entorn del 2% del pressupost de la Generalitat, i que enguany la cultura del país necessita uns pressupostos a l'entorn dels 44.000 milions de pessetes.

Això, senyor Vilajoana, fonamenta, ja, la nostra esmena de retorn, aquesta manca d'acord entre vostès i nosal-

tres sobre les prioritats en el pressupost. Però estudiat a fons, el seu pressupost, també hi han altres motius que justifiquen la nostra esmena de retorn. Una primera raó: hi ha molt increment destinat a afers interns de la Conselleria, una mica en sintonia amb totes les altres conselleries: publicitat, propaganda, exposicions –que no veus clarament que siguin de cultura, que, si no, veus, més aviat, que són de propaganda, propaganda–, obres internes a la Conselleria... –miri, dels 4.000 milions d'escreix que es produeix aquest any, 1.400, 1.400, van dedicats a aspectes interns de la Conselleria.

Però després, en segon lloc, i quan analitzem de manera molt detallada l'estat del pressupost, ens trobem amb partides que també ens preocupen molt perquè són poc –poc– transparents i que ens porten alguna sorpresa negativa. Per exemple, l'Entitat d'Espectacles –Autònoma– i de Festes, com és que no s'ha fusionat amb l'ICIC? Com és que no s'hi ha fusionat, quan l'any passat, en el projecte de pressupost, l'Entitat Autònoma havia d'incorporar-se en l'ICIC? Com és que encara el mantenen separat? Té sentit que la Generalitat tingui dos organismes autònoms que fan pràcticament el mateix? O és que hi ha manca d'autoritat per acabar amb «xiringuitos» i ordenar...? Com és que l'any passat proposaven que es creés un únic institut i ara ens en trobem dos?

L'ICIC. L'ICIC que realment és el que enguany viu un pressupost notable, no com l'any passat, però que té algunes petites perles, senyors diputats. Miri, un institut que ja té 190 milions dedicats a personal, 190, i porta sis mesos de funcionament real...; 190: 35 milions de lloguer –déu n'hi do!, déu n'hi do! Però després, senyor Vilajoana, hi ha una partida que a mi i al Grup ens ha preocupat molt –però molt–, que és una partida a l'ICIC que es diu «Pèrdues...» –fixin-s'hi bé–, «Pèrdues de crèdits comercials incobrables» –«Pèrdues de crèdits comercials incobrables»–: 300.000 euros, vol dir 50 milions de pessetes. Portem sis mesos –sis mesos– i ja hem de provisionar 50 milions de pèrdues.

És que és molt seriós. És que jo, és clar, li he de dir que, com que a mi m'ha tocat estudiar tot el dossier d'Audiovisual Sport i de Via Digital, i he explicat els 19.000 milions de pèrdues, dels quals aproximadament 14.000 seran de pèrdues directes –pèrdues directes– i uns 4.000 de pèrdues comptables, és clar, quan jo trobo aquests 50 milions de previsió d'incobrables, em preocupa molt, i al nostre Grup ens preocupa. I li vull dir ja que mantindrem un seguiment molt estricte –molt estricte– de les activitats de l'ICIC, com també de les activitats de l'Institut Català de Finances en relació amb avals, etcètera, a empreses audiovisuals. Volem evitar altres aventures empresarials fallides.

Però seguim amb el pressupost... Ai, perdó!, i, acabant amb l'ICIC, hi ha un altre aspecte que a mi –que a mi– també em preocupa: hi han exactament –hi han exactament– em sembla que són 1.000 milions de subvenció per a empreses i entitats. Saben vostès que d'aquests 1.000 milions... –que, home!, el sector podria dir..., el sector audiovisual: «home!, benvinguts, aquests 1.000 milions», perquè realment el sector audiovisual ho necessita–, però –saben vostès?– d'aquests 1.000 milions a entitats i a empreses, 450 són per a TV3. És una subvenció indirecte a TV3; com si TV3, amb els seus

50.000 milions de pessetes –50.000 milions de pessetes–, necessitès els 450 de l'ICIC! No s'haurien de fer operacions entre ICIC - Corporació, aportant els seus diners, amb el sector audiovisual privat del país, per crear sinergia? Com és que quasi la meitat de les aportacions de subvencions van a TV3? No ho compartim –no ho compartim.

Bé, i continuaria amb petites perles que ens preocupen de l'activitat de la Conselleria, i molt particularment, per exemple, el Museu d'Arqueologia. Miri, jo no sé si vostè l'ha visitat recentment. Nosaltres, l'equip de cultura del Grup Parlamentari, cada quinze dies anem a visitar una institució cultural del país, i realment ens va fer pena el Museu d'Arqueologia, ens va fer molta pena: els 12.000 visitants l'any, com està l'edifici, la manca, la manca d'expectatives. I ens van dir: «Però no es preocupin perquè l'any vinent» –és a dir, el 2002– «se'ns aprovarà el Pla estratègic i tindrem les partides per fer un nou museu.» Res –res–: el Museu d'Arqueologia continuarà en la més gravíssima penúria.

Però si miressin el Consorci per a la Normalització Lingüística, augment de 80 milions –80 milions–, que no arriba ni als 120 –ni als 120– que té compromesa la Direcció del Consorci per arreglar els deutes pendents de personal, no arriba ni a arreglar els deutes de personal. Realment... I els 400 milions per a biblioteques, per a tot Catalunya? Saben vostès?, l'Ajuntament de Barcelona en dedica 900 l'any 2002; la Diputació de Barcelona per a la província, 1.200; vostès, 400 per a tot –tot– Catalunya. És clar, són xifres –són xifres–, senyor Vilajoana, que realment ens porten a afermar aquesta esmena de retorn.

Com he dit, un increment insuficient, centrat massa en afers interns, amb poca voluntat municipalista... Pensi que vostès, per als equipaments culturals en el territori, destinen 3.000 milions de pessetes, únicament, quan les nostres previsions seria..., per donar vitalitat al teixit cultural de Catalunya, haurien de ser, almenys, de 6.500 milions –així almenys ho té previst el nostre Pla d'infraestructures culturals territorials: 6.500; doblar-la, doblar aquesta partida.

Però, bé, jo li he de dir que, a part d'això, és a dir, a part dels increments insuficients, d'errors d'estratègia que a mi em sembla que estan presents en el pressupost, hi ha una altra raó de molt pes que justifica la nostra esmena de retorn. M'ho comentava ahir o abans-d'ahir un gestor cultural bastant important que em deia: «Mira, hem vist, hem analitzat totes les entitats..., el pressupost de Cultura, i, saps?» –em deia–, «hem trobat més pasta» –que és l'expressió que ell utilitzava–, «més pasta, però ni un sol projecte, ni un sol programa.»

I aquesta, en el fons, és la crítica més fonda que nosaltres fem a l'acció de la Conselleria. La Conselleria hauria de ser quelcom més que la Conselleria de fires i festes. Miri, en un moment tan important per al país, amb la globalització i els desafiaments que vivim, en què el futur del país també es construeix decisivament en el món de la cultura, nosaltres necessitaríem una Conselleria que tingués un projecte cultural, un projecte cultural. I això és el que nosaltres trobem a faltar: un projecte cultural que, des de la política cultural, es pogués promoure els valors democràtics i conviviales; que,

des del respecte a la diferència, a la pluralitat cultural, molt especialment amb les noves immigracions, basat sempre en una clara voluntat intercultural, vagi construint un projecte col·lectiu compartit, garant de cohesió i d'unitat.

Un projecte cultural que garanteixi un gran acord per la creació artística i la innovació cultural; que enforteixi la docència artística; que afavoreixi un gran acord per la competència, entesa com a excel·lència –com a excel·lència– i com a competitivitat de la nostra cultura en un marc global internacional; que estableixi i orienti, des de la subsidiarietat social, un gran pacte amb el teixit social; que en el marc d'un gran acord entre les administracions pugui refer el pacte cultural ampliant-lo amb el teixit associatiu. Una política, un projecte cultural, que promogui un gran acord per a la promoció del català i del seu espai cultural, buscant l'acord i no la imposició. Un projecte cultural que deslligui la política cultural de la política lingüística assumint el Govern les seves responsabilitats envers tota la cultura que es produeix a Catalunya.

En fi, una política cultural que promogui des del federalisme un gran acord per la pluralitat cultural i lingüística de l'Estat; un projecte cultural, senyor Vilajoana, que no veiem en la seva acció cultural des de la Conselleria.

I abans d'acabar, senyor president, unes paraules sobre esports. Miri, també són uns pressupostos tan insuficients, tan insuficients. Aquesta és la corda de l'evolució dels pressupostos del món de l'esport. Aquí, veuen, aquí a dalt de tot és el 92, que van ser unes inversions importants, de l'entorn dels 12.000 milions de pessetes, però, fixin-se, el 94-95 ens vàrem situar al voltant dels 9.000 milions. Ara ens situem en aquesta banda, aquí a baix, a l'entorn dels 6.000 milions de pessetes. 6.000 milions que són del tot insuficients per atendre les necessitats de l'esport català. 6.000 milions que a més es troben amb la convocatòria que vostès han fet per a instal·lacions esportives. La penúltima convocatòria va ser l'any 94.

Des del 94 fins al 2000 no es va fer cap més convocatòria per a instal·lacions esportives i el novembre del 2000 es va convocar la convocatòria per al 2001-2003. Convocatòria, senyors diputats, que és important això, sentir aquestes dades..., convocatòria assignada en 6.000 milions de pessetes. 6.000, molt bé. Després de tants anys, de tants anys sense convocatòria, els ajuntaments vivien una situació, realment, molt fumuda. Doncs bé, saben vostès quan sumen les peticions que han fet cinc-cents ajuntaments de Catalunya? Ho saben? 104.000 milions de pessetes. Sí, sí, 104.000 milions de pessetes. Què té la Generalitat per respondre aquesta demanda? 6.000 milions de pessetes. És clar, és impossible. Això s'explica perquè hi ha hagut un estancament, hi ha hagut molts anys que no hi ha hagut convocatòria, que hi ha una gran pressió, que hi ha un gran dèficit, però, és clar, de 6 a 104 hi ha un *gap*: és impossible atendre-ho.

Doncs bé, això ho han de doblar, almenys han de passar de 6.000 a 12.000 milions. I no, potser, potser, afegiran 500 milionets, que suposo a pagar en cinquanta anys o quatre anys, el model alemany o el model aus-

tríac, però re de re. Bé, això és impossible, és impossible. I llavors per respecte i coherència, per respecte a la il·lusió de tota la gent que és capaç de generar projectes esportius pel valor de 104.000 milions de pessetes, per coherència amb el PIEC. Sap què és el PIEC? És el Pla d'infraestructures esportives de Catalunya, un document oficial de la Generalitat, pendent d'aprovació per raons –intueixo– estratègiques, pels seus interessos. Doncs el PIEC, document oficial, saben vostès què diu? Saben vostès què diu? Doncs que el PIEC per corregir, per corregir, els dèficits d'equipaments necessita Catalunya una inversió de 158.000 milions de pessetes en deu anys, 158.000 milions de pessetes en deu anys. És clar, amb el temps que sigui. Bé, doncs deixi'm que xifri normalment aquests plans assenyalant sempre un temps raonable per poder ser realitzat. 158.000 milions.

Doncs, bé, per respecte i coherència, per respecte i coherència també als ajuntaments, que no volen més enginyeria financera amb l'Institut Català de Finances, que no volen finançar la subvenció d'aquí..., alemanya o austríaca, quan arribi. Per respecte i coherència, també, senyor Vilajoana, a l'esport escolar. Miri, a nosaltres ens ha dolgut molt, ens ha dolgut molt, que la resolució acordada unànimement en el Parlament de Catalunya de dotar amb 100 milions més l'UFEC no es compleixi en aquest pressupost. Vostès incrementen en 70 milions, no en els 100, que és acord unànime del Parlament. Espero que sigui un error, però vostès han de complir el que aquesta cambra sobirana decideixi. I podria seguir, però ja es fa tard. Podria parlar del CAR, aquest increment del 20% una mica imaginatiu dels seus ingressos propis.

Els demanaria –i acabo, senyor Vilajoana– que en pressupostos futurs no se'ns presentin als diputats fotocòpies dels mateixos programes de l'any passat. És una mica de manca de respecte.

Senyor president, per tot això, el nostre Grup presenta aquesta esmena a la totalitat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, també per presentar la seva esmena a la totalitat de retorn del pressupost del Departament de Cultura, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Per a les seccions pressupostàries, els organismes autònoms i les entitats de cultura, pel que fa a les seccions pressupostàries, organismes i entitats de l'esport, ho farà el diputat senyor Benach.

Bé, el pressupost del Departament de Cultura, senyores i senyors diputats, ja se'ls ha dit que enguany augmenta molt més del que havia augmentat els darrers anys i, a més a més, augmenta respecte a l'augment del mateix pressupost de la Generalitat, cosa que no succeïa en els darrers anys. Per tant, en primer lloc, doncs, hem de reconèixer aquesta millora significativa pressupostària per la quantitat del Departament.

En tot cas, jo voldria fer algunes reflexions al voltant de les dades interiors del pressupost. Reconeixem l'aug-

ment pressupostari, reconeixem el fet que l'increment del Departament, percentualment, és superior a l'increment dels pressupostos globals de la Generalitat. I el que voldríem fer és una anàlisi d'algunes dades i efectuar reflexions sobre aquestes.

En primer lloc, les inversions. Les inversions del Departament, el capítol sisè, augmenten també percentualment de manera significativa, un 35,3%. De 16 i mig milions d'euros que té enguany, l'any passat en tenia 12,2, de milions d'euros. Per tant, augmenta significativament. Ara bé, no oblidem que l'any 95, l'any 95, eren 28 els milions d'euros que el Departament tenia en inversions. Per tant, hi ha hagut enguany una recuperació d'una davallada constant d'inversions que va fer que per al 2001 hi hagués menys de la meitat que les inversions programades per a l'any 1995.

Però és que a més hi ha una altra cosa. Miri, dos conceptes, perquè després li faré una reflexió. Primera, primer concepte. El Liceu era absolutament necessari de reconstruir. D'infraestructures teatrals importants centrals, n'havíem de tenir. No sé si una o dues, però n'havíem de tenir. D'infraestructura musical no operística, n'havíem de tenir. Però és que amb un Teatre Nacional, amb un Teatre Nacional; amb un Auditori; amb una Ciutat del Teatre, amb una; es construeixen vuitanta teatres auditori arreu del país. Amb un Teatre Nacional es construeixen vuitanta teatres auditori arreu del país, més que un per comarca: gairebé dos per comarca.

Jo crec que hem acabat una fase, que en podríem dir «fase 1», que és les grans infraestructures nacionals, però hem d'entrar en una altra fase, que en podríem dir «fase 2», que és la fase del territori. No ha d'haver-hi a cada població un teatre, ni a cada població un auditori, però sí que en cada part del territori hi ha de ser. Perquè a més hi ha una altra cosa. Miri, hi ha dos tipus... La globalització, com vostè sap, té aspectes bons i aspectes dolents i aspectes positius i aspectes negatius. Això ho diu tothom, però és que, més enllà dels aspectes positius o negatius de la globalització –entenem la globalització en els seus aspectes positius–, hi ha dos tipus de globalització. La lineal, la del pla, la que fa un pla, la que dissenya el món i, en el nostre cas, el país com un pla. I un pla té un centre, unes perifèries, uns cantons i uns límits fora dels quals hi ha la marginalitat. Això és el pla. I hi ha l'altra globalització, que dissenya el món i el país com una esfera. Una esfera no té ni centres ni perifèries i una esfera no té cantons, límits, a partir dels quals es pugui caure cap a la marginalitat. Bé, doncs, em sembla que és hora de dissenyar el país culturalment com aquesta esfera, dissenyar el país culturalment com aquesta esfera que no té centres, no té perifèries i no té límits fora dels quals pugui caure en la marginalitat.

Mirant el capítol d'inversions, mirant el capítol de biblioteques, de patrimoni, el compliment de les lleis de patrimoni i de biblioteques, les inversions que efectua el Govern... dona per fer una altra reflexió.

Dilluns vam fer una reunió de regidors de cultura d'Esquerra. Una vuitantena de regidors de cultura d'arreu del país, des de ciutats capital de comarca com poden ser Tortosa, Valls, Manresa, Granollers... Hi havia poblacions petites com Sant Pere de Riudebitlles o Guis-

sona. Hi havia Berga. Una vuitantena de regidors de cultura. Sap quina era la gran diferència, la gran diferència, entre aquests regidors? No era la de ser de ciutats petites o de grans, de governar per majoria absoluta o governar amb pacte amb aquells o amb els altres o estar en minoria, no. Era si depenien administrativament de la Diputació de Barcelona o no.

Perquè, quan parlàvem de biblioteques, la diferència era de dos: era els que depenien de la Diputació de Barcelona i estaven en un programa de biblioteques de la Diputació i els que no. Quan parlàvem de teatres, la diferència era els que «depenien de» i els que no. I quan parlàvem de cultura popular en alguns aspectes concrets, la diferència era aquesta. Clar, a banda que era exasperant per als que no en depenien perquè, clar, hi havia gent que deia: «Ja m'agradaria tenir una biblioteca a mi i tenir-la dotada.» Els de Barcelona deien: «però és que ens envien uns llibres que a vegades...» Deien: «No, no, que me'ls enviïn també els llibres que a vegades..., que me'ls enviïn també.» Clar, la diferència... Va arribar a la conclusió... Jo vaig arribar a la conclusió que la Diputació de Barcelona té línies polítiques culturals, que té una idea de què fer-ne, del país. Després ja li he comentat que no és ben bé la nostra i que en alguns aspectes de dirigisme, de sectarisme, no estem gens d'acord amb la Diputació de Barcelona, gens, però té línies polítiques, ajuda els ajuntaments. Perquè, clar, dóna la imatge de confiança amb aquesta diguem-ne tranquil·litat del matí anterior a les votacions, dóna la imatge que Convergència i Unió encara no sap quina línia política cultural tirarà endavant quan governi Catalunya, que encara no ho sap. Però el problema és que fa vint i escaig anys que governa, i la idea és que encara no ho sap.

La Diputació de Barcelona té una idea, i sospitem que aquella idea és la que voldrà aplicar la Generalitat quan governi, i esperem que no ho faci per majoria absoluta, perquè ja dic que hi ha aspectes concrets amb què dissentim; per exemple, en els de cultura popular i tradicional, de manera profunda i radical, i en alguns altres aspectes, com amb el dirigisme de certes companyies teatrals en lloc de les altres, hi podríem discutir, i en el tema de biblioteques hi coincidim plenament, per tant... Però és que tenen una idea, saben què fer, saben com fer-ho, fan i donen diners als ajuntaments, i aquí el problema és aquest.

El drama de la reunió de regidors d'Esquerra de cultura era, bàsicament, la diferència del món entre dos: els ajuntaments que rebien diners de la Diputació de Barcelona i la resta d'ajuntaments de Catalunya que no els rebien. I era un drama veure, doncs, regidors que deien, doncs, això: «La sala cultural que no acaba de...», que no tenien els diners, «la biblioteca, és un drama la biblioteca», «les biblioteques són un drama fora d'aquesta zona». Després, hi havia queixes que el bibliobús no sé què, que no el donaven segons..., sota quin nombre d'habitants, perquè llavors els enviaven el bibliobús...

Doncs, bé, hi ha aquesta conclusió doble. Per un cantó, vostès van optar per les grans infraestructures –això sí que era una línia de política clara–, d'acord, però després de les grans infraestructures han de venir les

altres: la xarxa territorial, la xarxa única d'infraestructures. Però és que, a més a més, dóna la impressió aquesta, que no hi ha una idea clara. El senyor Carbonell deia que de política cultural... O sigui, quina política cultural té el Govern de Convergència i Unió? No sé, potser van per bon camí, potser l'acabaran sabent i diguem-ne..., perquè a vegades no ho sembla, però en política en situacions normals tothom acaba guanyant un dia i tothom acaba perdent un altre. Per tant, ja potser tindran temps un moment o altre de tornar-nos-ho a explicar, però és que això ens preocupa seriosament.

La política lingüística. Bé, la política lingüística és un altre problema. Jo ara no em referiré al tema del Harry Potter, que ha estat prou referit per aquí i, a més, el nostre Grup ja farà propostes i tindrem temps per debatre-les. A banda que nosaltres continuem pensant que la política lingüística és més que una política cultural –és més que una política cultural–, que està aquí i, doncs, aquí la debatem.

Al Consorci per a la Normalització Lingüística, el nostre Grup hi va presentar una interpellació. Jo mateix la vaig fer, la interpellació. Vam presentar una moció, la Moció es va aprovar, la Moció donava línies de mobilitat, línies de transformació, línies de reforma. Però com també s'ha dit aquí, ja, aquest augment del Consorci per al 2002 no inclou ni tan sols, no inclou ni tan sols els problemes laborals retributius que subsisteixen, no hi ha l'augment necessari. El Consorci el tenim econòmicament frenat. Eren 1.300 milions de pessetes el 2001, enguany; eren 8,3 milions d'euros i enguany són 8,7, però és que aquests 1.370 del 2001 eren ja del 2000. Eren 1.340 del 1999, per tant, en diners constants han anat perdent.

El Consorci necessita un impuls, un impuls que modifiqui molts dels seus objectius, que modifiqui moltes de les seves eines –ja ho vam dir, hi estàvem d'acord tots–, i un impuls també econòmic.

Aquest matí ho deia el senyor Huguet, en el Departament d'Economia: «Les polítiques, les d'immigració, també, les d'inserció de la immigració al país i a la societat, tant les d'alfabetització de la immigració en la cultura del país i en la llengua del país, en les cultures existents diverses al país i en les moltíssimes llengües que es parlen al país», quaranta-tres deien que a Barcelona, en el meu municipi trenta-dues, almenys que tinguem comptabilitzades, de llengües que s'hi parlen, «per tant, en les moltíssimes llengües que es parlen al país, costa diners, també». I el Consorci és l'eina. És l'eina perquè és l'eina de trobada, a més a més, de la Generalitat i del món local, per tant, hauria de ser l'eina.

Pel que fa als altres organismes del Departament, alguns comentaris. El Centre de Promoció de Cultura Popular i Tradicional enguany augmenta lleugerament, també des d'una època en què anava a la baixa –recordem que havia hagut unes èpoques que anava a la baixa–, augmenta 2,8 - 2,9 milions d'euros, lluny encara dels 3,8 milions d'euros del 95, molt lluny encara d'aquells del 95. El Centre, nosaltres hi estem genèricament d'acord amb molts dels seus plantejaments, i en algunes de les seves actuacions creiem que potser hauria de tenir algun tipus de plantejament més modern, algun tipus de plantejament més obert, algun tipus de

plantejament més diversificador. Però a grans trets quan es va crear tenia un motiu la seva creació, i ha fet algunes funcions, amb activitats com la Fira d'espectacles de Manresa, que va trobant el seu camí –que va trobant el seu camí– i que l'ha trobat cada vegada millor com més s'hi ha imbricat el municipi, Manresa, la comarca amb l'organització. I com millor ha sigut aquesta imbricació millor ha trobat el camí.

Però, hi insisteixo, el Centre encara està lluny d'aquell pressupost de l'any 95, d'aquells 3,8 milions d'euros, que enguany té 1 milió menys d'euros –d'euros– que aquells que tenia.

La Institució de les Lletres Catalanes es manté. Jo crec que l'existència de l'Institut Català de les Indústries Culturals si funciona –que enguany és l'any que ho veurem, és el 2002 l'any que ho veurem– ens haurà de fer replantejar, els haurà de fer replantejar altres instituts. Abans el senyor Carbonell deia: «Entitat autònoma d'espectacles i festes», segur, aquest segur. La Institució de les Lletres Catalanes no ho crec, però sí que haurà de fer replantejar algunes funcions, l'encaix a un diguem-ne organigrama nou, a una organització nova, a uns plantejaments nous. Perquè, clar, la Institució va néixer per recordar, evidentment, recuperar una institució de la República, però va néixer amb uns objectius alguns dels quals subsumeixen després altres serveis del Departament.

El Teatre Nacional enguany és el primer any, diguem-ne, que no puja, que s'estanca, perd, perd molt poc –perd un 0,2%–, s'estanca completament. A veure, la disminució en l'aportació del Departament baixa, la disminució en l'aportació del Departament prevista baixa i, per tant, augmenten els ingressos propis, la previsió d'ingressos propis. Ja ho he dit més d'una vegada, també: els números del Teatre Nacional no els acabem de veure clars, els números, perquè els ingressos mai han estat com s'havien previst, mai han estat com els havien previst.

Del Teatre Nacional tenim alguns..., jo crec que ara hauríem d'aplicar al Teatre aquella segona fase que dèiem. En el Teatre Nacional sempre, nosaltres, ens hem dolgut que les seves produccions no es duen a la xarxa teatral del país, perquè els muntatges estan previstos per un tipus de dramaturgia i escenografia, que és aprofitant la riquesa de la caixa escènica de la sala gran del Teatre, que després no es pot transportar enlloc més. Això ja ho hem dit sempre, però ara potser seria el pas de fer el concepte aquell de teatre nacional francès, que és ja un teatre nacional central, però aquest teatre nacional irradia en el país, irradia cursos de teatre, irradia subseus, irradia cicles, eh?, aquesta concepció... Perquè vostè sap perfectament que a França hi ha seu del nacional, però després hi ha més de quaranta subseus arreu de l'Estat francès, de l'hexàgon, que van xuclant tot el que té de positiu el Teatre Nacional de París, central de París.

Doncs, jo crec que ara hauríem de fer la segona fase del Nacional, és a dir, aquesta fase de la irradiació, aquesta fase de la catalanitat sanguínia en el país, que se'n beneficiés el país. No es pot beneficiar els teatres del país d'aquells grans muntatges, ho entenem perfectament. Al Nacional, a vegades, s'han construït rius amb

aigua que corria. A la majoria de teatres del país si construïm un riu amb aigua que corre inunden el teatre. Per tant, no es tracta de fer això. S'ha pujat a l'escenari del Nacional cavalls amb carruatges. En la majoria de teatres del país no ho podem fer, però, clar, sí que hi ha tot un altre tipus de coses que el Nacional pot fer, que hauríem d'aconseguir que fes en aquesta, deia, segona fase estrictament necessària per a la irradiació cultural del país.

Aquests eren alguns dels conceptes que volíem comentar a l'hora de defensar aquesta esmena de retorn.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I hi ha tot l'apartat d'esports, que nosaltres, enguany, hi donem molta importància perquè com vostè veurà diguem-ne el grau d'insatisfacció respecte a les polítiques del Departament en esports és més alt –és més alt–, i, per tant, per això situem enguany una part molt important de la nostra defensa en aquests aspectes, que ara farà el diputat senyor Benach.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, la intervenció per poder parlar del pressupost de la Secretaria General de l'Esport i dels organismes que en depenen, des del nostre Grup Parlamentari la valorem com a molt important. Abans, el senyor Carbonell feia referència a la fotocòpia amb la qual havien solucionat la qüestió de la memòria del programa d'actuació i m'ha aixafat una mica les idees que portava. En tot cas, jo no em queixo tant de la fotocòpia en si, sinó del fet que la fotocòpia implica que no hi ha evolució. I aquest és una mica el gran drama de la Secretaria General de l'Esport: la manca d'evolució.

Deixi'm fer algunes reflexions prèvies, que després tenen una reflexió pressupostària. Un dels temes que històricament hem anat discutint al llarg dels anys era l'adscripció de la Secretaria General de l'Esport en el Departament de Cultura. Nosaltres hem manifestat sempre que enteníem que no era el Departament adequat, en qualsevol cas, jo penso que la societat ha evolucionat de tal manera que en aquests moments en molts països d'Europa, països que fan polítiques esportives molt avançades, el departament d'esports s'adscriu al departament de sanitat. Això em sembla que és la primera vegada que es diu aquí, al Parlament, no és la primera vegada que es diu en conferència perquè s'ha manifestat en diverses ocasions a través d'il·lustres ponents de la societat civil, però jo penso que vostès haurien de començar a fer la reflexió en aquesta línia d'actuació.

I dic en aquesta línia d'actuació perquè segurament no és una línia immediata, però és una línia de futur que no es desprèn de cap de les maneres dintre dels pressupostos que vostès plantegen. Per exemple, un dels punts que vostès plantegen en la seva memòria és promoure la pràctica de l'activitat física de manera continuada entre tots els ciutadans a través de clubs i federacions.

Però, a més d'aquest punt de vista, la reflexió, honorable conseller, senyores i senyors diputats, va més enllà del que seria la política pressupostària del Departament, i segurament va més enllà..., hauria d'anar més enllà, fins i tot, del que és la política estricta del Departament de Cultura, i anar a buscar aquesta transversalitat que es fa tant per referència, doncs, tan sovint.

Hi han d'altres aspectes dintre la Memòria que també fan referència a això, com és la promoció de potenciar la medicina esportiva i el control mèdic dels esportistes mitjançant els centres de medicina de l'esport, la qual cosa, doncs, està bé..., està bé si fos veritat. És a dir, costa molt que aquesta política tiri endavant, costa massa.

Contrasta, a més a més, això amb el fet que, per exemple, la Comissió Antidopatge, en el pressupost, té exactament una partida dotada amb 6 euros, és a dir, 1.000 peles.

Per tant, des de tots els punts de vista, des de l'esport més de base, l'esport escolar, en què cada vegada és més necessari que les revisions es facin ben fetes, es facin amb criteris mèdics i esportius alhora, fins a l'esport d'alt nivell, d'alta competició, d'elit, en què, evidentment, cada vegada més, la medicina, la salut, tenen un paper molt important, doncs, entenem que aquí hi ha tot un model que s'hauria d'explorar i ser fruit de polítiques diverses.

Deixi'm fer una altra reflexió, tot i que vagi més enllà del pressupost també, i és la incidència que tindrà aquest debat en els mitjans de comunicació. Els mitjans de comunicació esportius són la part més important del pastís mediàtic d'aquest país, i vostè ho coneix –penso que, dels que estem aquí, segurament que ho coneix millor que ningú. És una part importantíssima, però aquest debat passarà absolutament desapercebut, no tindrà ni una línia en cap mitjà de comunicació. M'agradaria molt equivocar-me.

I, és clar, d'aquí es desprèn una reflexió molt important: aquí, que és on es decideix en teoria com s'ha de fer i quina ha de ser la política esportiva d'aquest país, aquí no tenim..., no pintem res. En canvi, el que és evident és que l'esport en la societat cada vegada té un paper més important.

Aquí hi ha un contrast massa gran. Jo no reclamo pas el protagonisme d'aquest Parlament en la qüestió esportiva mediàtica; no és això. El que sí que reclamo és que, d'alguna manera, les polítiques generals esportives que es fan en aquest país puguin tenir un tractament diferent, puguin, d'alguna manera, tenir una repercussió més important.

Una última reflexió, també fruit de la lectura del pressupost, de la seva memòria, dels pressupostos de l'any passat i dels pressupostos d'enguany, és la qüestió de l'esport internacional. En aquest terreny, vostè sap que som crítics, vostè sap que estem disposats a treballar tant com calgui, que estem disposats a fer els passos que calgui, i ho fem, però anem pitjor. I ara no parlo ja de les declaracions polèmiques que va fer el senyor Camuñas en el seu dia, que després va rectificar –jo vaig parlar amb ell, la cosa va quedar aclarida–, episodi oblidat, és igual: parlo que anem pitjor.

És a dir, aquest Parlament aprova una llei en la qual 500.000 catalans i catalanes expressen clarament qui-

na és la seva voluntat, i la seva voluntat és que l'esport català tingui presència internacional. I això està fracassant estrepitosament –això està fracassant estrepitosament. Amb l'agreujant que si no espavilem, que si no fem via, no en sortirem. És a dir, l'efecte que està produint aquesta frustració permanent en aquest àmbit pot ser absolutament dramàtic per als interessos esportius i nacionals de Catalunya.

Per tant, aquí caldria un canvi d'actitud, caldria un gir total, i, és clar, aquest gir en el pressupost no es desprèn. I no s'hi val a dir que les federacions tenen més recursos, perquè els recursos de les federacions és d'aquelles coses que no n'hi ha prou a veure la partida, que posa els diners que posa, sinó que s'hauria d'aprofundir, valorar i saber exactament per a què serveixen aquests diners.

Tenim un problema, un altre problema en el nostre país, que és el model associatiu. El model associatiu en l'àmbit esportiu no està d'acord amb l'època que vivim, que és el segle XXI. I aquí també hauríem de fer esforços..., vostès, en tot cas, com a impuls; la societat, en tot cas, com a reflexió, i els esportistes, en tot cas, com a gestió. Aquí també hauríem de fer una reflexió important: si és que anem bé o hem de canviar algunes coses.

Per tant, vist el panorama, la lectura pressupostària que fem, doncs, no deixa de ser, una mica, constatar que continuem –la fotocòpia no és només del programa, sinó una mica de l'esperit del pressupost– amb les mateixes mancances, no? Tenim un model antiquat i no es renova.

S'ha parlat del Pla director d'instal·lacions esportives i de les convocatòries que s'han fet; jo no hi afegiré res més. El fet que els ajuntaments demanin 100.000 milions de pessetes per a instal·lacions esportives denota alguna cosa. Denota que no hem quadrat bé l'interès esportiu, perquè, en definitiva, si els ajuntaments ho programen és perquè la població els ho reclama –no ho oblidem–, no hem quadrat bé l'interès esportiu o la necessitat d'instal·lacions esportives amb la política que hem anat fent aquests anys. Per tant, els 6.000 milions són clarament insuficients.

Però és que el senyor Carbonell s'ha oblidat d'una cosa molt important: és com s'han repartit aquests 6.000 milions. I jo l'altre dia vaig fer, en aquesta mateixa tribuna, una afirmació que em sembla que l'alcalde de Martorell, doncs, va insinuar que no era del tot correcta, perquè se'n sentia víctima també, però, en qualsevol cas, l'excepció confirma la regla. És a dir, el repartiment d'aquests diners ha seguit criteris molt més propers al color del partit que governa l'ajuntament determinat, que no pas a les peticions que s'havien fet.

Vostès van anunciar que hi hauria una altra convocatòria, i aquesta convocatòria, doncs, efectivament, suposem que servirà per arreglar algunes de les coses que no s'han fet ben fetes. En qualsevol cas, el que és evident també és que no és suficient, aquesta convocatòria que es planteja de manera immediata. Caldria que vostès plantegeassin, en el termini d'aquesta legislatura, és a dir, amb els dos anys que queden, com a mínim –com a mínim– una altra convocatòria, per poder, d'alguna manera, fer front a aquesta necessitat que s'ha plantejat en tot aquest àmbit.

Acabo ja la meua intervenció... Entre altres coses, vostès veuran que ha estat una intervenció molt reflexiva, més que d'anàlisi dels números, perquè, hi insisteixo, la fotocòpia no era només del programa, sinó que pràcticament l'hauríem pogut repetir amb els números, amb variacions i matisos, evidentment, no? Però penso que ha arribat l'hora de fer una reflexió profunda, de fer una reflexió profunda de les estructures de l'esport català, de fer una reflexió profunda de si les polítiques que es fan són les adequades per al futur o no ho són, una reflexió profunda de quina és la incidència que l'esport està tenint en la societat i, per tant, com hem d'adequar les polítiques que es fan des del Govern en aquest àmbit.

El senyor Bargalló abans ha fet una reflexió, una referència als ajuntaments que són, diguem-ne, beneficiaris territorialment de la Diputació de Barcelona i els que no en són. En el cas de l'esport podríem parlar del mateix. I això un país com Catalunya no s'ho pot permetre. Que tres diputacions no tinguin política esportiva perquè ho han transferit a la Generalitat, i una diputació mantingui la política esportiva, de vegades, en contra de la Generalitat, és inadmissible. I ho és des del punt de vista de concepció global de país, i ho és també des del punt de vista d'una institució que no acaba de ser lleial amb la institució que governa el país.

I en aquest sentit, com que abans el senyor Bargalló ha estat crític, jo també ho vull ser, perquè penso que les coses no s'arreglen així. Una cosa és que el Govern no funcioni i no vagi bé; d'acord, i hem d'intentar canviar-ho, i estic segur que ho canviarem. L'altra cosa és que, a partir d'altres institucions, encara s'enredi més tota la qüestió de com s'han de repartir els recursos a tots els ajuntaments del país i com s'han de fer polítiques esportives que van més enllà del que és estrictament l'ajuda dels municipis.

Per tant –i ara sí que acabo, senyor president, senyores i senyors diputats–, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta esmena de retorn del pressupost del Departament, sobretot també, hi insisteixo, pel present, pel que vostès plantegen de fer per a l'any 2002, però també per la filosofia que desprèn de cara al futur.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, i en concret el de Cultura, a qui va dirigida aquesta intervenció, jo, abans de començar, el que volia fer era fer una mica una anàlisi de la situació actual. I per a l'anàlisi de la situació actual, doncs, hem agafat un..., ens han fet arribar des de la SGAE aquell estudi sobre l'evolució de la indústria de la cultura i l'oci a Espanya, per comunitats autònomes, bé, que és un instrument, jo crec, prou vàlid; potser algú podrà dir que hi ha un..., no es pot comparar, però em sembla que és un element important per veure quina és la situació a Catalunya i, una vegada plantejada la situació, si aquests pressupostos fan front a aquesta situació.

Resum..., molt resumit, eh?, però ve a dir que Catalunya perd el lideratge en el sector de la cultura i l'oci a l'Estat espanyol; un lideratge que tenia, i que tenia ben consolidat. En aquests moments, en la venda de productes i serveis culturals i d'oci, mentre que la comunitat autònoma de Madrid està en un 48,2%, Catalunya ha baixat al 29%, quan al 93 era a l'inrevés la situació. Bé, aquesta és una realitat palpable, amb diners, que representa què passa a Catalunya.

També diuen que la inversió privada respon millor a la demanda de productes culturals –i això està bé–; a Catalunya, el 94% del valor econòmic generat per la cultura sorgeix de les privades. Bé, d'acord. Però, i la pública? Diu –mirin, que és una qüestió molt curiosa–: «Catalunya és la comunitat autònoma on la inversió pública ha augmentat», i dius: bé, això està bé, «i és la que més diners hi destina.» Però, és clar, quan dius: ara anem a analitzar, aquesta inversió pública, d'on prové, doncs, majoritàriament, en un 62%, de les administracions locals o supralocals. La Generalitat és la que hi destina menys diners, a aquest tema de les indústries culturals, tot i que la Generalitat té competències exclusives en cultura, i voldria insistir-hi en tota la meua intervenció: competències exclusives en cultura. Ho dic perquè a vegades als ajuntaments se'ls fa assumir responsabilitats que en teoria no haurien de tenir.

Què ens porta això? Doncs, que la despesa *per capita* en cultura i oci a Catalunya és de 14.000 pessetes; al País Basc, 39.000; a Cantàbria i La Rioja –ho dic per allò del concert, que no sigui el mateix–, 20.000 pessetes totes dues també. Aquesta és la realitat; la realitat ens fa dir a nosaltres –no sé què en pensarà, conseller– que a Catalunya no existeix una autèntica política cultural adequada a la realitat actual. I aquests pressupostos, doncs, tampoc hi fan front. Aquesta no és una novetat; el senyor Bargalló també ha dit una cosa semblant en aquest sentit. Els pressupostos d'enguany, com els dels altres anys, no fan front a aquesta realitat actual, i el que no podem fer és fer uns pressupostos, doncs, perquè sí, perquè s'han de presentar alguns diners, sense que al darrere hi hagi un objectiu; el senyor Bargalló hi ha insistit molt, i comparteixo aquesta idea d'aquesta manca d'objectiu, aquesta manca de política cultural.

Bé, els pressupostos en xifres representen un 1,5% del total. És una xifra petitíssima –petitíssima. El senyor Carbonell deia que hauríem d'arribar al 2%. Home, a nivell europeu està al 7%, generalment, del pressupost. No, no, jo no vull que hi arribem immediatament, però, és clar, de l'1,5 que estem ara, l'1,4 l'any passat, 1,5 aquest any, arribar al 7% és llarg i farragós; vostès no hi podran arribar mai, això està clar, no?, però en tot cas em sembla que és baixíssim aquest percentatge i que demostra, potser, aquesta realitat. O sigui, de cada mil pessetes, quinze es destinen a Cultura. Bé, doncs, això tindrà un element a tenir en compte, una lectura política, jo crec, molt clara en aquest sentit.

I això es reflecteix en totes les direccions generals i en tot el procés de promoció de la cultura. A la Direcció General de Promoció Cultural, on hi ha aquest Institut Català d'Indústries Culturals, doncs, també la situació és la mateixa. Jo, en aquest Institut Català, en tots els pressupostos –de totes maneres, segur que potser és perquè no he fet una anàlisi prou aprofundida–, jo no

hi he sabut trobar el compliment de les resolucions que varem fer en aquest Parlament sobre la promoció de la producció teatral i sobre l'increment de l'activitat musical; no els he sabut trobar. Espero que el diputat de Convergència, o diputada, que intervingui ens sabrà dir, fil per randa, quins són, perquè n'hi havia un de molt clar, que era incrementar la dotació pressupostària destinada a la Fundació Teatre Lliure i que quedés clar que era per al Teatre Lliure, l'any 2002, en 250 milions; no l'he vist. No l'he vista, aquesta xifra, i em sembla que, si hi va haver un compromís d'aquest Parlament, és molt fàcil posar un epígraf que digui, doncs, aquest...

Però altres dels elements de tots els punts, llarguíssims punts, de la interessant Resolució que es va fer en aquest Parlament i que sí que prenia consciència de quina era la realitat i quina era una de les solucions que es podien portar a terme, el Govern no va tenir cap més remei, em dona la sensació, que donar-hi suport, el Grup de Convergència i Unió, però ara sembla que no es respectin. Controlarem molt, com deia també el senyor Carbonell en altres aspectes, si aquesta Resolució es porta a terme o no, i farem la denúncia pertinent en aquesta qüestió. Ja sap que hi ha una mobilització important entre els sectors, i aquesta mobilització es pot tornar a refer, i nosaltres hi col·laborarem, si fa falta, si vostès no compleixen, perquè això tiri endavant.

És possible que estigui dintre allò d'«Inversions en dansa, música i teatre», que, és clar, allà està tot barrejat, no? Ha sortit el cinema, el cinema l'han tret. Ja sé que vostès estan molt aficionats al cinema; no explicaré ara tots els viatges que fa el conseller de Cultura i els seus col·laboradors i col·laboradores a tots els festivals de cinema que són importants. Jo no sé quins són els resultats que en traiem, d'aquests festivals de cinema; a vegades, a un li dona la sensació que ens costa molt més anar al festival que no pas la promoció que fem d'aquella pel·lícula que volem promocionar, i això jo crec que és gravíssim.

En tot cas, ja l'explicarem més a bastament, tota aquesta situació, però que quedi clar, no? Sí que vostès fan esforços, no?, quan varen aconseguir que pogués venir el senyor Woody Allen a Catalunya, i va ser molt curiós la manera com ho van aconseguir, perquè pogués venir, no? Cada u té els recursos que té, però no sé si cal fer un gran viatge per anar a parlar amb la germana del senyor Woody Allen perquè ell pogués venir aquí. Bé, és una manera com una altra de potenciar el cinema i potenciar la indústria del cinema al nostre país, però, no sé si és la més adequada en aquest sentit. Però, bé, cadascú fa el que pot i sobretot el que sap, i si no en sap més tampoc pot fer més coses, però aquesta és la realitat, la realitat és la que estem descrivint que ens porta a aquesta situació.

Perquè, és clar, quan passem a la política lingüística passa exactament el mateix. El Consorci, no en parlaré, els meus companys ja n'han parlat, aquesta situació que espero que ho solucionin amb una esmena o amb el que sigui, aquest passar d'aquests 84 milions d'augment només del Consorci, quan ja en necessiten 120 –el senyor Carbonell també ho explicava– per al conveni amb els treballadors..., i a més a més, si veritablement aquest Consorci ha de fer una política lingüística i, també, molt adreçada als ciutadans a través dels mu-

nicipis, home!, el que no pot haver-hi és aquesta confrontació amb els ajuntaments sobre el percentatge de participació d'uns i dels altres. I, com sempre, una de les competències que són exclusives del Govern de la Generalitat, les traslladem una vegada als ajuntaments.

També, el senyor Bargalló deia: «No parlaré del Harry Potter i del doblatge.» És veritat, ja se n'ha parlat molt, però en tot cas sí que diré una cosa, que ja l'hem repetit moltes vegades, hi ha un responsable; responsables no en són les *majors* de tota aquesta situació, deuen tenir la seva part, són empreses privades i decideixen què han de fer, però el responsable d'aquesta situació que s'ha donat ara i que es continuarà donant –ara perquè tenim aquesta pel·lícula i d'aquí quatre dies en sortirà una altra–, doncs, és aquesta manca d'una veritable política lingüística i política cultural al nostre país, perquè això faci viable el fet que no sigui una discussió, si s'ha de doblar o no i quantes s'han de doblar o no, que veritablement, doncs, aquesta capillaritat que deia, en el món teatral o en el món cultural que explicava el senyor Bargalló, també pogués fer entendre a aquestes *majors* i a altres empreses que aquí hi ha una realitat cultural i lingüística concreta que la fa possible.

Les pressions, les amenaces –ja ho vaig dir, però– ara no tenen cap sentit, o com el mateix senyor Pujol que deia: «Ja ho deia jo que s'havia de fer el decret.» Home, però si varen ser vostès que el varen retirar perquè no varen tenir capacitat de negociació. Vull dir que ara no anem embolicant la troca, perquè el que no farem serà solucionar tota aquesta temàtica.

I això es relaciona amb una qüestió que el senyor Bargalló penso que ho ha centrat molt bé sobre el tema de la concentració d'equipaments a Barcelona en detriment de la resta del país.

Jo crec que vostès, a part de no tenir política cultural..., en això, hi coincidim tots menys vostès, però tota l'altra gent no hi coincideix perquè no assumeixen que la cultura és un dret, és un dret i això és un element importantíssim i posin-s'ho en el cap, és un dret, per la qual cosa tothom hi ha d'accedir, a aquest dret. No només hi ha això, vol dir que no només aquesta concentració d'equipaments a Barcelona, que és important, sinó també a la resta del país. I sovint, la Generalitat no assumeix aquestes competències en cultura i les deixa a mans dels ajuntaments.

En música, en teatre, en museus... Miri, en museus 2.000 milions van destinats als museus Arqueològic, el de la Ciència i la Tècnica, el Macba, el MNAC, i en canvi, destinen a museus per a les corporacions locals 34 milions –més 34 de transferències de capital–, i en canvi, en els museus privats hi destinen 445 milions. Bé, és una realitat una mica estranya aquesta, quan hi ha una activitat cultural important i moltes ciutats i pobles que potencien aquests museus, que és un element també important des del punt de vista econòmic, des del punt de vista cultural: 68 milions i, en canvi, els privats quasi 500 milions, que són realitats que a vegades no entenc. Però el que sí que és important: 2.000 milions als museus centralitzats a Barcelona, aquestes grans infraestructures, i es deixen de banda, doncs, la resta.

El mateix passa amb la biblioteca, no?, més de 1.000 milions a la Biblioteca de Catalunya. En canvi, es des-

tenen 200 milions a corporacions locals per a arxius i biblioteques; 200 miserables milions per a tota aquesta quantitat que, també, hi ha estesa pel territori. Bé, ho dic, perquè aquest és un element que també té importància, de demostrar quina és aquesta política cultural que vostès defensen en aquests moments.

I a part d'aquesta boca de centralització i aquesta concentració d'equipaments: la manca de planificació. Ja sé que aquesta paraula, a tot el Govern, el posa molt nerviós planificar. Tenim moltes dificultats de planificar la formació professional, tenim dificultats de planificar la política territorial, tenim moltes dificultats de planificar qualsevol tema i, evidentment, en el tema de les infraestructures culturals passa exactament el mateix.

Estem reclamant des de fa temps un pla director del patrimoni, que tampoc existeix. Ara fem el Llibre blanc de les indústries culturals, està bé, però, és clar, portem vint-i-un anys o més amb aquests temes i tot just ara comencem a fer aquest Llibre blanc que a partir de l'any que ve potser ens començarà a donar les directrius. Però, és clar, ens pensem que tenim el Llibre blanc i estarà bé, tindrem un llibre, veurem quines polítiques al darrere es faran sobre aquest llibre, però aquest és un element clau per tenir els objectius clars de què ha de fer un govern: tenir aquest estudi de la situació i, alhora, aquesta planificació. Això el senyor Surroca ho ha demanat, ho ha exigit en tots els elements de la cultura i, sobretot, el que fa referència al patrimoni, aquesta necessitat de planificació de les infraestructures per tal de poder actuar.

I el mateix passa amb el patrimoni cultural, patrimoni cultural importantíssim al nostre país, importantíssim i que molts d'ells es va deixant fer malbé perquè no hi ha una veritable inversió, i que, fins i tot, aquí les corporacions locals hi jugarien un paper importantíssim, hi participarien, encara que no fos competència seva, però sí que hi ha unes ganes de poder mantenir aquell ric patrimoni cultural que tenen la majoria de pobles i ciutats del nostre país.

És clar, vostès a la Direcció General de Patrimoni Cultural destinen 5 milions a corporacions locals per a gestió i conservació –5 milions–, ja m'explicaran què poden fer amb 5 milions, no? Bé, jo..., absolutament res, no? I en gestió del patrimoni també exactament el mateix. I mentrestant, doncs, molt d'aquest patrimoni s'està deteriorant. O, per exemple, anem a una cosa més gran: Tarraco, recentment patrimoni de la humanitat, gestió compartida entre diferents administracions, no es posen d'acord. Jo no sé quina és la responsabilitat de qui, que cada u tindrà, aquí no és una responsabilitat exclusiva de la Generalitat de Catalunya, és veritat. L'Ajuntament de Tarragona hi té una culpa important, sobretot el seu alcalde, que ja ha demostrat en molt de temps aquesta incapacitat de poder arribar a un diàleg; el diàleg és difícil per a l'alcalde. Però, en tot cas, un element important, una infraestructura important com és Tarraco, des del punt de vista cultural, doncs, no hi ha manera de posar-s'hi d'acord i a la situació no s'hi fa res, no s'hi inverteix i està en la situació que està.

Igual al Museu Arqueològic de Tarragona. Una situació, doncs, semblant, que demostra encara que va posant aquests punts que estàvem dient, aquesta manca de

planificació, aquesta manca d'objectius, aquesta concentració d'equipaments a Barcelona i a la seva àrea, sense tenir en compte, i m'oblidava allò que nosaltres sempre hem insistit, que una part d'aquesta cultura està a Benestar Social. Tornem a insistir en el mateix, que la Direcció General d'Acció Cívica s'encarrega de fer altres tipus d'actuacions. Molt senzill, si volem fer un concert de música catalana o de música culta hem d'anar a buscar, hem d'anar a dir-ho a Cultura. Si volem fer un concert de música gallega, doncs, hem d'anar a Benestar Social.

Bé, una definició molt clara de què és cultura per part del Govern de la Generalitat, i nosaltres creiem que això és un error importantíssim. En proporció, dona la sensació que hi ha molts més diners a Benestar Social, per a Acció Cívica, per tal de fer una mica de repartidora i per tal de penetrar dintre d'uns sectors socials on és molt difícil penetrar-hi per part del partit i del Govern de la Generalitat, i que utilitza, doncs, Acció Cívica per poder-hi arribar, com una..., d'agitació i propaganda que fa en aquest moment. Però nosaltres ho reprovem totalment i ho hem denunciat des de fa molt de temps, però a vostès sembla que els va bé, i per això ho van mantenir.

En definitiva, aquests pressupostos creiem que s'han de retornar perquè no satisfan, evidentment, les necessitats que té en aquests moments el país ni s'adeqüen a la realitat de la societat actual.

I per acabar ens quedava el tema dels esports, breument tota la qüestió dels esports. Els meus companys ja han parlat a bastament quina és la situació de la Direcció General d'Esports i de l'esport en general, però sí que nosaltres volem fer especial esment en el tema del Pla d'infraestructures esportives de Catalunya, en aquests 6.000 milions que s'han invertit. Però no tant en la quantitat que s'ha invertit, aquí ja s'ha explicat que era bastant miserable amb relació a les necessitats que hi ha en el país, aquests 104.000 milions que es deia –jo en tenia 150.000 milions–, però, bé, no hi haurà cap tipus de problema amb aquesta dada, sinó amb la forma com s'ha portat a terme aquest Pla: el sistema de finançament a través d'un crèdit de l'Institut Català de Finances –que ja hem explicat abans com funciona l'Institut Català de Finances. Això complica la gestió econòmica, sobretot dels ajuntaments que han rebut aquesta subvenció, o sigui, utilitzar una via indirecta de finançament per justificar una mica una política de subvencions. Quin és el percentatge? És clar, un diu: «Oh!, quina subvenció important. Fem un pavelló esportiu i la Generalitat en els paga.» No, la Generalitat paga el 33%, la majoria, el 33%. Ho dic perquè, és clar, que ningú es pensi..., sinó que la resta ho han de posar les corporacions locals o algunes entitats privades.

Però, a més a més, com s'ha portat a terme la distribució d'aquestes subvencions i com s'ha fet? Primer, no hi ha hagut la suficient informació per valorar els resultats de les subvencions atorgades. Li posaré un exemple, miri, jo crec que hi ha hagut una ocultació i una poca transparència en tot aquest procés. Jo no conec el director general d'Esports com el senyor Benach, que té més sort i el coneix, doncs, durant dos mesos al senyor Camuñas hem estat demanant via telefònica, via

fax, via correu electrònic, via secretària –en aquest cas era secretària–, doncs, poder parlant amb ell que ens pogués enviar allò que se'n diu l'Annex 1.b, que l'Annex 1.b d'aquesta convocatòria són els projectes denegats, són els ajuntaments que se'ls ha dit: «No, vostès no poden rebre aquesta graciosa subvenció que els fem.» Mesos perquè ens ho donés, i ha ocultat expressament..., va arribar fa una setmana aquest document. Ho dic aquí, en aquesta tribuna, senyor conseller, perquè vostè faci les gestions si ho creu convenient davant del senyor Camuñas que ha ocultat a un diputat, en aquest cas, a mi mateix, informació que se li havia reclamat per diferents vies directes i al final via per la Mesa del Parlament, com que no ha tingut cap més remei després ens ho ha volgut fer arribar.

Aquesta és una situació que demostra... Què demostra? Doncs, quan nosaltres vam fer l'anàlisi de com s'ha distribuït..., el senyor Benach ho deia, però en tot cas jo ho confirmo, miri, nosaltres hem fet una anàlisi de les subvencions que s'han donat i a qui s'han donat i quin era el grup polític que governava en aquests llocs. Bé, la conclusió és que hi ha hagut una clara relació, jo crec, de clientelisme, de repartidora que ha fet servir la Direcció General d'Esports en els diferents ajuntaments i, sobretot, dirigida a Convergència i Unió.

Miri, de totes les subvencions, s'han destinat 2.182 pessetes per habitant als ajuntaments governats per Convergència i Unió; 2.182. Ja no són xifres absolutes, sinó pessetes per habitant: 2.182. A les ciutats governades per Iniciativa per Catalunya - Verds la proporció és de 106. Poden dir: «Home, és que Iniciativa té poca representació», que no té res a veure, perquè és la distribució de pessetes per habitant. El Partit Socialista de Catalunya 695, el Partit Popular 1.357 –ja ha pujat una mica. Bé, ja m'explicaran vostès quina és aquesta relació –ho repeteixo– de pessetes per habitant. No perquè em digui: «No, és que hi ha molts més pobles i municipis governats per Convergència i Unió.» Evidentment, però això no té res a veure, fem aquesta extrapolació i ho fem de pessetes per habitant i aquesta és la realitat.

Home, si això no se'n diu fer de repartidora o utilitzar aquests 6.000 milions com un clientelisme clar a favor de les ciutats i pobles governats per Convergència i Unió, doncs, ja m'explicaran vostès quina és la situació. Doncs, miri, si ens ho poden explicar, nosaltres ho acceptarem, però la realitat és aquesta, vol dir que, a part que el senyor Benach ja ho ha explicat extensament també aquesta manca de política esportiva, doncs, també aquest ús jo crec que poc noble, aquest ús poc democràtic que han fet d'aquestes subvencions, d'aquestes poques subvencions en el tema dels equipaments esportius.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Amb els primers freds arriben els pressupostos, ja ho sabem de cada any, com un

partit d'aquests de la Champions, que donen per diferit a les tantes de la nit, que abans de començar ja saps el resultat, perquè l'ha sentit per la ràdio, però cal veure'ls, és clar, cal veure i escoltar les sessions partit, una litúrgia ja, hores i hores d'estira i arronsa, molt de joc al mig camp, pocs *dribblings* audaçs, escassos canvis a l'extrem, alguna entrada ensenyant la llesca –sense mala intenció, això sí.

Bé, el pressupost del Departament de Cultura per a l'exercici 2002 preveu un total de 227,38 milions d'euros, o sigui, 37.833 milions de pessetes; o bé 241,13 milions d'euros, 40.121 milions de pessetes, si parlem de pressupost consolidat, amb organismes autònoms i empreses públiques que en depenen, deduïdes les aportacions del mateix Departament. De fet, un increment del 17,1% respecte a l'any anterior. Ja s'ha dit: un cas sense precedents –ja ho poden buscar–, un cas inaudit, ni els més vells ho recorden. Tots vostès –em refereixo als grups de l'oposició– ens han vist sovint autoflagellar-nos, han sentit any rere any el conte de la llàgrima. Enguany se l'estalviaran, doncs. Recordin, en tot cas, i com a consol, el postulat de Boling: «Si es troba bé, no es preocupi: ja li passarà.»

Aquest increment, que en valor absolut representa 32,22 milions d'euros, o sigui, 5.363 milions de pessetes –embolica que fa fort!–, es destina principalment als sectors de la música, al teatre, a les indústries culturals i al suport a l'esport català. Això a grans trets i sense entrar en minúcies.

Escoltin, si m'ho permeten, a partir d'ara parlaré només en euros, que algun dia hem de començar i fet, fet; no allarguem la situació aquesta, que és allò que els castissos del sud en dirien viure «con el "corasón partío"»; deixem de banda les pessetes, doncs, encara que sembla que foren inventades per un català de Calaf, terra de mercats, tampoc no és d'estranyar, i és que no han estat, precisament, un símbol dels més mostrats, tampoc; canviem, en fi, tot sigui a fi de bé.

Quant a les secretaries del conseller, pugen un 5,5 %; i la Secretaria General, un 13,5; la Direcció General de Promoció, un 26,3; la de Política Lingüística, un 6, i la de Patrimoni, un 10,7. El Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional augmenta també un 10%, més o menys, i la Secretaria General de l'Esport un 17,2. Uns 93 milions d'euros es destinen al funcionament d'organismes diversos –empreses i consorcis–, cosa que representa un increment del 12,8%. La dotació per a subvencions a altres entitats, empreses i corporacions locals suposa un total de 27 milions. Hi ha també uns 26 milions per a inversions, que inclouen les destinades al MNAC, Liceu, Auditori, Teatre Nacional, Museu d'Arqueologia, amb 6,3; 8,8; 4,3; 10,2, i 3,3 milions d'euros respectivament –de vegades les xifres cauen com els diluvis.

La Direcció General de Promoció contempla transformar l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes en Entitat Autònoma de Difusió Cultural, amb el benentès que la Filmoteca passarà a dependre de l'Institut d'Indústries Culturals. Al diputat Carbonell em sembla que li preocupava aquest punt. Dins aquest proper any es modificarà llur pressupost i es transferiran els recursos pertinents. Aquest Institut en el seu pri-

mer any de funcionament diguem-ne normal disposa d'11,2 milions d'euros: programes audiovisuals, arts escèniques, llibre, música, premsa i arts plàstiques –una nova manera d'enfocar el finançament de la cultura.

Per altra banda –i parlant d'una altra cosa–, el termini de compliment de les resolucions en teatre i música –el senyor Boada ho preguntava– encara no ha finalitzat, de fet.

Cal remarcar també, en la previsió de recursos, els destinats a dues commemoracions rellevants: l'Any Gaudí, en motiu del cent cinquantè aniversari del seu naixement, i el centenari de la mort de Jacint Verdaguer, 1 milió i mig en total; es preveu una nova sala d'exposicions al Palau Moja, i s'ha comptat, així mateix, amb la dotació necessària per donar suport a l'aparició d'un diari esportiu en català –potser només ens mancarà, ara, la rosa premsa del cor; ho dic convençut, no es pensin. El pressupost d'aquesta Direcció General és de 67,4 milions d'euros.

La Direcció de Política Lingüística gestionarà un total de 13,4 milions. «La política lingüística és més que una política cultural», ha dit el senyor Bargalló. I és cert. La diferència positiva que suposa l'augment s'aplicarà preferentment al manteniment de serveis lingüístics a institucions –el Termcat, Consorci de Normalització– i també a la concessió d'ajuts a empreses per al foment del català, com ara el doblatge de films –*Harry Potter will speak Catalan*.

Una altra iniciativa –altament interessant, al nostre criteri– és la constitució, prevista per al 2002, del consorci de l'Institut Ramon Llull. Un somni, tal vegada, opinarà algú, qui sap. De moment hi ha un acord –com saben– amb les Illes, i fins i tot potser serà possible la participació de l'Estat a través de l'Institut Cervantes –lloat sia déu.

En Patrimoni Cultural, tant de forma directa com mitjançant aportacions a tercers, hi ha previstos 21 milions i mig d'euros. Destaquem en aquest capítol les obres del Museu Diocesà de Lleida, el del Montsià, i la finalització de les del Museu Diocesà de Vic.

Cal parlar també, en el vessant arquitectònic, de les obres de restauració previstes a tocar de casa meva mateix, a Sant Pere de Rodes, i, molt més lluny, a la universitat de Cervera, al castell de Miravet, a la seu vella de Lleida i a les esglésies de Sant Pere de Terrassa. S'han acabat ja les realitzades a Sant Vicenç de Ripoll i a l'església de la Nativitat de Durro. Tot plegat, 1,7 milions d'euros, pam més pam menys.

Per altra banda, anotem que 1,4 milions estan destinats a la construcció dels arxius de Balaguer, Granollers i Falset; i així mateix, les actuacions a les mines prehistòriques de Gavà i a la ciutadella de Roses, a més del magatzem d'arqueologia de Sant Cugat. Es continua el Pla de catedrals amb les de Girona, Solsona, Tarragona, Barcelona, Tortosa, seu de Manresa i col·legiata d'Àger; poc més d'un milió d'euros; i també l'adquisició de fons bibliogràfics i la informatització de la futura biblioteca del Born, a més d'un nou pla de biblioteques dins del Pla únic d'obres i serveis.

És un conjunt d'actuacions –crec– molt notable, sempre insuficient, malgrat tot, ja ho sabem; el patrimoni cultural, sortosament, és ric i variat en aquest país, un

pou insondable, de vegades, és cert: la mar, com més té, més brama, diuen els pescadors del cap de Creus.

El Centre de Cultura Popular i Tradicional, per la seva banda, té un pressupost de 2,8 milions: Fira d'Espectacles de Manresa –abans se n'ha parlat–, Festcat, aules de música i dansa, Tallers d'Arsèguet. El capítol quart puja gairebé un 19%. Són subvencions a entitats culturals per a activitats. Un pressupost, potser, de continuïtat, el d'aquest centre, malgrat l'increment –que hi és. Ja sabem que malauradament en aquest món, i en els pressupostos, les despeses sempre augmenten fins a cobrir els ingressos. Això que en diem, per entendre'ns, «cultura popular i tradicional» ha estat sovint, històricament, una mica el de si li'n queda, i, aquest moderat 10%, crec que serà benvingut i agraït, sens dubte; i és que només els naufrags valoren amb justícia la natació.

Hem parlat ja, en alguns aspectes, d'organismes i entitats autònomes. Cal afegir-hi –crec– unes breus consideracions. La Institució de les Lletres Catalanes presenta un increment aproximat del 8%. I cal tenir en compte que algunes actuacions, com ara la Casa de l'Escriptor, a l'Ateneu Barcelonès, van a càrrec directament del pressupost de la Direcció General.

El Museu de la Ciència i de la Tècnica, el d'Arqueologia i la Biblioteca de Catalunya recullen en total un increment de prop d'1 milió d'euros.

El Teatre Nacional, el Liceu, l'Auditori i el Palau de la Música s'han dotat dels recursos econòmics necessaris per al manteniment de les seves activitats i el compliment de les obligacions concretes, la qual cosa comporta, en conjunt, un creixement d'uns 2 milions i mig.

Això ha estat possible sense causar cap perjudici a les activitats culturals promogudes pel sector privat; és a dir, no s'ha hagut de despul·lar un sant per vestir-ne un altre.

Quan he parlat del principi de prioritats he esmentat el foment de l'esport català. Aquesta ha estat una qüestió molt discutida. El pressupost assignat a la Secretaria General corresponent és de 39,9 milions d'euros. Aquest suport a l'esport s'aconseguirà mitjançant subvencions a federacions i altres entitats, les dotacions de les quals s'incrementen en 2,7 milions. Així mateix, es preveu una nova convocatòria del Pla d'instal·lacions esportives. Per cert, senyor Boada, seriosament, hi ha força alcaldes de Convergència i Unió decebuts en aquest sentit.

El Consell Català de l'Esport experimenta un augment del 23%, degut en part a l'increment de la unió de consells esportius com a conseqüència d'una resolució d'aquest Parlament i a altres aportacions destinades al circuit de velocitat de Bellpuig, per exemple, i a l'organització del mundial de natació.

El Centre d'Alt Rendiment s'estabilitza més o menys respecte al pressupost anterior, i l'Institut Nacional d'Educació Física experimenta un augment moderat, considerant també que els ingressos d'estudis de llicenciatura s'han reduït en passar de cinc a quatre anys.

En resum: votarem en contra de totes les esmenes presentades. Suposo que ja ho sabien. Esperàvem crítiques, evidentment. Les crítiques, any rere any, s'han

d'anar produint; pensem que aquest any potser són menys justificades que altres anys, però és clar: cançó de protesta al cap dels anys, cançó de pròstata.

Malgrat tot aquest és un pressupost que es pot presentar amb clara satisfacció. Ja era hora, no? Un pressupost millorable, és clar; tot ho és en aquest món, començant per nosaltres mateixos. He procurat, tanmateix, no excedir-me en les valoracions positives. Val més que guardem l'optimisme desbordant per a temps pitjors, que llavors potser sí que es necessita. Ara, avui, una certa joia vola i revola —una certa joia pressupostària— en el cel de la cultura de casa nostra, com un xatrac, per no dir una gavina. Alegrem-nos-en. Diuen que fan falta quaranta músculs per arrufar el nas i només quinze per somriure.

Gràcies per la seva atenció —si escau—, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Vista la intimitat en què ens movem en aquesta sala, els proposaria acabar amb un fons musical, un fons potser suau; proposo un fons de bolero: «Ella se vistió de olvido, yo me vestí de silencio.»

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Em sembla que ara ens convé anar al Departament de Sanitat i Seguretat Social. *(Rialles.)* Té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Suposo que es refereix a la salut d'aquesta cambra. Bé, en tot cas, entrem en el Departament de Sanitat en aquest debat de pressupostos tan interessant i tan seguit per tots nosaltres.

Els pressupostos de Sanitat aquest any tenen un increment del 9,3%, segons la presentació que va fer el conseller Homs i el quadre general; és un increment d'1,3 punts per sota del que s'apugen el conjunt de pressupostos de la Generalitat, és a dir, un any en què hi ha un increment més gran dels pressupostos, la Sanitat no és una prioritat d'aquest Govern. De fet, no s'aprofiten, aquests pressupostos i aquest increment del 9%, per afrontar els problemes reals de la sanitat —i ara diré per què, quines són les coses que creiem que no s'afronten de manera suficient—, i, a sobre, doncs, estem vivint un debat general en què s'utilitza la sanitat, s'utilitza el finançament de la sanitat, i se'ns diu que un impost com l'impost de la gasolina serà per finançar la sanitat, i, a més, doncs, és clar, en aquest cas, a sobre, a Catalunya, d'aquest impost —en principi, si no és que el conseller Homs al final s'atreveix a posar el tram autonòmic d'aquest impost, a Catalunya—, no en vindrà res, perquè, evidentment, en el cas de Catalunya, això està dintre del que és la clàusula de garantia que hi ha per al finançament de la sanitat.

En tot cas, aquest impost de la gasolina, aquestes quatre pessetes o gairebé cinc aniran perquè el Govern central pugui fer els traspassos a les comunitats autònomes que encara no tenen la sanitat traspasada, perquè resulta que ara els números no els quadren per poder fer els

traspassos en unes mínimes condicions i, sobretot perquè ho han de traspasar a Madrid, perquè per a altres comunitats autònomes..., potser a algunes tampoc els preocuparia gaire.

En tot cas, com deia, és un pressupost que s'incrementa un 9,3 %, en general, quant a sanitat, però si mirem el pressupost consolidat del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut, aquest increment ja és més baix, és d'un 8,9%; és a dir, el que és ja l'increment per al que és despesa per a l'assistència sanitària és més baix perquè la resta d'increment, aquest increment, aquest diferencial entre una cosa i l'altra, doncs, se'l menja, en bona part, el pressupost del Departament, perquè té increments notables en publicitat, en lloguers i en càrrecs eventuais.

La «farmàcia» segueix, doncs, en la línia i en la tònica de l'any passat, d'altres anys. Es preveu un creixement del 7%, segueixo posant quasi un 25% del total que es gasta en sanitat, de tot el global del pressupost. El conseller Rius, com a vicepresident del Consell Interterritorial de Salut va votar a favor i va signar el Pacte amb Farmaindustria, un pacte, doncs, que tota la resta d'autonomies consideren lesiu —fins i tot autonomies del Partit Popular—, lesiu per als interessos del que és la sanitat pública. I el va signar com a vicepresident, i suposo que en el Consell Interterritorial de Salut que s'ha de fer el mes de desembre, d'això, se'n deurà parlar a bastament.

En tot cas, no sabem per què es va signar. Suposo que el nivell d'entreguisme del Govern de Convergència i Unió al Partit Popular és d'aquesta altura com per firmar un conveni que, en definitiva, aconsegueix uns diners —no creiem que suficients— per a la recerca, que afavoreix més la indústria farmacèutica que no pas altres interessos, i que aquesta recerca, aquells diners per a la recerca aniran, íntegrament, a l'Institut Carles III de Madrid i no vindran, especialment, a Catalunya,

La «farmàcia», com deia, a més de ser una quarta part dels pressupostos de Sanitat és més de la meitat del que es gasta en atenció primària —un 53%—, i això que han derivat a despeses, a farmàcia ambulatoria que es fa des dels hospitals, que cada vegada en fem més, doncs, pel tipus de medicaments que es deriven a l'atenció hospitalària.

Després vindria el tema dels concerts. Els concerts, en general, tot el que són concerts s'incrementa un 8,9%, és a dir, quasi un 9%, però els concerts hospitalaris, això ja és més baix, és a dir, és un 7,2%, quasi dos punts per sota. Aquí dintre dels concerts hospitalaris, doncs, hi ha —suposem— afrontar les llistes d'espera... Clar, no sabem on són els 38.000 milions que calcula la Comissió, els treballs que està fent la Comissió sobre llistes d'espera, que el conseller Rius presentarà el Dictamen que vam veure aquest dilluns passat a la Comissió. Cap a l'any 2002 preveu una despesa, per afrontar les llistes d'espera, de 38.000 milions de pessetes. Quan jo vaig fer la pregunta a la Comissió, al director del Servei Català de la Salut, em va dir que això estava englobat en el conjunt dels pressupostos, però vam preguntar: «En els pressupostos del 2002, on està aquesta partida?» Clar, tot és un maremàgnum, un *totum revolutum* perquè no sapiguem, realment, si es

gasten o no es gasten unes xifres o unes altres. Perquè val a dir que, en aquest sentit, la transparència de totes aquestes partides no és precisament notable.

També en aquesta partida de concerts, suposem que hi ha el «transport sanitari»; no sabem quin increment es preveu en aquest tema. Després parlaré del transport sanitari, quan parlem dels pressupostos de SEMSA, de l'empresa Servei d'Emergències Mèdiques, però, en tot cas, el que està clar és que aquests pressupostos el que no afronten, de cap manera, és alguna cosa que ja s'havia d'haver fet –que preveia la disposició transitòria cinquena de la LOSC–, que és l'equiparació de les condicions laborals del personal de la xarxa concertada, de la XHUP, amb el personal de l'Institut Català de la Salut, condicions laborals que són molt diferents, que tots sabem que en aquests moments, doncs, hi ha una taula de negociació que està tenint unes tensions importants i unes mobilitzacions que estan tenint un següent molt important per part dels professionals.

Els professionals, en general, i el personal sanitari estan cansats i, el que no es veu és que hi hagi cap voluntat, realment, d'afrontar aquests problemes; que, d'acord que no es poden abordar, aquesta equiparació del personal de la XHUP... Les condicions laborals no es poden abordar en un any ni en dos, probablement, però que sí que hauríem de començar a preveure i a fer un pla, realment, per fer aquesta equiparació de les condicions laborals, i també per a una altra cosa, que és l'aplicació de la sentència europea de les quaranta-vuit hores. És que a més a més és de calaix que això és una cosa que millora, i que és bona per a l'usuari, perquè aquestes guàrdies continuades i seguides, doncs, que en aquests moments s'estan fent a la sanitat, doncs, no repercuteixen en una bona qualitat –per més que els professionals ho vulguin– de l'assistència, que no pas organitzades com diu la normativa europea. I per això hi ha aquesta sentència europea en aquest sentit.

Però jo crec que amb aquesta partida de concerts això és impossible d'abordar, és a dir, hi ha un increment del 7,2% de la partida total de concerts, que a més a més, com diem, una part se l'ha d'endur la llista d'espera, una part se l'ha d'endur el transport sanitari, doncs, realment, no es dona en els hospitals concertats, a les xarxes concertades no se'ls dona marge per poder fer, començar a pactar, i fer i pactar i començar a treballar en aquesta equiparació que s'hauria d'haver afrontat ja fa deu o onze anys.

Seguint amb el tema del que seria el global de concerts hi hauria, per comentar, el programa Vida als Anys, que s'incrementa un 10,5%, una miqueta menys que l'any passat, però cap cosa, està en la línia del que s'incrementen els impostos de la Generalitat. Per tant, la prioritat de l'atenció domiciliària, de poder envellir a casa, de l'atenció a la gent gran, en el que seria l'aspecte sociosanitari, en aquest cas, és el tema del programa Vida als Anys: l'assistència a la gent gran, als malalts crònics, doncs, no té una especial preferència per part del Govern de la Generalitat.

«Salut mental» s'incrementa una mica més que l'any passat, Déu n'hi do, s'incrementa un 15%, però, tampoc és el que, ni de bon tos, demana la plataforma –que vam rebre els diputats i la Comissió de Política Social,

just el dia 10 d'octubre, el Dia de la Salut Mental, que van venir aquí al Parlament i ens van presentar un manifest que van presentar també al president del Parlament, divuit entitats – formada per col·legis professionals, coordinadores de centres assistencials, associacions científiques i sindicals. Aquest manifest tenia, ja, tot i ser recent, quasi 15.000 signatures, i reclamava, entre altres mesures, perquè no és només una qüestió de diners, un increment del 25, fins i tot se li ha arribat a dir «la Plataforma del 25%». Potser hauria estat aquest el moment d'abordar d'una vegada aquest salt pressupostari que fa falta a «salut mental» i fer aquest 25%.

Ja avanço que, evidentment, el Grup Socialista ja ha preparat una esmena a l'articulat en aquest sentit, perquè, doncs, creiem que és el moment d'abordar-ho i que no podem trigar més a fer aquest salt en la salut mental, començar-ho ha fer, vaja, perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ho demanen.

Pel que fa a l'Institut Català de la Salut, el creixement és més baix, com sempre, i tots els pressupostos que jo he vist en aquest Parlament –i em sembla que en portem sis o set–, doncs, sempre l'Institut Català de Salut creix molt per sota del que creix el conjunt dels pressupostos de la Generalitat. Aquest any val a dir que la diferència no és tan gran com havia sigut en altres anys, però, tot i així, creix un 7%; un 7,1% i, per tant, no està en el 9,3%, en general.

Val a dir que en el tema de l'Institut Català de la Salut avui tenim una notícia que és l'estudi dels hospitals, aquest estudi que en diuen «Top 20», que ja va haver-hi l'any passat un primer estudi, en què dels vint hospitals que es consideren els vint millors, doncs, n'hi ha, si no recordo malament, onze que són catalans. Ara, jo..., m'agradaria saber per què Bellvitge o la Vall d'Hebron no es presenten, en aquest estudi.

L'any passat es va dir, home, és que en aquest estudi no hi ha Bellvitge, no hi ha la Vall d'Hebron, per exemple, no hi ha els grans hospitals de l'ICS. No hi són perquè no s'hi han presentat, perquè això és un estudi, doncs, en què s'han presentat cent hospitals i escaig de tot Espanya, i no s'hi han presentat, però ara, aquest any, ja estàvem avisats, no és que..., però segueixen sense presentar-se. Es presenta l'Hospital Clínic, però no es presenten aquests hospitals de l'ICS. Jo crec que seria bo, en el sentit d'avaluar la qualitat, l'eficiència. A veure, és un estudi que jo crec que té una rigorositat i que potser poden faltar coses o no, però que, en tot cas, té una qualitat i crec que seria bo, també, que això fos... Ja es va dir l'any passat, però hem seguit aquest any igual i no s'hi han presentat aquests hospitals.

Quant a les inversions, segueix havent projectes que no s'acaben de fer mai i inversions que es traspassen a altres institucions i, doncs, projectes d'hospitals que segueixen estant..., primer estaven en fase d'estudi, d'estudi del projecte, en fase d'avantprojecte, ara estan en fase de projecte executiu i bé, les construccions vindran, tot és ja ho estem fent...

L'Hospital de Sant Pau no sé quant de temps fa que l'estem fent, però de moment, en els pressupostos de la Generalitat, la part que ha de posar la Generalitat segueix sense ser-hi, i el 2002 segueix sense ser-hi. De tota manera, val més això que res, i, com a mínim, el nou

hospital s'ha començat a fer. Però, en tot cas, el total d'inversions sanitàries previstes als pressupostos de la Generalitat, tant al Departament com al servei Català de la Salut, com a l'Institut Català de la Salut, com a les empreses públiques sanitàries que aquest any s'enduen, també, una bona part de les inversions de sanitat, com GISA, l'empresa de gestió d'infraestructures, doncs, s'incrementa, s'incrementa un 67% respecte a l'any passat. Ara, ens agradaria veure també quin serà el nivell d'execució, perquè el que passa és que ja estem massa acostumats que, doncs, el nivell d'execució no supera mai el 60, 70% i que per tant, d'alguna manera, sempre estem passant les pilotes a anys posteriors.

Si l'any passat es van encarregar a GISA obres sanitàries per un total de 3.700 milions, aquest any 2002, se n'encarregaran per un import de 6.361 milions. És a dir, quasi, gairebé el doble d'obres sanitàries es passen a GISA. Jo no sé com aguantaran tot això les empreses públiques. Això no em pertoca a mi i els pertoca als companys que porten Economia, però, realment –com deia abans–, hi ha moltes inversions, tot i així, que no figuren als pressupostos, ni tan sols als de GISA. I, sobretot, també el que hi ha són molts compromisos amb els ajuntaments.

És a dir, per acabar la reforma de l'atenció primària el que hi ha són compromisos. I allò, posat entre cometes, tenim uns «compromisos» que no està ni clarificat, ni quan vol dir, ni quines anualitats seran. Això és alguna cosa que el Parlament de Catalunya hauria de saber, és a dir, si hi ha uns compromisos, aquests compromisos què volen dir i quin endeutament signifiquen per a cada un dels anys de futur, perquè és una cosa que si aprofitem uns pressupostos hem de saber a què ens comprometem. És igual que quan un firma un hipoteca, oi que el que vol saber és quan haurà de pagar cada mes i durant quants anys?, i cada any quan haurà de pagar? Això és el que cal saber. Aquí, això és impossible de saber, i bé, la majoria..., ja dic, molta cosa és feta així amb compromisos amb ajuntaments, amb consorcis amb altres institucions, i a pagar en el futur, no saben quan ni com.

Per exemple, centres d'atenció primària que es faran a través de compromisos: Montbrió del Camp; Salou; Castelldefels; la Maurina - Cogullada, a Terrassa; Saldes; Sant Vicenç de Torelló; Santpedor; Terrassa est; Vallromanes, Vilada, aquests són els que tenim detectats, segurament n'hi ha més, perquè és segur que n'hi ha més. Per tant, aquests pressupostos diuen –i ho diuen a la seva memòria– que preveuen acabar la reforma de l'atenció primària, que es preveu acabar l'any 2002. És el compromís que té el Govern per complir, compromís que ha de complir el Govern en les últimes mocions i coses aprovades en aquest Parlament, i compromisos que ha pres, no el compromís que es preveu a la Llei d'ordenació sanitària, que el que preveia és que la reforma de l'atenció primària s'acabava el juliol del 96.

És a dir, que anem amb sis anys de retard per acabar la reforma. Jo crec que acabar la reforma..., és a dir, les obres no es estaran acabades, el que haurem tingut, a la millor, amb sort, i si tot va bé i tots aquests compromisos funcionen i tot plegat no peta, doncs, obres iniciades, però no crec que tinguem la reforma instaurada el

31 de desembre. De tota manera, tan de bo sigui que sí, i que puguem celebra-ho, que tots ens n'alegrarem moltíssim.

Una altra esment que jo volia fer és el tema de salut pública. El que seria la Direcció General de Salut Pública, l'any 2001, gestionava un pressupost de 240 milions de pessetes. Aquests 240 milions de pessetes, nosaltres vam dir l'any passat, fins i tot, que no tenien cap interès. És a dir, la Direcció General de Salut Pública era una cosa molt curiosa l'any passat: incrementava un 0%. Aquest any 2002 hi ha un canvi de línia, i la Direcció General de Salut Pública gestionarà un pressupost de 5.877 milions de pessetes. És a dir, passem de 240 milions a 5.877 milions de pessetes. És un canvi important, que no s'explica, almenys no hem sabut veure en la documentació que aquest Govern passa exactament per què és, a excepció del que veiem mirant les partides, que hi ha, doncs, una partida de vacunes –les vacunes es gestionaran a través de la Direcció General, abans estaven a la partida de medicaments–, una partida de vacunes de 5.636 milions de pessetes. Llavors sí que s'entén, no? Vull dir, el que hem passat són les vacunes allà, però, tot i així, el pressupost té un increment important, però llavors ja és més comparable als 240 milions de què parlava. Tampoc s'explica el perquè d'aquest canvi.

Quant a les empreses públiques sanitàries, ens trobem, doncs, sobretot amb el que deia abans, és a dir, moltes inversions fetes a través de les empreses públiques sanitàries i finançades amb el que se'n diu «préstecs fora del sector públic». Per tant, doncs, derivem l'endeutament, tot el que serien els crèdits, els préstecs a què ha de recórrer la Generalitat per finançar les inversions a les empreses públiques, de manera que això no compti a l'hora de comptar el dèficit, i aquestes clàusules de dèficit zero i les clàusules de màxim endeutament que tant se'n parla quan es parla del pressupost de la Generalitat.

Pel que fa a l'IDI, a l'Institut de Diagnòstic per la Imatge, seguirà rebent subvencions a l'explotació, cosa, doncs, que encara que sigui petita, encara la rep, cosa que creiem que no hauria de ser, i té unes inversions per un import de 1.554 milions de pessetes, finançats majoritàriament, com deia, amb préstec de fora del sector públic.

L'Institut d'Assistència Sanitària, l'empresa pública de Girona, també fa una inversió en edificis, bàsicament el nou hospital de Salt, però que també es financen, una part, 600 milions, amb aportació de la Generalitat, però 2.684 milions de pessetes amb préstecs de fora del sector públic, endeutant l'empresa pública.

L'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, l'empresa pública de Lleida, aquesta, a més a més, construeix un CAP. El CAP de Lleida 2 ara el construeix una empresa pública de Lleida per un import de 110 milions de pessetes.

L'empresa de Tarragona en construeix molts més, també construeix CAP ara: fa la inversió en la construcció de l'àrea bàsica de Reus, el CAP de la Sénia, el CAP de sanitat de Tarragona, el CAP de Tarragona 3, la construcció d'un nou centre sociosanitari per 700 milions de pessetes, i es finança tot això amb préstec a fora del sector públic de quasi 1.800 milions de pessetes.

El Parc Sanitari Pere Virgili també s'endeuta amb 2.194 milions de pessetes amb préstec de fora.

I ja per acabar, SEMSA, Servei d'Emergències Mèdiques, SA. Vàrem tenir un debat, recentment, a la Comissió de Política Social, amb el conseller de Sanitat, sobre el transport sanitari, el desgavell i el caos que s'ha organitzat amb aquestes noves concessions, que no té res a veure el que s'ha hagut de fer a la realitat amb el que es va contractar inicialment, i la prova que el que en aquests moments es fa i el que inicialment es va contractar, doncs, no té res a veure és que a través de SEMSA han de fer tot allò que no els cap en el marge que hi ha del contracte, perquè quan es fa un contracte des d'una administració pública, pot superar el contracte amb un 20% —no sé si és un 20 o un 25, ara dubto, però no va més enllà d'això. I què es fa? Doncs és SEMSA qui encarrega la feina, llavors, a les empreses. Total que el pressupost de SEMSA, aquest any, s'incrementa quasi un 70%. Això demostra, clarament, que el que estem ara és suplint el que no hem sabut fer bé a través del nou sistema d'adjudicacions del transport sanitari, i ho hem de fer i encarregar-ho a través de SEMSA. És a dir, SEMSA està cobrint tot el que no es cobreix amb els contractes de les empreses o no es pot cobrir amb els contractes de les empreses. És a dir, una «txapussa», perquè és que no es pot dir d'una altra manera, perquè el que s'està fent en aquests moments no és una altra cosa.

Es fa, a més a més, un pla bàsic per ordre d'aquest Parlament, un pla bàsic de transport sanitari, i aquest Pla bàsic, doncs, ve sense fer el que aquí, en aquest Parlament, s'havia encarregat, que és separar el transport urgent del transport programat, que és l'essencial per realment garantir un bon servei, una atenció ràpida i urgent quan fa falta i un servei programat correcte, que també no tingui contínues oscil·lacions degut al fet que les urgències interrompen treballs programats.

Per acabar, doncs, els pressupostos de Sanitat, com els d'altres departaments, són pressupostos que creiem que no afronten els problemes reals de la sanitat catalana per tots els motius que he dit, que la inversió, doncs, segueix sent insuficient, perquè portem anys de retard en aquest sentit, i, sobretot, en què desviem l'endeutament, desviem les inversions, com estem fent amb el conjunt dels comptes de la Generalitat, cap a altres administracions o cap a d'altres empreses. Per tant, una fugida més cap endavant, sense afrontar de debò els problemes reals de la sanitat catalana.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha plantejat en diverses ocasions, i en debat parlamentari amb diverses modalitats, la necessitat d'avançar i caminar cap a un espai social català. És a dir, d'alguna manera, la reflexió pas-

sa pel fet que a Catalunya tenim un determinat model social, tenim unes determinades necessitats, fruit de la nostra idiosincràsia de la realitat del país, i tenim també uns recursos econòmics que no responen, segurament, a la demanda que la societat catalana exigeix en aquests moments. Fruit d'això, sorgeixen tot un seguit de necessitats socials i, d'alguna manera, intentar donar-hi resposta seria un objectiu, hauria de ser un objectiu prioritari, de les administracions en el nostre país.

En aquest sentit, i en aquest marc, el paper que el Departament de Sanitat ha de jugar, des del nostre punt de vista, és absolutament fonamental. La societat evoluciona, ho veurem després en d'altres aspectes més concrets, i aquesta evolució de la societat fa que el concepte de sanitat, el concepte de salut, cada vegada evolucioni més. En aquest sentit, també, hi ha cada vegada més implicacions, més punts de connexió, amb el que seria un concepte també cada vegada en constant evolució, que és el concepte de serveis socials, i, per tant, els terrenys, diguem-ne, que un i l'altre treballen, actuen, cada vegada tenen més punts d'intersecció.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, segurament que també hauria de ser un departament que cada vegada pogués practicar polítiques més transversals en determinades qüestions i pogués, també, d'alguna manera, tenir un paper important, catalitzador, del que seria aquest espai social català que nosaltres plantejàvem.

En d'altres debats d'aquestes característiques, el nostre Grup Parlamentari ha posat un èmfasi especial a reclamar un canvi en el sistema de finançament i, per tant, d'alguna manera, un nou sistema de finançament per a la sanitat catalana. Aquesta reclamació, en aquests moments, ja no és possible, entre altres coses, perquè aquest sistema de finançament ja s'ha revisat, i, d'alguna manera, la sanitat catalana queda integrada en el que seria el sistema de finançament global de la Generalitat i, en part, s'ha recollit una de les reivindicacions històriques en aquest sentit, però, per l'altra part, nosaltres entenem que la dotació pressupostària que això representaria és insuficient. És cert que el pressupost enguany ha incrementat d'una manera notable, però veurem després per què és insuficient.

Nosaltres havíem reclamat històricament una comissió parlamentària que pogués fer un paper important en tot el procés de negociació del finançament de la sanitat específicament, atesos els problemes específics que aquesta té. Nosaltres plantejàvem que aquesta comissió parlamentària podia tenir un diàleg important amb el sector: sindicats, patronals, societats científiques, organitzacions professionals, i, per tant, també, detectar quines eren les mancances, quines eren, d'alguna manera, les necessitats de finançament que podia haver-hi en tots aquests àmbits. La negociació s'ha portat com s'ha portat. Com he dit abans, hi ha algun aspecte positiu, però d'altres aspectes negatius.

Un dels aspectes negatius segurament és, també, el fet que no mirem enrere. És a dir, el dèficit estructural que té en aquests moments la sanitat del nostre país, tant en el sector públic com en el sector concertat, és un dèficit molt important, i amb el sistema de finançament que s'ha aprovat i que, d'alguna manera, doncs, generarà

els recursos de cara al futur, aquest dèficit estructural no es resol –no es resol–, i, per tant, aquí tenim un problema encara pendent i greu que condiciona, també, les polítiques que es puguin fer en aquests moments.

Afegit a tot això, i fruit també de tot aquest debat, ara, a més a més, tenim la polèmica de la sanitaxa –em sembla que en diuen així, la «sanitaxa». És a dir, s'incrementa el preu del carburant per dedicar-ho a polítiques sanitàries. Nosaltres estem radicalment en contra d'aquesta qüestió. No estem en contra que determinats aspectes, doncs, com per exemple, el preu del tabac o dels alcohols pugui tenir un increment, però bàsicament aquí se li han de buscar motius més pedagògics que un increment no pas d'ingressos econòmics. En qualsevol cas, és una qüestió a discutir, però el que és evident és que no té massa sentit que el preu del carburant s'incrementi per a polítiques sanitàries. Tindria sentit si s'apliqués per a polítiques vinculades amb aquesta qüestió, sigui el transport públic, sigui com remodelar tot un seguit de qüestions vinculades amb les comunicacions, però no és el cas.

Nosaltres entenem que és una mala solució, que, en tot cas, a més a més, no acabarà de portar la solució definitiva al que és el problema del finançament de la sanitat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, tot i que aquesta és una decisió, diguem-ne, que té clares connotacions a l'Estat, i que també té clares, no diria divergències, però sí disfuncions en la coalició que governa, és un tema que ens amoïna i que, d'alguna manera, no ens ha quedat ben resolt ni ben clar. En aquest sentit, doncs, ens agradaria, també, una postura molt més clara per part del Govern i, sobretot, prioritzar el que s'ha de prioritzar.

Resumint, des del punt de vista del finançament, que enguany, doncs, tota la discussió que hem tingut prèviament ja no la podem fer, de com ha de ser aquest finançament, ha tingut uns resultats concrets. Ha tingut un increment, com ja s'ha dit, al voltant del 9%, un increment que ha permès fer un pressupost més arreglatet en alguns aspectes, un pressupost que permet tapar algun forat, que fins ara no era possible, que permet posar algun pedaç, que també, doncs, era absolutament necessari, però que no acaba de resoldre, d'alguna manera, els problemes de fons, els problemes de futur de la sanitat catalana.

Anem a veure quins són aquests problemes i per on s'haurien de plantejar:

Llistes d'espera. Aquesta és una qüestió que té un final proper. Dic un final proper des del punt de vista de formulació parlamentària, no des del punt de vista de resolució del problema, ja que aquest és un problema que durarà temps i temps. Arran d'un mandat parlamentari, es va crear una comissió de llistes d'espera, una comissió de la qual parlàvem en aquest mateix debat de fa un any, és a dir, dèiem: «Aquesta és una Comissió que està funcionant. Per tant, respecte al treball de la Comissió, ja veurem com s'acaba.» El cert és que la Comissió ha acabat els seus treballs. La setmana que ve, si tot va bé, hi haurà una compareixença del conseller a la Comissió de Política Social per presentar-ne les conclusions, i, per tant, des d'aquest punt de vista, diguem-ne, amb lentitud i molt allargat en el temps, però hi ha ha-

gut un resultat, fruit d'una iniciativa parlamentària que, des d'aquest punt de vista, aplaudim.

Altra cosa són les solucions que es plantegen en aquesta Comissió i, sobretot, quina és l'aplicació pràctica de tot plegat. Nosaltres fem una valoració positiva –ja en parlarem la setmana que ve–, però fem una valoració positiva, d'entrada, de la feina sobretot tècnica i científica que ha fet aquesta Comissió. Altra cosa són les conclusions polítiques i les aplicacions pràctiques de les conclusions d'aquesta Comissió. I en aquest sentit, doncs, ens hauria agradat que en el pressupost hi haguessin hagut una visualització molt més clara de com s'han de resoldre, o com s'han d'aplicar, les mesures que proposa aquesta Comissió per tal d'intentar, doncs, d'alguna manera, combatre les llistes d'espera i els efectes perniciosos que aquestes causen.

En aquest sentit, també, dir que –i fent una certa autocrítica, una certa autocrítica que, segurament, qui l'ha de fer amb més intensitat és el mateix Govern– tenim diversos problemes laborals, en aquests moments, al món de la sanitat –també en parlarem després–, en dels quals fa referència als anestesiològics i a una situació que s'ha produït, també, fruit, no sé si d'algun mal entès, però, en qualsevol cas, d'una actuació parlamentària. Parlarem després dels problemes laborals, però, en tot cas, jo sí que volia dir avui aquí que a la Comissió de Llistes d'Espera, doncs, segurament que també s'hauria hagut de valorar el paper que els anestesiològics juguen en tot el procés, i, per tant, atès que, en aquests moments, hi ha una manca d'aquesta especialitat i atès que, en aquests moments, també hi ha un cert problema en aquest col·lectiu des del punt de vista laboral, com això afecta o afectarà en el futur el tractament de les llistes d'espera.

En tot cas –hi insisteixo–, dimecres tindrem temps, espero, amb la benvolença de la presidenta de la Comissió de Política Social, més que suficient per poder tractar a fons aquesta qüestió.

Un altre aspecte que hem tractat en aquests darrers anys i que, poc a poc, molt a poc a poc, va millorant, potser massa poc a poc, és la qüestió de la salut mental. Hi ha un increment també en el pressupost d'enguany, un increment notable, però insistim que clarament és insuficient. Nosaltres vam marcar ja fa temps, i penso que aquest és un objectiu compartit per tothom, que seria desitjable arribar al nivell europeu, al nivell d'altres comunitats de l'Estat, com per exemple el País Basc, que estan dedicant un 7% dels recursos de la sanitat, diguem-ne, al que és salut mental. A Catalunya estem lluny encara d'aquest objectiu. Hi insisteixo: és cert que s'ha anat augmentant, perquè sé que m'ho diran, i ho diran com un gran triomf, però és cert, també, al mateix temps que cal reconèixer que s'ha anat augmentant, cal reconèixer que no s'augmenta amb la suficient intensitat, velocitat, i, en tot cas, que encara falta bastant de tros per arribar a l'objectiu final.

Aquest any, també, a part del treball que ha fet la Comissió de Llistes d'Espera, ha estat l'any en què ha esclatat, bàsicament i d'una manera molt territorialitzada, tot el conflicte amb relació al transport sanitari.

En parlàvem també en aquest mateix debat l'any passat, fruit una mica del concurs que s'havia convocat i

d'algunes primeres impressions negatives que hi havia al respecte. El cert és que aquest ha estat un tema extraordinàriament polèmic al llarg de tot l'any. Segurament que vostès van fer un plantejament interessant de com podia anar la cosa, però van errar en una cosa: en el càlcul econòmic que això representava. El l'error en el càlcul econòmic ha representat que el concurs, en moltes zones, no ha estat útil, no ha estat eficaç, i ha provocat molts més problemes dels que vostès mateixos podien arribar a sospitar.

Per tant, en aquest sentit, és important que es sigui capaç de replantejar concursos en determinades zones, replantejar relacions amb determinades empreses, també, i, sobretot, ser capaços d'endreçar aquesta qüestió amb la màxima urgència possible. Nosaltres no sabem si la solució està a fer aquest increment que han fet al pressupost de SEMSA. No ho sabem, no ho tenim clar, sincerament. En tot cas, el que està molt clar és que aquest és un tema en el qual hi ha una sensibilitat especial, aquest és un tema que vostès saben perfectament que, des del punt de vista parlamentari, se seguirà amb una escrupolositat total, i, per tant, si no hi ha una transparència total en aquesta qüestió i no hi ha una voluntat clara de poder trobar solucions en determinades zones, com he dit abans, amb determinades empreses, l'any que ve continuarem patint tant com enguany. Per tant, des d'aquest punt de vista, pensem que hauria de ser d'una certa prioritat del Govern poder anar aclarint aquesta qüestió del transport sanitari, per una banda, pel que fa al transport sanitari, com ja es va matisar en el seu moment, d'alguna manera, ordinari, però, també, sobretot, en la coordinació quan es tracta d'urgències i d'emergències, que aquesta és una qüestió que també es va treballant poc a poc.

Amb relació al tema de salut pública, voldríem fer referència a la necessitat que la Llei, doncs, d'alguna manera, ja entri en aquest Parlament, una llei que ja vindria de l'anterior legislatura, que estaria pendent, que, d'alguna manera, doncs, també n'hem parlat aquí, que, en teoria, hi ha un mandat d'aquest Parlament perquè vostès presentin la Llei de protecció de la salut en aquesta cambra i, per tant, doncs, que aquesta sigui una qüestió també prioritària pel seu Govern..., amb la lectura pressupostària no arribes a aquesta conclusió.

Pel que fa a l'atenció primària i hospitalària... (*Pausa. Remor de veus.*) Pel que fa a l'atenció primària i hospitalària, el nostre Grup Parlamentari voldria expressar una mica la preocupació no només pel fet que la reforma de l'assistència primària vagi també alentida –se suposa que ara, doncs, amb aquest nou sistema de finançament, sobretot de cara al futur, tindrem opcions d'accelerar i de donar més pressa a finalitzar aquesta reforma..., que això implicarà, també, a part de la reforma pròpiament, més inversions, i que, d'alguna manera, es podran resoldre algunes qüestions en aquest sentit.

El que està clar, però, és que el problema en aquesta qüestió afecta també d'altres qüestions, i, en aquest cas concret, l'assistència hospitalària. Els serveis d'urgències del nostre país jo diria que estan majoritàriament col·lapsats, i aquí caldria fer una reflexió profunda i prioritzar solucions de com s'han...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego als senyors diputats que tot just entren, que guardin el silenci que correspon en estar a l'hemicicle. (*Pausa.*) Esperi's, senyors diputats, els prego de debò silenci. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Doncs estàvem parlant de l'assistència primària i de l'atenció hospitalària, i de la necessitat, doncs, que la reforma de l'assistència primària agafi ja el seu tram final i l'enfoqui amb una certa velocitat, que siguem capaços de prioritzar solucions de cara als serveis d'urgències especialment i que la inversió que s'ha de fer en tot aquest àmbit, doncs, quedi no només reflectida en el pressupost, sinó que també comenci a ser una prioritat en l'acció de govern.

Abans d'entrar en els dos últims temes grossos que el nostre Grup Parlamentari volia comentar amb relació al pressupost del Departament de Sanitat per a l'any 2002, hi ha un altre aspecte, una altra qüestió, que pot semblar, segurament, tangencial o que pot semblar col·lateral. Però el cert, també, com deia abans, és que la societat en el nostre país, en tot el món, evoluciona, la sanitat i el concepte mateix de salut també. I, per tant, l'aparició de noves malalties o de nous elements que esdevenen malalties, com és tota la qüestió relativa al tractament del dolor, hauria de tenir també una prioritat en l'acció de govern, i l'hauria de tenir perquè, cada vegada, és més important el nombre de persones afectades per malalties, com per exemple la fibromiàlgia, que no tenen una resposta sanitària integral, que tampoc tenen una solució als problemes laborals, sobretot, que implica el tractament d'aquestes malalties i que, d'alguna manera, tampoc tenen una solució en l'àmbit sanitari.

Des d'aquest punt de vista, doncs, caldria prioritzar especialment tot el que fa referència no només a la investigació científica, que determinarà quins han de ser els protocols de tractament que puguin tenir aquestes malalties, sinó, també, quin ha de ser el tractament de la relació amb aquestes persones. Entenem nosaltres que aquesta està esdevenint, cada vegada més, una prioritat i que, d'alguna manera, la reclama cada vegada més gent. Des d'aquest punt de vista –no és només el fet de la fibromiàlgia, he posat aquest exemple com en podríem posar d'altres–, però el cert és que estan apareixent... (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Estan apareixent noves necessitats en el tractament del dolor i en el tractament de determinades malalties que, sincerament, entenem que en ser una situació, pràcticament, de novetat, requereix, també, una sensibilitat especial per part del Departament de Sanitat.

És evident, també, que tota aquesta qüestió té un reflex en el que serien tot un seguit d'associacions paraassistencials, fins i tot, que han anat apareixent al llarg del país, que, d'alguna manera, també aquí, hi caldria un tractament de relació del Departament amb aquestes associacions, i de suport, no cal dir-ho, perquè..., no tan sols pel fet associatiu que representen, sinó, moltes vegades, també, pel fet assistencial i pel suport que representen per a les persones afectades per aquestes malalties i també per als seus familiars.

Acabo, doncs, senyor president, amb dues reflexions últimes, amb dos grans temes que, per nosaltres, d'alguna manera, haurien de ser, o són, en aquests moments, les principals o unes de les principals preocupacions que hi ha després de la lectura del pressupost del Departament de Sanitat.

Per una banda, ens referim a l'Institut Català de la Salut. L'Institut Català de la Salut té el pressupost que té. Com s'ha dit abans, no és un pressupost que vagi creixent exponencialment amb el pressupost del Departament de Sanitat, però té encara una qüestió més greu o més important, que és la seva reforma, una reforma pendent des de fa molt de temps, una reforma, d'alguna manera, convinguda socialment. És a dir, tothom, políticament, professionalment, està d'acord que l'Institut Català de la Salut caldria canviar-lo en les seves estructures, en la seva forma de gestió, però ningú s'atreveix, com ja vaig dir l'any passat, a posar el cascavell al gat.

Aquesta és una qüestió que al final pot passar factura, i una factura molt cara, a la sanitat catalana si no s'hi comença a posar remei. En aquest sentit, ens agradaria que després de la Llei de la salut pública entrés en aquest Parlament la Llei de reforma de l'ICS. Aquesta és una qüestió també que, d'alguna manera, requeriria d'un consens no només polític, sinó també, sobretot, amb el sector important i que, d'alguna manera, també plantejaria..., tindria conclusions en dos factors molt importants, un és l'atenció pròpiament sanitària i l'altra, també, des del punt de vista laboral.

Diria, també, que l'altre factor important, en aquests moments, i de preocupació important, en aquests moments, de la societat catalana és la situació laboral de molts professionals. Per una banda, hem assistit aquests darrers dies a la vaga que el personal de la XHUP ha convocat per tal que les seves condicions de treball fossin equiparades, les condicions econòmiques fossin equiparades a les del personal de l'ICS. Parles amb el personal de l'ICS i et diu que ells voldrien ser equiparats amb el personal de l'Insalud. Per tant, una mica, hi ha un descontentament gradual que el que està més a baix es compara amb el que està més amunt, però el que està més amunt es compara amb el que està més amunt.

Aquesta és una qüestió certament preocupant. Segurament que aquí hi ha molts diners –molts diners– a invertir, i, tot i que és cert que en el Departament, en el pressupost del Departament, s'ha anat veient alguna tímida intencionalitat en aquest sentit, tant pel que fa referència a l'equiparació de la XHUP amb l'ICS i la millora de les condicions de treball del personal de l'ICS, és evident que aquí hi ha una feina molt important a fer, i si no són capaços... (*Persisteix la remor de veus.*) I si no són capaços de fer un plantejament de futur a quatre, cinc, anys vista en aquesta qüestió, el que ara són vagues puntuals durant uns dies, possiblement esdevingui una font de conflictes molt important en el que és el Departament de Sanitat de cara al futur.

Acabo, senyor president, doncs, amb el repàs del pressupost del Departament de Sanitat. Jo diria que, a part d'aquestes qüestions que hem plantejat, ens amoïna especialment la reforma de l'ICS i tota la qüestió pres-

supostària referent al tema del personal, i acabo, d'alguna manera, tal com he començat: perquè l'espai social català sigui una realitat i afronti realment els problemes socials que hi ha en aquests moments en el nostre país, el Departament de Sanitat ha d'agafar un paper cabdal en aquesta qüestió. I, perquè això sigui possible, segurament que amb el sistema de finançament que vostès han acordat per a la sanitat –que, hi insisteixo, en determinats aspectes pot haver resolt, arreglat, algunes qüestions que hi havia pendents– globalment no acabarem de sortir-ne.

Per tant, per aquests motius, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta proposta de devolució del pressupost al Departament corresponent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interrompem aquí el debat d'aquesta secció i passem a votar tot el que tenim pendent en aquests moments. Per tant, prego l'atenció dels senyors diputats.

Votarem ara primer, si no hi ha petició de votació separada, el conjunt d'esmenes a la totalitat al Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, el conjunt d'esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, el conjunt d'esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, el conjunt d'esmenes a la totalitat al Departament de Cultura.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les tres d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

(*La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.*)

La vicepresidenta segona

Reprenem la sessió, aquesta tarda.

Pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, per a defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor diputat, senyor diputat que entra, bé, en aquestes hores sempre ja se sap..., en tot cas, com que quedarà en les actes i el conseller de Sanitat és amb qui val la pena dialogar, comencem aquesta intervenció amb la presentació de l'esmena a la totalitat del pressupost de l'any 2002 de Sanitat i Seguretat Social.

Voldria començar fent esment, precisament, a aquesta notícia que avui ha sortit en alguns mitjans de comunicació que hi ha diferents hospitals de Catalunya que encapçalen el rànking en qualitat dels hospitals públics i privats, i és una notícia positiva. És una notícia que, per altra banda, no ens estranya, perquè mai no hem dubtat, i així ho hem dit, de la qualitat assistencial que hi ha a Catalunya. I si ho vull ressaltar és perquè, si després assenyalem tota una sèrie d'aspectes que caldria millorar i canviar, fins i tot de la Sanitat arran de les prioritats i del pressupost que se'ns presenta, és per diferenciar, justament, que allò que passa en cada hospital, –hi insisteixo– no dubtem que a cada un dels hospitals de Catalunya del sistema públic s'hi estigui oferint una molt bona atenció sanitària i que les operacions es fan amb els mitjans i amb uns recursos de personal valuosíssims –hi torno a insistir–, no és contradictori això amb una de les afirmacions que farem, que és que el sistema sanitari –hi insisteixo–, no tal o qual hospital, sinó el sistema sanitari, requeria canvis en profunditat.

Jo em centraré en dos idees bàsiques per comentar les xifres del pressupost o algunes xifres del pressupost. Una és que malgrat l'increment substancial dels recursos que enguany hi ha en el pressupost de Sanitat continuem sense tenir suficiència sanitària, aquesta és una idea, i una altra és que nosaltres entenem que cal una reorientació de la política sanitària. Dit d'una altra manera, només amb més diners no arreglarem aquells aspectes del sistema sanitari –hi insisteixo–, del sistema sanitari, que en aquests moments estan desajustats, diguem-ho d'aquesta manera. Per tant, hi ha un problema de diners, però no hi ha només un problema de diners, hi ha una altra classe de problemes que són els que referiré.

Respecte al pressupost aquest any creix en un 9,3% i se situa en 848.784 milions de pessetes, 75.000 milers d'euros, per sota de la mitjana d'increment del pressupost, malgrat ser la sanitat un sector amb demanda fortament expansiva i canviant que requereix de més recursos però també, com deia abans, una reordenació a fons. També perd pes específic en el conjunt del pressupost, ja que passa de ser del 34,8% al 34,4%.

Hi han tota una sèrie d'aspectes que no es podran abordar amb les xifres que ara tenim a la mà. Hi ha l'endarreriment crònic de la salut mental, la inacabada assistència primària, la ralentització del desplaçament del

sector sociosanitari, el problema no resolt de les llistes d'espera, incompliment de compromisos respecte al personal de la XHUP, que han hagut de posar-se en vaga, la poca entitat que encara té la salut pública... Tot això no es podrà solucionar, i no s'ha aconseguit resoldre el problema greu de suficiència sanitària de la sanitat. S'ha optat per recórrer a un nou impost sobre els carburants que nosaltres entenem –i ja ho hem dit i no hi insistiré més– que és socialment injust, regressiu, que no hauria de sufragar el que és un dret universal. Una altra cosa és que es pogués destinar aquest impost a altres qüestions de tipus mediambiental o social que avui no constitueixen un dret universal, però la sanitat, que ho és, no hauria de sufragar-se amb aquest tipus d'impostos.

Però el pressupost que tenim a les mans, ara per ara, el que tenim a les mans, la suficiència financera no hi és. I deia que, a més a més del problema dels recursos, hi ha també un problema de política sanitària.

Jo em centraré, bàsicament, per comentar aquest pressupost i aquestes dimensions en tres aspectes: en les llistes d'espera, en tots els problemes que han ocasionat les mobilitzacions del personal de la XHUP i en la salut mental. N'hi ha d'altres, eh?, ja he enumerat abans que hi ha algunes altres qüestions pendents, però em centraré en aquestes tres, precisament, per no fer una intervenció dispersa.

Amb relació a les llistes d'espera, des de l'any passat el Govern està fent actuacions per reduir les llistes d'espera quirúrgiques i va aplicar un pla de xoc. Es va crear una comissió en aquest Parlament, que ha acabat els seus treballs, fruit dels quals s'ha elaborat un dictamen que encara no s'ha fet públic però que sí que coneixem alguns dels que estem aquí o bona part dels que estem aquí, justament, i que ha comptat amb informes tècnics sobre la situació a les llistes d'espera amb propostes de criteris d'inclusió i prioritització.

Què és el que en podem extreure? Algunes coses que en puguem extreure? Que els resultats del pla de xoc, per una banda, són duals, no són en una sola línia. Han resolt algunes coses, però encara no se n'han resolt d'altres. Encara hi continuen havent importants bosses de llista d'espera en alguns centres hospitalaris. Per altra banda, en algunes patologies, també.

I la mateixa aplicació del pla de xoc ha fet que, mentre es reduïen unes llistes d'espera, s'incrementessin unes altres. Per exemple, doncs, no ho sé..., veient els resultats, algunes dades de registre del juny del 2001, l'Hospital Clínic té un temps de resolució de 8,81 mesos; els hospitals IMAS, de 8,79; el de traumatologia de la Vall d'Hebron, de 6,86; Creu Roja d'Hospitalet, 6,49. Cataractes, varices, pròtesis de maluc i pròtesis de genoll continuen tenint llistes d'espera elevades. D'aquestes dues últimes hi ha vuit centres, en les pròtesis de maluc, que tenen llistes d'espera de més d'un any, i vuit centres, en les pròtesis de genoll, que tenen més de dos anys de llista d'espera.

La Regió Centre ha incrementat globalment les llistes d'espera. I, per altra banda, hi ha patologies que han incrementat les llistes d'espera mentre s'intentava reduir-ne d'altres. En aquest cas, no presenten resultats

espectaculars, però les han augmentat: les varices, les hèrnies, la septoplàstia, l'artroscòpia. Hi ha hagut com una resituació, la qual cosa, què vol dir? Que el pla de xoc que s'ha aplicat, no només perquè s'hi han abocat uns determinats recursos, sinó perquè hi ha hagut una sobrecàrrega, un sobreesforç –jo diria- dels mateixos professionals sanitaris que hi han col·laborat –que hi han col·laborat-, no es pot sostenir molt de temps. I, per tant, cal buscar unes alternatives que, més enllà dels plans de xoc –la demanda que hi ha ara és de planificació-, pugui haver-hi tota una sèrie de mesures que, d'alguna manera, corregeixin els efectes. Que també ha tingut efectes en un altre sentit el pla de xoc, perquè ha tingut conseqüències no desitjades. Per exemple, ara citava: desplaçaments de l'espera a altres patologies mèdiques, sobrecàrrega de treball del personal, desajustament entre els mateixos recursos sanitaris, és a dir, si no s'adapten més UCI en els hospitals, difícilment es pot fer el drenatge de malalts, etcètera, etcètera.

Per tant, cal prendre mesures, com deia, de caire estructural basades en la reordenació del sistema sanitari. Però, en aquest sentit, el mateix informe fet pels tècnics assenyalava que esperes excessives se situen a tots els nivells d'atenció sanitària i, per tant, cal un enfocament global de la qüestió. És a dir, el fet que tinguem esperes també en les proves diagnòstiques i en les visites a especialistes –i els colls d'ampolla estan detectats- fa que calgui abordar tot el funcionament des de l'atenció primària fins a l'especialitzada i, per tant, que el sistema sanitari, que és de gran dinamisme evolutiu i de creixent utilització, pugui adaptar-se als canvis que s'estan produint.

Nosaltres el que hem detectat, i per això deia que no només n'hi ha prou amb més diners, el que cal és major agilitat en la resposta. I entenem que al Departament de Sanitat li han faltat aquests mecanismes de readaptació de l'estructura sanitària, cosa que això –hi insisteixo- és totalment responsabilitat del Govern.

La vaga del personal dels centres concertats a la XHUP s'enquadra directament en aquests problemes, forma part de la mateixa qüestió. El pressupost de l'any 2000 no recull els compromisos que ja estaven recollits a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, de fer l'equiparació del personal dels centres concertats amb els públics, i fins i tot, a partir d'acords fets en aquest Parlament es deia que això se solucionaria a partir de solucionar, també, la qüestió del finançament.

Enguany, que hi ha hagut més recursos o que el Govern afirma que hi ha més recursos en general, i a partir d'això construeix aquest pressupost, resulta que el que ens arriba a les mans no recull aquest compromís perquè els concerts amb els centres hospitalaris s'incrementen sols un 7,3%, cosa que no permet fer l'equiparació. Sabem les xifres, abordar l'equiparació en els centres hospitalaris de la XHUP, en aquests moments, ascendeix a uns 20.000 milions de pessetes. Aquest 7,3% d'increment ni molt menys..., està molt per sota d'aquests diners que es requereixen per fer front a aquesta equiparació.

I, per tant, nosaltres entenem que el conflicte, les mobilitzacions que ara hi ha –per cert, en aquests moments, alguns treballadors s'han tancat en el Departament de

Sanitat per continuar les mobilitzacions que amb les vagues d'aquests dies s'han produït-, nosaltres entenem que aquest conflicte va més enllà de ser una mera reivindicació laboral, perquè expressa les dificultats i contradiccions que avui existeixen a la sanitat pública, que requereix de més recursos però, també –i torno a insistir en el mateix-, de millor organització per atendre les demandes assistencials existents.

La qualitat de la sanitat no pot basar-se en la sobrecàrrega de treball i en la pressió assistencial que pateix el personal facultatiu i sanitari. Torno a insistir que han canviat les característiques dels usuaris del sistema sanitari. Avui es fa molta més cirurgia ambulatoria, per exemple, i això és molt correcte, però això vol dir que les persones que s'internen als hospitals, que també estan menys temps en els llits hospitalaris, requereixen de major atenció. Per què? Perquè és més dens, tot plegat fa que els que estiguin als hospitals siguin malalts que requereixen més atenció, perquè els que no en requereixen tanta ja no estan internats.

I això està originant una pressió assistencial molt gran al personal d'infermeria, als metges, bé, a tot el personal, en definitiva, que treballa als centres sanitaris. I no s'han redimensionat les plantilles. I això avui està afectant, doncs, des dels anestesistes –hi torno a insistir- fins al personal d'infermeria i els auxiliars, tots els sectors de la plantilla.

Per tant, això, en el context del personal de la XHUP, que a sobre està amb unes condicions laborals inferiors, més desfavorables que els del sistema públic i que, des del punt de vista salarial, també està amb unes condicions més desfavorables, totes aquestes contradiccions, tota aquesta manca d'actuació del Departament de Sanitat de cara a anar ajustant –hi insisteixo- els recursos en aquestes noves demandes, en aquestes noves necessitats, això fa que la situació esclati, ja no es pugui més, i per tant, doncs, avui tenim un sector molt important en vaga. Però insisteixo que aquesta vaga està reflectint contradiccions del sistema i per això ho cito.

També podríem dir el mateix respecte a l'Institut Català de la Salut, que va tenint també insuficiència per poder procedir a fer adequadament les ofertes d'ocupació i el que demanda aquest sector, que és també equiparar-se a altres professionals d'altres comunitats autònomes que estan en millors condicions, precisament, per poder garantir que es mantingui la motivació dels professionals i que es treballi amb condicions.

Tercer aspecte que volia assenyalar, la salut mental, que, a més a més, s'ha dit per part del Govern que era una de les qüestions prioritàries a resoldre. També aquí els recursos són insuficients. Jo voldria assenyalar el fet que la Diputació de Barcelona, en concret, ha manifestat o ha acordat deixar de pagar a la Generalitat l'aportació en salut mental. No per deixar-la de dedicar a salut mental, sinó perquè en els municipis es puguin fer les actuacions que pertoca als ajuntaments més aviat en temes de recursos intermedis, d'inserció laboral..., aquestes qüestions. 8.000 milions de pessetes, si es deixen de pagar, això ja és un forat important, però és que a més a més el que avui apareix en el pressupost que ha incrementat la quantitat destinada a salut mental no és suficient tampoc per recuperar l'endarreriment

crònic d'aquest sector. L'increment és d'un 14,2% quan la valoració que els sectors afectats estaven fent per poder-se posar al dia seria haver incrementat com a mínim un 25%. S'està dedicant a Catalunya un 3,5% dels recursos sanitaris a salut mental, quan en el conjunt d'Espanya la mitjana és d'un 5% i en el País Basc d'un 8%. Per tant, no hem d'estar satisfets de la situació de la salut mental. S'està fent una mica d'esforç, però no el que requeriria –torno a insistir– aquest endarreriment crònic.

Però aquí també hi ha un problema de recursos, però hi ha també una altra qüestió com la que assenyalava abans: quina és l'orientació de la política sanitària. I aquí també es requereix una reordenació del sector, arribar a una xarxa unitària. No pot ser que hi hagi unes determinades tasques que no estan incloses en la xarxa de salut mental i que s'estan fent avui en hospitals de Catalunya. O cal donar..., veure quin és el paper de l'atenció primària, definir-lo en els temes de salut mental. Cal resoldre la situació dels mil malalts profunds, institucionalitzats, que avui tenen més de seixanta-cinc anys i que no podran ser subjectes de la reforma que s'està empenent en aquest sector. I no es té clar, ningú té clar, què passarà, quin model seguir, amb tota aquesta població. Cal donar, cal fer, tota una sèrie de mesures per integrar de forma completa l'atenció de la salut mental en el sistema sanitari. Cal actuar també sobre el fet que hi ha uns criteris que fan que el repartiment de recursos per a la salut mental siguin en aquests moments arbitraris perquè no responen a uns criteris de planificació clars i explícits. També, diguéssim, cal fer tota una sèrie de mesures per assegurar la col·laboració interdepartamental necessària en aquestes qüestions. Per tant, tota una sèrie de mesures que..., insisteixo, falta de recursos, però falta també una actuació política clara amb relació a aquests temes.

Nosaltres a partir d'aquests arguments... Insisteixo, m'he centrat en tres aspectes: situació de les llistes d'espera, situació de la salut mental i per tots els problemes laborals que avui afecten els treballadors dels centres de la XHUP, com a mostra de la situació de la sanitat avui, del sistema sanitari a Catalunya. Insisteixo en això del sistema sanitari a Catalunya, que és el que cal reorganitzar.

Ja he dit abans que també podríem haver-nos referit al transport sanitari, a la situació dels serveis sociosanitaris, etcètera. O la situació d'inacabament de l'atenció primària. Però tot plegat –i com a conclusions a partir de les quals nosaltres justifiquem l'esmena a la totalitat al pressupost de Sanitat– és que –torno a insistir-hi, i per resumir, ja per concloure– cal destinar més recursos per arribar a la suficiència financera i, per tant, poder resoldre les necessitats que avui té el sistema sanitari, però cal també –i és la segona conclusió– un canvi important en l'orientació de la política sanitària, una reordenació del sistema sanitari, canvis estructurals per reprendre... i reprendre els objectius del Pla nacional de salut. Ja els tenim definits, però en definitiva el que no s'ha fet és una adequació dels recursos a la demanda, que evoluciona molt ràpidament i que canvia amb les seves característiques. I això requereix tota una sèrie de mesures de caràcter estructural, que aquest Govern no ha emprès i que no sembla que tingui intenció d'emprendre.

Nosaltres insistim en això. I hi estan insistint els professionals, no només els que estan en vaga, sinó els que no ho estan. Hi estan insistint també, perquè –insisteixo– no es pot seguir treballant en les condicions que avui es fa en els centres hospitalaris. I torno al principi i afirmo la qualitat de l'assistència que es dona a cadascun dels centres individualitzats. No voldria que es barregés una cosa amb l'altra. Insisteixo en la qualitat, precisament per la vocació dels professionals que estan posant-hi més esforços i hores dels que raonablement haurien de fer a partir de la situació en què avui s'està treballant. Ho està demanant la mateixa patronal, que es requereix també revisar en el cas dels centres hospitalaris quin és el tipus d'incidència que està tenint el fet de tenir unes determinades patologies molt més prevalents ara que fa uns anys, que tot això està modificant justament l'organització del sector i que la mateixa èmfasi en les llistes d'espera quirúrgiques, per exemple, no suposi oblidar que hi ha patologies mèdiques i que, per tant, cal entendre el sistema en la seva globalitat.

Nosaltres proposem, finalment, que caldria que hi hagués una taula per a l'anàlisi i reordenació del sistema sanitari públic per arribar a nous acords i nous consensos, perquè avui es requereix reformes en profunditat. No només anar posant solucions parcials, perquè en aquests moments no n'hi ha prou amb solucions parcials, sinó que es requereixen solucions de caràcter més global.

Res més. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria començar..., ja que la il·lustre diputada senyora Comas d'Argemir ho ha mencionat, que no es tracta d'una vaga, sinó d'una reunió de personal alliberat que està tancat a l'ICS. I en aquest aspecte mencionar que el Departament va iniciar i segueix... i està posant recursos necessaris per millorar la situació laboral de la XHUP i, a més, amb una absoluta voluntat de negociació i d'anar progressivament a solucionar aquest problema, que, com han dit, aquests grans problemes no es poden solucionar d'avui a demà, sinó al llarg de dos o tres anys.

M'agradaria poder contestar a tots i tindre temps de mencionar alguna cosa del pressupost. Per tant, intentaré anar ràpid en els aspectes que m'agradaria destacar del pressupost d'aquest any. Òbviament n'hi ha un que ja s'ha parlat i que és evident: l'import per al 2002 és de 5 milions..., 5.101 milions d'euros, per parlar en euros, 848.785 milions de pessetes, xifra que significa un augment global, si bé en algun aspecte han dit del vuit i escaig, del 9,30 respecte al pressupost inicial de l'any 2001, la qual cosa –s'ha de ressaltar– significa l'increment més important del pressupost sanitari des de l'any 1993. L'aplicació del nou model de finançament suposa, a més, en aquest cas un canvi de l'estructura dels pressupostos d'ingressos del CatSalut, donat que abans es finançava majoritàriament en un 96% per

les transferències de recursos de l'Insalud, i a partir del 2002 n'és la Generalitat el finançador majoritari amb un 98,27% del pressupost. Així mateix es finança pels recursos transferits des del 92 de les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona. Ja és conegut. I el cas de Barcelona, la subrogació dels concerts de salut mental de la Diputació per part de la Generalitat.

Pel que fa a altres ingressos, cal destacar els ingressos de l'ICS per la prestació de serveis a tercers obligats al pagament: companyies d'accidents de trànsit, mútues d'accidents de treball, etcètera. I precisament en aquest 2002 està previst millorar i consolidar els sistemes d'informació que donen suport a aquesta facturació, tant des de l'àmbit de l'atenció especialitzada com des de la primària, cosa que indica també una millora progressiva de les gestions en l'àmbit de l'ICS.

Aquests pressupostos no només reflecteixen un increment quantitatiu dels recursos econòmics disponibles, sinó que, com deuen haver vist, també contemplen la reassignació de crèdits conseqüents a la reestructuració global: Servei Català de Salut, ICS, Departament i del mateix Departament. I tot això respon a l'objectiu que tots aquells serveis que tenen com a finalitat la satisfacció del creixement i demanda de serveis sanitaris, òbviament i, com ha dit, molt intensa..., que permeti la seva gestió d'una manera més eficient. Com no pot ser d'una altra manera l'objectiu dels pressupostos per tot-hom i per nosaltres, òbviament, és sempre la millora de la sanitat pública a Catalunya. En el cas d'aquests pressupostos i aprofitant l'augment important de recursos que suposa el nou sistema de finançament, així com la prioritització per part del Govern de la despesa social, s'aprofiten, com he dit, per consolidar els avenços ja endegats que fan del servei sanitari públic de Catalunya un dels més notables. Ara tenim —ja ho ha mencionat em sembla que la il·lustre diputada Carme Figueras—, el resultat del *top* que ens col·loca en un nivell alt d'hospitals de Catalunya i —no ho ha mencionat, però també— de les privades, perquè, dels quatre, tres són centres privats de Catalunya. I és un 75%.

També donar un nou impuls a aquest amb noves i importants actuacions. Les dues prioritats que han vertebrat aquest pressupost són: millorar l'accessibilitat al sistema sanitari, l'execució, impuls o posta en marxa de diferents programes. Alguns ja s'estan iniciant. Mencionaré el problema de les llistes d'espera, l'atenció urgent, el PIUC, noves bases del SEM, helicòpters, Sanitat Respon, impuls del dret a la segona opinió, ampliació d'horaris en atenció ambulatoria... En fi, seria massa llarg i ja hem dit que això miràriem d'escurçar-ho.

I en segon punt, millorar la qualitat dels serveis, finalització de la reforma d'atenció primària, la consolidació del procés de reorganització de l'especialitzada, noves places sanitàries, el Pla director d'oncologia, l'ús racional, salut mental, etcètera. De tots aquests, el Departament de Sanitat ha definit quatre àmbits d'actuació prioritària. Els quatre són: el pla de reducció de les llistes d'espera, el pla director d'oncologia, la salut mental i la finalització de l'atenció de la reforma de l'atenció primària.

Tant els objectius com els àmbits d'actuació prioritària, nosaltres creiem que hi estan reflectits clarament en

l'estructura d'aquest pressupost. Per destacar en el pressupost del Departament pròpiament dit, excloent les transferències al Servei Català de Salut, podríem destacar el seu increment, 105,2% —òbviament és alt—, i la creació a més d'un nou servei pressupostari el 15.11, que és la delegació territorial de les Terres de l'Ebre, creada mitjançant Decret 2/63, 2001, del 25 de setembre, però en visualització pressupostària en aquest exercici.

Entre els objectius per a l'exercici 2002, destacaríem el reforçament dels serveis territorials, no només des del punt de vista de la representació institucional, sinó també per fer-los més operatius i eficaços davant de la demanda creixent relacionada amb la salut pública. Així mateix, destacaríem la voluntat de procedir a la creació de les agències de protecció de la salut i de seguretat alimentària, una de les quals ja introduïda al Parlament. L'esmentat increment resta justificat per la reestructuració mencionada, així com per la reassignació en funcions i lògicament, per tant, de recursos econòmics, humans i materials, i també per la necessitat de portar a terme noves inversions per tal de mantenir i millorar les estructures vigents dels serveis centrals, tot adequant-los a les normatives tècniques. S'ha de citar que les dotacions consignades en el servei pressupostari 1503, la Direcció General de Drogodependències i Sida, no contempla les transferències que realitza l'Administració de l'Estat ni les previstes en els pressupostos de despeses del Servei Català i ICS, aquesta de Drogodependències i Sida amb un increment del 783,9%, xifra que respon òbviament al fet de pressupostar en la seva totalitat les convocatòries públiques de subvencions sobre la sida, a més de l'augmentar.

La Direcció General de Recursos Sanitaris, amb un increment del 262,3%, motivat principalment pel fet de consignar els crèdits necessaris per finançar les transferències corrents a altres ens que es deriven de l'assumpció per part d'aquesta Direcció General de les competències de planificació i inspecció de farmàcia. La Direcció General de Salut Pública presenta un increment del 281,75%, justificat en part pel fet que s'han pressupostat en la seva totalitat els crèdits destinats al finançament de vacunació general establert. I pel que fa a les delegacions territorials i en compliment d'aquesta potenciació que hem mencionat anteriorment, els augments pressupostaris, mencionats ràpidament, són de Barcelona, 32,5; Girona, 48,2%; Lleida, 121,2%; Tarragona, 53,6, i les Terres de l'Ebre, comunitat de nova creació, dotada amb 11.019.999.

Quant al capítol 6, «Inversions reals», amb una dotació de 1.500 milions de pessetes —abans era oberta i era, per tant, molt limitada—, aprofitant l'augment de recursos, s'ha contemplat com a objectiu prioritari la remodelació de diverses dependències del Departament, fonamentalment, laboratoris, per tal que siguin més funcionals i donin una millor resposta a les necessitats de l'usuari i del personal que hi presta els seus serveis, adaptant-los als nous requeriments que les noves tecnologies requereixen.

Passant al pressupost consolidat del Servei Català de la Salut, ICS, cap destacar la importància que tenen les dotacions per concerts, que suposen més del 39% del total,

les de receptes mèdiques, farmàcia, del 24% del total, i les despeses de personal, un 23,5% aproximadament.

La dotació corresponent a sous és un 4,91 superior al 2001, per fer front a l'increment retributiu, òbviament, del 2%, i les noves actuacions previstes per al 2002, fonamentalment les relacionades amb la finalització de la reforma de l'atenció primària, que preveu posar en marxa trenta-set nous equips d'atenció primària, així com es preveu el crèdit necessari per cobrir la posada en funcionament de les noves actuacions en l'àmbit de l'atenció especialitzada per part de l'ICS.

A més d'aquest import, el pressupost de la Generalitat inclou una dotació addicional de 15 milions d'euros, 2.500 milions de pessetes, per a l'adopció de polítiques de millora retributiva del personal, que es concretaran posteriorment mitjançant l'oportú procés de negociació amb els agents socials.

Quant al pressupost de compra de serveis d'assistència sanitària, els concerts, presenta un increment respecte al 2001 del 8,91% per donar resposta a l'augment previst de l'IPC, del 2%, al diferencial de l'IPC inicialment previst per a l'any passat i a l'IPC final que tenen reconegut per conveni els professionals dels centres concertats, les recurrències i les noves accions previstes per al 2002. També aquí el pressupost de la Generalitat inclourà una dotació addicional per a polítiques de millora de les condicions laborals d'aquest personal.

Cal destacar els increments de les partides d'equips d'atenció primària, un 29,5%, per a la finalització de la RAP. El de les despeses destinades a salut mental –ho han mencionat molt– és un augment d'un 15%. El passat va ser un 10%, és a dir, en menys d'un any d'evolució, la salut mental, demostrant la vocació que ha demostrat el Govern en aquest camp, ha pujat un 25% en un any i escaig. Déu n'hi do. I, òbviament, es parla de recursos, els grups, però els recursos són els que hi han, i quan es parla de: «A salut mental s'hi ha de dedicar molt, però a la reforma de l'atenció primària, també, però a les llistes d'espera, també, a l'altre, també.» Clar, totes no es poden fer molt grans, perquè no n'hi ha prou. I, llavors, s'han de..., però, òbviament, un 25% en un any i escaig penso que és un augment important destinat a la salut mental. També l'atenció sociosanitària en el programa «Vida als anys», que creix un 10,5%, que demostra, com he dit, la voluntat del Departament de treballar en aquests àmbits com a prioritat bàsica.

Pel que fa a les transferències corrents, capítol quart, s'incrementen en un 4,61, degut, principalment, a l'increment de la partida de farmàcia, 7%, d'una banda, i al traspass de la despesa per a les campanyes de vacunació al pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social. La partida global de farmàcia per al 2001 va créixer un 6,9 en relació amb el pressupost inicial del 2000, i, en concret, el concepte de receptes mèdiques, un 6,5% l'any passat. El creixement, a octubre de 2001, és d'un 6%.

Aquest pressupost ha estat elaborat amb la voluntat que hem expressat sempre de continuar l'ús racional del medicament i, en conseqüència, la contenció del creixement d'aquesta despesa farmacèutica amb diferents mesures, algunes autonòmiques, d'altres de l'Estat. Així mateix, es preveu augmentar significativament la

prescripció i dispensació de medicaments genèrics, continuar amb l'aplicació efectiva de l'exercici dels preus de referència, augmentar la coresponsabilització dels metges en la qualitat de la prescripció, les entitats proveïdores, etcètera.

Quant a les llistes d'espera, com a àmbit prioritari, es concretaran donant continuïtat al pla d'abordatge que suposa el compliment del temps de garantia, l'ampliació a tres nous procediments quirúrgics l'any 2002 –pròtesis de maluc, varius i vasectomies–, l'aprovació i publicació del Decret que garanteix el temps màxim d'espera per als processos quirúrgics més prevalents, l'aplicació dels criteris de priorització dels pacients i el projecte de seguiment de les llistes d'espera d'atenció ambulatoria i proves diagnòstiques.

Dins del mateix capítol, a partir d'altres subvencions corrents, es preveu un augment d'un 3,46%. Aquest recull les transferències al Consorci Sanitari de Barcelona per al seu funcionament com a regió sanitària del Servei Català de la Salut, les transferències de serveis al Consell General d'Aran i diferents transferències a altres entitats, i també inclou les partides corresponents a les empreses públiques.

Pel que fa a les despeses de capital, el pressupost creix un 20,08% i inclou per a aquest 2002, dins del Pla d'inversions públiques previstes per als propers anys, les inversions directes del Servei Català o ICS, és a dir, el capítol sisè, les subvencions de capital als centres hospitalaris per finançar remodelacions i millores i a corporacions locals per a la construcció de CAP, i per al manteniment i millora de consultoris municipals, capítol setè. Així mateix, inclou les aportacions de capital a empreses públiques i consorcis amb participació majoritària de la Generalitat de Catalunya.

El programa d'inversions d'infraestructures sanitàries del Servei Català de la Salut 2000-2010 –és a llarg termini– inclou com a àmbits prioritaris la reforma de l'atenció primària per l'objectiu de finalitzar-la el 2002, i, alhora, iniciar les inversions en millora prioritàries en els CAP on ja estan en funcionament els equips d'atenció primària. La valoració total dels projectes que impliquen actuacions en el 2002 està al voltant de 123 milions d'euros i suposa cent un projectes actius: el programa de reforma, ampliació i millora en els hospitals de l'ICS, on destaca el projecte de remodelació i ampliació de l'Hospital de Bellvitge –aquest projecte implica actuacions en el 2002 que estan al voltant de 96 milions d'euros i suposa 22 projectes actius; també, intentant anar més ràpid, les inversions d'ampliació i millora d'infraestructures de la resta de centres de la XHUP –aquestes estan al voltant de 320 milions d'euros i suposen 17 projectes actius; les inversions necessàries per a la reordenació dels centres de salut mental, al voltant de 17 milions d'euros i 13 projectes actius; l'ampliació i millora de l'oferta sociosanitària –els projectes impliquen actuacions en el 2002 que estan al voltant de 28 milions d'euros i suposen 5 projectes actius; la remodelació del Parc Sanitari Pere Virgili, i les inversions per a l'actualització i desenvolupament del sistema d'informació.

Per tal de continuar amb l'execució d'aquests projectes d'inversió, a partir del 2002, addicionalment al pressu-

post anual de despeses de capital, es compta amb els convenis de finançament d'inversions a llarg termini amb el Consorci Sanitari de Barcelona, les empreses públiques del CAP Salut i l'empresa pública GISA, així com l'establiment de convenis amb els ajuntaments i les entitats proveïdores de serveis sanitaris per a l'adequació de les infraestructures sanitàries.

És per això que en la informació sobre les inversions d'infraestructures sanitàries no es fa referència exclusivament als imports de les anualitats compromeses del pressupost de despeses de capital, sinó que s'hi inclou també les propostes d'aquells projectes d'inversió que es preveu iniciar i/o executar el 2002.

Sobre les empreses públiques, destacaríem l'increment del 2,62 de les transferències corrents a aquestes empreses públiques. Les empreses sense gestió de serveis sanitaris, gestió i prestació de serveis de salut, mantenen el mateix nivell de transferència corrent, subvenció d'explotació, que el 2001, i l'increment que s'observa en aquesta partida es correspon exclusivament a l'actualització de l'IPC de la transferència corrent del traspàs de personal del Ministeri de Defensa al Parc Sanitari Pere Virgili i la convocatòria d'ajuts de projectes de recerca de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques.

L'increment dels pressupostos d'explotació, que és del 30,55%..., mencionarem els percentatges d'augment de cadascuna d'elles. Aquest exercici del 2002 afronta la posada en marxa dels nous serveis assistencials i prestacionals per part d'aquestes empreses públiques de l'ICS, així com la recurrència de la nova activitat posada en marxa el 2001: l'Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, SA, amb un augment d'un 11,71; el sistema d'emergències mèdiques, amb un augment d'un 69,02%; els serveis sanitaris de referència, centre de transfusió i banc de teixits, amb un 45,02% d'augment; l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques, amb un augment d'un 7,73; el Parc Sanitari Pere i Virgili, que incorpora la recurrència de les dues noves accions iniciades l'any 2001, la gestió de dos PADES a Sant Gervasi i Gràcia, així com de la Unitat de Convalescència Gregal, de cinquanta llits; l'ICO, que augmenta un 42,11%; la gestió de serveis sanitaris, un 17,98%; l'IES, un 10,11%; la gestió i prestació de serveis de salut, un 19,60%; l'IDI, un 15,32%, i podríem també destacar els pressupostos de capital, que s'incrementen en un 46,64%.

Cal destacar que l'articulat de la Llei de pressupostos inclourà l'autorització de 23.758.200 euros, 3.953 milions de pessetes, en operacions d'endeutament que es concentren, fonamentalment, en els projectes de continuació del Parc Hospitalari Martí i Julià de Salt i el nou centre sociosanitari a Tarragona per part de la GPSS.

Podríem destacar, en el conjunt dels projectes d'inversió, de tot el conjunt de les empreses públiques, la construcció del Parc Hospitalari Martí i Julià, que l'IES està construint a Salt per renovar els edificis de salut mental i, en fases posteriors, traslladar l'Hospital de Santa Caterina de Girona, així com inversions en els CAP de l'Escala, Llançà, Maluquer Salvador de Girona, etcètera. L'aportació prevista per al 2002 per part del CAP Salut és de 3.614.667 i escaig euros.

Per part de l'IDI, increment significatiu, com hem vist. S'observa d'una banda que es correspon amb les noves actuacions en inversió de l'empresa i, d'altra, amb la revisió dels criteris de comptabilització de les operacions d'arrendament financer, inversions en l'asing.

Pel que fa als nous projectes d'inversió previstos, cal destacar les obres d'adaptació d'espais a la Ciutat Sanitària Universitària de Bellvitge per a la instal·lació d'un aparell de ressonància magnètica, la instal·lació d'un TAC i d'un equip de medicina nuclear a l'Hospital Josep Trueta, de Girona, la instal·lació d'un centre de diagnòstic per la imatge per a l'atenció primària en l'àrea de Barcelona, la instal·lació d'un PET a l'àrea de Barcelona i la substitució dels equips de ressonància magnètica dels centres de la Vall d'Hebron i de Lleida.

Per part de la gestió de serveis sanitaris s'inclou l'execució de les obres del CAP Lleida Rural 1 Nord, Lleida 2 Ronda, en el marc de la col·laboració amb el Departament en l'execució de les inversions en primària per finalitzar la RAP, i la inversió en el servei d'urgències de la planta 0 de l'Hospital de Santa Maria. L'aportació prevista aquest any per part del CAP Salut és de 961.880 euros, 160 milions de pessetes.

Quant a gestió i prestació de serveis de salut, inclouen les inversions corresponents al CAP Tarragona 6, CAP Reus 3 i 4, CAP Tarragona 3 i CAP de la Sénia, en el marc de la col·laboració que hem dit per finalitzar la RAP, i la construcció de l'hospital sociosanitari de 140 llits i 50 places d'hospital de dia a Tarragona. En aquest cas, l'aportació prevista pel CAP Salut és de, diguem-ho, 156,4 milions de pessetes.

Al sistema d'emergències mèdiques, es preveu la renovació i actualització dels equips amb procés de dades i nous equipaments vinculats al progrés de Catalunya, així com la previsió d'instal·lacions vinculades al trasllat de l'empresa al Parc Sanitari Pere i Virgili. En aquest cas, l'aportació és de 30 milions de pessetes.

El Servei Sanitari de Referència - Centre de Transfusió i Banc de Teixits té previstos la segona i darrera fase de remodelació dels espais que ocuparà el Laboratori d'Immunobiologia per a la Recerca i el Diagnòstic i la millora en les infraestructures de comunicacions de l'empresa entre els diferents centres que componen els hospitals de la Vall d'Hebron, el Pla de muntatge del banc de sang de Tortosa i les inversions en tecnologia lligades al tema de leucoreducció universal, entre d'altres.

El Parc Sanitari Pere i Virgili té previst continuar el projecte d'adequació funcional dels edificis de l'antic Hospital Militar de Barcelona, així com inversions en els CAP de Barcelona 5E i 6D. L'aportació del CAP Salut és, en aquest cas, de 64,6 milions de pessetes.

Quant a l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques, la modernització dels equips informàtics, d'equipament i remodelació dels espais de treball i ampliació del programa informàtic, amb 5 milions de pessetes.

I l'ICO preveu les inversions vinculades amb els equips de laboratori i diagnòstic molecular i mobiliari i equipaments informàtics vinculats a l'ICO de Girona.

Bé, podria continuar molt de temps, però esgotarien el temps fent una carta als reis de la quantitat de coses que

realment amb aquest pressupost es posen en marxa. I voldria continuar..., cap dels reis amb dotació posterior, és a dir, uns reis dotats. (*Rialles.*) Carme..., els diferents que han mencionat quan..., parlava la il·lustre diputada Carme Figueras de publicitat, i jo diria que no es pot parlar, en el cas sanitari, de publicitat en el sentit estricte. S'ha de tenir en compte que Sanitat ha de fer una informació a l'usuari, una informació als professionals, una informació per ràdio, per tríptics. Tot això –això–, que, a més, se'ns demana des d'aquí –i no cal que ho demanin, perquè, a més, es vol fer, aquesta informació, que permeti, doncs, que l'usuari tingui una informació, realment, de com funciona el sistema sanitari, de Sanitat Respon, del 061; s'ha d'informar els professionals de les diferents malalties que volem que els informi..., tot això són despeses que podrien considerar-se de publicitat però que, en aquest cas, són, més que publicitat, informació.

Miri, en inversions òbviament utilitzem tots els mecanismes al nostre abast per finalitzar la reforma de l'atenció primària –per sort, ara ja no diu com sempre que són insuficients, ara ha mencionat diverses paraules de «bé, no són gaire notables, però, com a mínim...», no com abans: «que són insuficients, etcètera»–; sí que s'aprofiten tots, igual que fan les empreses públiques que vostès tenen als ajuntaments i a altres llocs. Vull dir, és un camí, que és bo, de col·laboració entre administracions per poder fer les coses abans i amb la col·laboració de tots.

Miri, quant a SEMSA, el que cal donar és el servei; es fan noves activitats, tenim el desplegament de les bases aèries, el 061, Sanitat Respon, la creació dels VAM...

Farmàcia, el 7%. Bé, hem vist que el cost farmacèutic va disminuint; no és com en els temps passats que creïa aquell 12, 13, 14..., i fins un 17% havia arribat a créixer. Nosaltres gastem el mateix que les altres comunitats autònomes..., del sistema sanitari, i potser amb sistemes sanitaris molt menys desenvolupats i molt menys, diguéssim, assequibles a l'usuari que el nostre.

El programa Vida als Anys té un augment important aquest any; com tots, ha augmentat. I li torno a dir el que he dit abans: no es pot augmentar tot fins a l'infinit, perquè els recursos són els que són, no n'hi ha molts més. Es fa un esforç, i aquest esforç s'ha de distribuir, també, malgrat que prioritzen algunes coses, però també sense oblidar-ne altres; per exemple, en el cas aquest, augmenta més que en l'atenció als hospitals d'aguts. Per tant, sí que hi ha una voluntat. El mateix que en la salut mental –ja ho he mencionat–: un 15 i un 10 és un 25% en un any i escaig, un any i mig; això suposa un augment important i, com a mínim, demostra realment una voluntat.

Quant al creixement de l'ICS..., que creix menys entre altres coses perquè no té el capítol de «Farmàcia» i a més li ha de sumar el capítol d'«Inversions».

Els consorcis, li he de mencionar que són institucions participades per la Generalitat.

(Pausa.)

En els concerts, amb aquest augment que s'ha fet d'un 7,2%, efectivament afronten les llistes d'espera. Seguirà en la compra selectiva, en la compra addicional i els plans de xoc, de 2.500 milions de pessetes.

He d'agradir al senyor Benach, d'Esquerra Republicana, el reconeixement, encara que molt parcial, del tema del finançament, que tant la senyora Comas com vostè cada any ens deien que havíem de preocupar-nos per aconseguir una millora del finançament i han reconegut, encara que vostè una mica parcialment, que, en el tema, hem fet els deures i ho hem fet bastant bé, i la prova són aquests pressupostos de Sanitat i de tot el pressupost.

Al cap i a la fi els problemes que teníem abans..., el problema venia d'antic, i no cal que ho recordi, perquè ja ho sabem d'haver-ho dit moltes vegades. S'han anat millorant, any rere any, no ho tenim solucionat, però òbviament millorat. Penso que hem de felicitar el Servei Català de la Salut per la tasca que ha fet respecte a com s'ha portat la comissió de les llistes d'espera, incloent el temps esmerçat, que vostè ha considerat una mica llarg, però tingui en compte que ha hagut de coordinar els tècnics, ha hagut de coordinar serveis, ha hagut de coordinar organitzacions sanitàries importants, i això té la seva importància.

Els anestesiòlegs. Bé, vam discutir-ho molt fa poc a la Comissió de Política Social. Li ho tornem a mencionar: nosaltres no tenim competències en aquest àmbit; tampoc tenim cap garantia que els mil que formen s'hi quedin, aquí; que tenim diferents comissions a treballar..., treballant en el tema. És un tema que ens preocupa a tots, i és obvi, ho compartim, i penso que l'altre dia, doncs, vam veure bastant consens dintre de la Comissió de Política Social.

Ha mencionat també allò del transport sanitari. El càlcul econòmic inicial..., basat probablement en una manca d'informació objectiva, però a més jo diria que era una manca d'informació objectiva que podríem qualificar d'ignorància invencible, i aquesta no és culpable, perquè hi havien moltes coses que es podien escapar. En aquest sentit s'han fet, se fan i se faran moltes coses per solucionar-la.

Li volia comentar també... –i això em sembla que ho han mencionat els dos–, sobre l'estructura de l'ICS. Sobre l'estructura de l'ICS hi han hagut en els últims anys uns canvis progressius i constants quant a donar-li elements per millorar, quant a la seva gestió i a la seva capacitat de gestió. El més últim que tenim és els recents decrets de reestructuració, els decrets 276 i 277 del 2001, aprovats el 23 d'octubre i publicats el passat 5 de novembre. I que considerem que aquests nous decrets de reestructuració, juntament amb altres projectes que –com ha dit– s'han anat fent, que té en marxa aquest Institut –el projecte de direcció clínica, el pla d'empresa, el contracte programa– amb la Generalitat de Catalunya, òbviament permeten potenciar la innovació, la millora contínua, l'aprenentatge constant i la capacitat d'adaptació en tots aquests reptes nous que pot tenir, i la capacitat de millorar-ne la gestió.

La il·lustre diputada Comas d'Argemir ha dit..., també ha parlat de la readaptació de l'estructura sanitària, que anem fent moltes de coses; coses que no han nascut espontàniament: tot el desenvolupament important que hem tingut en la reforma de la cirurgia major ambulatoria, l'augment de les places i del funcionament dels hospitals de dia, el programa Vida als Anys, els progra-

mes d'atenció domiciliària, Sanitat Respon, l'hospitalització domiciliària..., podríem dir-ne moltes que han sigut actuacions que no han sorgit perquè sí; s'han promociat, s'han projectat i s'han realitzat.

Ja li he comentat al principi el que ha mencionat de la vaga i els recursos que es posen per intentar resoldre aquest problema en un temps prudencial, i la voluntat que hi ha per part del Govern, del conseller, de continuar amb les converses a fi que en el temps més adient possible es poguessin solucionar aquestes condicions sanitàries, que hem dit que també hi ha aquí una aportació addicional en aquest sentit, també per al tema aquest.

Bé, jo ja he esgotat el temps. Dispensi, senyora presidenta, només voldria dir que amb tot el que he exposat és obvi que aquests són uns bons pressupostos, equilibrats, que no solament fiancen més un dels serveis sanitaris punters i millors de l'Estat sinó que a més creiem que crea un impuls important per millorar-los, si fos possible.

Per tant, òbviament, votarem en contra de totes les esmenes a la totalitat que han presentat els diferents grups.

Gràcies, senyora presidenta, i disculpi pel...

La vicepresidenta segona

Molt bé, il·lustre diputat. Gràcies.

Passem ara, doncs, al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per a defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

(Remor de veus.)

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats. Em partiré el temps amb el diputat senyor Oriol Nello. Li demanaria que als deu minuts em fes un avís, si us plau.

La vicepresidenta segona

Deu o quinze?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Deu –deu–, millor, així escurçarem...

La vicepresidenta segona

Perfecte.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, senyors diputats..., senyor conseller, benvingut a la seva nova feina de conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i esperem que en aquesta etapa puguem tenir una millor acció conjunta que la que ha tingut, almenys amb el Grup Socialista, des del Departament de Medi Ambient, és a dir que sigui una etapa molt més fructífera que..., nosaltres valorem la seva etapa davant del Departament de Medi Ambient.

Dit això, voldria dir-li que el Departament de Política Territorial, en la seva estructura pressupostària, té uns

números que inicialment no estan malament; és a dir, és veritat que hi ha un creixement important del Departament, un 14%, i que les inversions creixen més que no pas el pressupost del Departament. Per tant, hi ha un creixement més important –un creixement més important– de les inversions que de les despeses corrents. Tot i així, creixen, les despeses corrents, més del que nosaltres considerem que seria necessari, i, per tant, també hauríem d'haver fet una retallada de la despesa corrent en aquest Departament com en el conjunt global dels pressupostos de la Generalitat.

Aquesta situació ens porta al fet que el conjunt de la inversió del Departament i de les seves empreses i organismes autònoms –per tant, la inversió consolidada– és de 150.000 milions de pessetes, per agafar una xifra exacta; la inversió consolidada del Departament de Política Territorial i les seves empreses són 150.000 milions de pessetes.

Nosaltres pensem que aquesta inversió, que és important, no és suficient per al que necessita avui Catalunya. Nosaltres pensem que Catalunya es troba en una situació de dotació de capital públic i d'infraestructures que no arriba a la mitjana espanyola; estem al 70% de la dotació de capital públic de la mitjana espanyola, i al 75%, si ens fixem en infraestructures del transport. Això fa que Catalunya no sigui prou competitiva respecte a la resta d'Espanya, i, per tant, per superar aquesta situació de dèficit d'infraestructures, cal un esforç en aquests moments, del 2002 al 2005.

Nosaltres pensem que caldria un pla de xoc d'inversions en infraestructures durant aquest període 2002-2005 i que, en aquest pla de xoc d'inversions en infraestructures econòmiques –per matisar, quan diem inversió en infraestructures volem dir ports, transports, carreteres i l'Agència Catalana de l'Aigua–, pensem que caldria una inversió conjunta durant aquests quatre anys de 4,3 bilions de pessetes, dels quals 3 haurien de ser d'aportació pública; 3 bilions de pessetes d'aportació pública als quals la Generalitat hauria d'aportar de l'ordre de 200.000 milions de pessetes l'any –repeteix: ports, carreteres, transports i Agència Catalana de l'Aigua.

Nosaltres voldríem que es tingués en consideració aquest pla de xoc d'inversió en infraestructures econòmiques 2002-2005. Per tant, que, de la xifra que hem dit de 150.000, passessin a 200.000; potser l'ACA té una partida important, però no arriba, ni molt menys, als 200.000 que nosaltres demanaríem de la suma entre el conjunt del Departament de Política Territorial i l'Agència Catalana de l'Aigua. Per tant, un pla de xoc, un increment de les inversions d'aquest ordre que nosaltres li proposem: 200.000 milions de pessetes l'any per part del Departament.

Si el Govern de la Generalitat no inverteix encara prou, tampoc ho fa, suficientment, l'Estat. I és cert que l'Estat incrementa –i molt– les seves dotacions pressupostàries –dotacions pressupostàries. Però jo voldria que algun dia en aquest Parlament i en el Parlament espanyol ens dediquéssim a analitzar no tant els pressupostos, sinó les liquidacions dels pressupostos. Perquè del que proposem al que fem finalment, la distància és considerable. En aquest sentit, jo els voldria recordar que quan

diem que l'any passat hi havia 320.000 milions de pessetes en els pressupostos, a Catalunya, de l'Estat, que hi eren –i aquest any hi ha de l'ordre de 360.000 milions de pessetes–, en aquests moments, obra adjudicada, en portem 150.000; dels 320.000 de l'any passat, n'hem adjudicat 150.000. Per tant, de la pressupostada a l'adjudicada estem a la meitat, i de la que s'ha realitzat estem molt més baixos. Per tant, no és cert que s'inverteixi tant, sinó que es pressuposta molt i s'inverteix menys; és cert que es fa un esforç, però no s'adjudica..., aquest no s'adjudica i no s'executa el pressupost.

Però a més hem de reclamar que l'Estat compleixi amb les seves dotacions pressupostàries. I aquí tenim un risc de veure què passarà quan s'acabi la inversió en l'AVE, perquè el Pla director d'infraestructures del Ministeri de Foment, que és la previsió d'inversions de l'Estat a Catalunya del 2000 al 2007, preveu que la inversió a Catalunya serà inferior a la mitjana espanyola. Per tant, ens podem trobar que, un cop s'acabi l'AVE, no tinguem prou inversió prevista per part de l'Estat, perquè, si ens fixem sobretot en carreteres, l'Estat està invertint poquíssim en aquests moments a Catalunya, poquíssim, i en rodalies i trens convencionals tampoc inverteix molt. Per tant, haurem de fer un seguiment molt acurat del Pla d'infraestructures de l'Estat i haurem de mirar que el que es pressuposta s'executi, perquè no es fa –no es fa– l'execució pressupostària.

Però a més d'aquest seguiment de la inversió pressupostària de l'Estat, cal que des de Catalunya liderem un projecte d'infraestructures per a Espanya diferent del que tenim, que acabem amb el model radial, senyor conseller. I això des de Catalunya ho podem fer, ho podem reclamar, podem reclamar un model d'infraestructures a Espanya diferent, que acabi amb la radialitat, que pensi que Espanya és policèntrica i que cal una Espanya de xarxes, de xarxes d'infraestructures, totes iguals, no unes de primera, que són les que surten de Madrid cap a la perifèria, i unes de segona, que són les transversals i horitzontals. Cal construir una Espanya de xarxes molt més igualitària. I des de Catalunya podem fer molt per demanar aquest projecte, buscant aliats, per exemple, amb el País Valencià, per al cordó de la Mediterrània. Per tant, li estic proposant, senyor conseller, que fem un pla d'inversions en infraestructures, un pla de xoc, del 2002 al 2005, i que liderem des de Catalunya un model diferent de les inversions de l'Estat en infraestructures i un model d'infraestructures diferent per a Espanya.

Dit això, entro en algun element concret dels pressupostos. El transport públic. És veritat que, últimament, des del Departament de Política Territorial s'ha fet un canvi de prioritats: la carretera, el vehicle privat, ja no és la prioritat, i comencem a tenir més dotació pressupostària per al transport públic que no pas per a la carretera. Això és veritat. Però hi ha un model pressupostari i un model organitzatiu del transport a Catalunya que ve dissenyat en el Pla de transports de viatgers que en aquests moments està a informació pública, Pla de transports de viatgers que està a informació pública.

En aquest Pla de transports de viatgers es dedica un capítol relativament important –i en el pressupost també–, de 1.550 milions de pessetes, aquest any, en el

pressupost, per al foment del transport de viatgers per carretera, autobusos, i ens sembla important. Ara, senyor conseller, el que no ens sembla correcte és que aquests 1.550 milions de pessetes per al transport d'autobusos, que figuren en els pressupostos, ja estiguin adjudicats i que el 14 de novembre, el seu Departament ens digui, en una nota de premsa, que acaba de signar trenta-quatre contractes programa amb les concessionàries d'autobusos, precisament pel valor de 1.550 milions de pessetes.

És a dir, aprovem en el pressupost una dotació pressupostària que ja està adjudicada, però, compte!, més perillós: no ha estat adjudicat, aquest contracte programa, per concurs públic, s'ha adjudicat a dit.

És a dir, les línies d'autobusos que estan a informació pública en aquests moments –algunes d'elles noves– no han sortit a concurs públic, sinó que, mitjançant el contracte programa, s'han adjudicat a dit. I els contractes programa, que són aquests 1.550 milions de pessetes, també s'han adjudicat a dit, i no figuren en el *Diari Oficial de la Generalitat*, ni la convocatòria ni la resolució d'aquests concursos.

Nosaltres voldríem –i li ho proposo, senyor conseller– que anullem aquests contractes programa, que fem un concurs públic, ho publiquen al *Diari Oficial de la Generalitat*, i que tothom que s'hi vulgui acollir s'hi pugui acollir, perquè, de veritat, si vostès volen –i nosaltres volem que hi hagi concurrència, que hi hagi competència– que s'obri el mercat, hi ha empreses públiques de transport de viatges que volen entrar al mercat i que es troben que vostès estan fent, a dit, un monopoli territorial. Per tant, anullem els contractes d'aquests 1.550 milions de pessetes que figuren als pressupostos.

Per altra banda, en el tema de transport, també, és cert que hi ha una inversió important per al transport per ferrocarril i el transport a la regió metropolitana que ve de l'ordre de l'aprovació del Pla director d'infraestructures 2001-2010.

Aquest Pla –recordem-ho– preveia una inversió de 955.000 milions de pessetes a la regió metropolitana de Barcelona, i d'aquests 955.000, 308 s'havien de pagar a través del Conveni d'inversions en infraestructures ferroviàries.

Aquest Conveni, els recordaré que és aquell conveni en el qual la Generalitat aporta dos terços i l'Estat hi aporta un terç. Si fem la divisió de 308 milions de pessetes en deu anys, vol dir que són 300.000 milions de pessetes, vol dir que la Generalitat n'hauria d'aportar cada any 20.000; la Generalitat n'hauria d'aportar cada any 20.000. Doncs, aquest any, en el pressupost de la Generalitat: zero. (*Remor de veus.*) Zero. N'hi ha 14.000 que ens diuen que els pagaran amb el pressupost aquell extrapressupostari, però dels pressupostos han caigut les partides del transport públic del conveni d'infraestructures, no n'hi ha ni 20.000, ni 14.000: zero. Els 14.000 seran a través de mecanismes extrapressupostaris, senyor conseller, i no em digui que no, que, segurament, vostès els aplicaran a l'endeutament d'aquesta nova empresa que hem de constituir, que és l'Ens de gestió de les infraestructures ferroviàries de Catalunya. Però vostès no aporten els diners que aportaven, i amb això li estic dient, senyor conseller, que el Govern de la

Generalitat –i no ho diu el diputat senyor Nadal, sinó que ho diu, per exemple, el senyor Ruiz Gallardón– inverteix poc en transport públic a Catalunya. Ja va sent hora que vostès assumeixin la seva responsabilitat, senyor conseller, perquè en el conjunt del Pla de transports de viatgers, vostès no arriben al 18% del finançament del Pla de transports de viatgers; la resta diuen que el pagui l'Estat.

Vostès en saben molt, de fer plans, en què tot ho paga l'Estat i vostès es reserven una petita part. Assumeixin les seves responsabilitats, perquè, de veritat, tan responsables són vostès de la manca de transport públic a Catalunya, com el Govern de l'Estat. I, segurament, més en aquests moments. Per tant, assumeixin les seves responsabilitats.

I clar, senyor conseller, que tenim un tema sobre el qual hem de debatre molt: que és com el finançarem, el transport públic? Perquè, és clar, ara s'ha pujat la benzina –o s'apujarà–, però ens diuen que s'apujarà per la sanitat.

Ahir, aquí, va haver-hi un debat que el senyor Homs deia que això no es fa enlloc del món. Escolti'm, nosaltres diem que no estem per apujar la benzina en aquests moments, no toca, perquè la benzina, els peatges... –ja en parlarem–, la carn, la seguretat dels trens, l'alcohol... La gent, aquest any, notarà un increment d'impostos indirectes important. Però si toqués aquest any, senyor conseller, des del seu Departament i del seu anterior Departament de Medi Ambient, hauríem d'haver pressionat –nosaltres hauríem de pressionar també des de l'oposició– perquè els impostos sobre els carburants repercutissin a finançar, en part, el transport públic. I aquí, a la documentació que vostès han fet, de l'Autoritat del Transport Metropolità, que explica que a Alemanya i a Itàlia, contradient al senyor conseller, hi ha dedicació dels impostos vinculats a la benzina al foment del transport públic.

Per tant, si ho fan a Itàlia i a Alemanya, també ho podríem fer a Catalunya, i li explica al senyor Homs que això va així, senyor conseller. Per tant, trobem fórmules de finançament del transport públic que en aquests moments no passen per la pujada de la gasolina, sinó que algun dia en podríem parlar.

Parlem ara, un moment, de la carretera, senyor conseller...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, ha esgotat dotze minuts, en queden divuit; només és un avís, eh?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Doncs, acabo en dos minuts, perquè volia parlar de carreteres i autopistes...

La vicepresidenta segona

Per mi pot continuar tot el temps que cregui oportú.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyora presidenta, moltes gràcies. No, hi insistiré, no tant en carreteres com en autopistes, senyor conseller.

Vostès obren, en aquests pressupostos –no tant en els pressupostos sinó en la Llei d'acompanyament–, la possibilitat de fer noves autopistes de peatge. Per què? Hi ha dos articles que parlen del finançament de les obres públiques i de la possibilitat d'aportacions públiques per al finançament d'autopistes. Jo crec que és molt negatiu que obrim aquestes possibilitats en aquests moments, on hi ha una comissió d'estudi de peatges que pot arribar a consensos molt importants a Catalunya. Pot arribar a un consens sobre el model, homologar el model català i l'espanyol, que s'inverteixi més en autopistes a Catalunya. Podem posar-nos d'acord a suprimir alguns peatges i a crear el fons de rescat, o de transició, o de gestió de les autopistes. Ens podem posar d'acord, però aquestes propostes trenquen la possibilitat de consens. I, senyor conseller –i acabo–, en aquest pressupost no hi ha partides per fer front al possible increment de les autopistes que s'ha de produir l'1 de gener. L'1 de gener, si vostès no ho remeien –i en aquests moments em sembla que no ho estan fent–, s'apujaran les autopistes a Catalunya –les seves i les de l'Estat– al voltant del 16%. Un 16% per cent és un increment notable, 9% de l'efecte IVA, més 3% de l'efecte IPC d'aquest any, més 3% de l'IPC que portem endarrerit: 16%. Si això es produeix l'1 de gener, hi haurà una revolta, una agitació social.

Jo li reclamo que abans que això es produeixi busqui les mesures d'aquests pressupostos per fer que l'increment de les autopistes sigui zero, perquè sinó la possibilitat d'acord de negociació d'un model d'autopistes a Catalunya que estigui consensuat serà impossible, perquè la gent es revoltarà. Per tant, li demano que incorporin partides perquè l'increment de les autopistes l'1 de gener sigui zero.

Molts gràcies, senyor conseller.

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per compartir el temps, l'illustre diputat senyor Oriol Nello. Senyor Oriol, li queden en aquests moments catorze minuts.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyora presidenta. Espero que no els esgotaré. A vegades el que fem en aquesta cambra, pel seu caràcter, doncs, normal i abstracte, pot fer pensar com si debatéssim coses que estan molt lluny de la realitat quotidiana, no? Això és particularment cert en aquest debat de pressupostos i, encara més, ho hem de dir, senyora presidenta, quan anem compartint, a mesura que va passant aquell fat d'anar-nos quedant com l'heroi literari, no? «*Con la piccola compagna de che non fuì deserto*», ens anem quedant cada vegada menys.

Voldria, tanmateix, cridar l'atenció, com ha fet el senyor Nadal, sobre alguns aspectes dels pressupostos que, al meu entendre, tenen una relació directíssima amb les preocupacions i amb la vida de cada dia dels nostres ciutadans, que són les previsions en matèria de política d'habitatge i d'intervenció en els barris.

Vegem, primer, el tema d'habitatge. Vostès saben que en el camp..., en aquest camp s'ha produït, no és veritat?, un extraordinari augment de preus en els darrers anys. Una puja de preus que ha acabat absorbint, fins i tot, l'impacte beneficiós de la baixada de tipus d'interès i també de la reducció de la superfície mitjana dels habitatges. I així, segons les darreres dades de què disposem, sabem que avui una parella que visqui a l'àrea metropolitana de Barcelona ha de dedicar entre un 34, un 35% dels seus ingressos a l'amortització d'allò que és el pagament de l'habitatge.

També sabem, per exemple, si agafem la ciutat de Barcelona, veiem com el preu, la relació entre el preu i la renda familiar disponible en matèria d'habitatge, doncs, arriba entre set i vuit anys, en el cas d'habitatge de nova construcció i entre cinc i sis anys de renda familiar disponible mitjana, en el cas de l'habitatge de segona mà.

Aquesta situació deixa fora de l'accés a l'habitatge sectors molt extensos de la població, i això té efectes d'ordre demogràfic. Per què? Perquè endarrerix l'edat d'emancipació, fins i tot redueix la natalitat. Té efectes d'ordre territorial, per què?, perquè afavoreix l'escampadissa, la dispersió de la població sobre el territori. Té efectes de tipus social, ja que fomenta la segregació urbana i també les situacions d'infrahabitatge.

La política de l'Administració, en aquest camp, ha estat, no ja de *laissez faire*, de liberalisme, sinó d'ultraliberalisme. I no, no és aquest diputat el que ho diu, és la senyora Carme Trilla, que durant molts anys ha estat la cap d'estudis de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i és una de les expertes més solvents que en aquest camp tenim a Catalunya.

Així –com vostè sap, senyor conseller–, en el darrer any, de cada vint-i-cinc habitatges que hem fet a Catalunya, només un ha tingut algun tipus de protecció oficial. Cal, doncs, un canvi de direcció radical, i això, com en tantes altres coses, aquests pressupostos es queden curts. Estan mancats d'ambició, estan mancats d'empenta; més encara, incompleixen, de manera flagrant, les decisions preses per aquest Parlament, en particular la Moció 28/VI, d'aquesta mateixa legislatura, sobre política d'habitatge aprovada per unanimitat de la cambra, a proposta de l'il·lustre senyor diputat, Roberto Labandera. Una moció que obliga el Govern a: Un, prioritzar l'habitatge de lloguer. Dos, la rehabilitació. Tres, la formació de patrimoni públic de sòl. Quart –com no podia ser d'altra manera–, la promoció d'habitatge protegit.

Les nostres esmenes s'orienten, precisament, a fer allò que el Govern no fa en els pressupostos, és a dir, a tractar de fer complir aquest mandat, i a tractar-lo de fer complir per atendre quatre blocs de demanda, perquè la demanda en matèria d'habitatge, com sabem, és fragmentar, no és veritat?

Primer, la gent que té moltes dificultats per accedir a qualsevol tipus d'habitatge, és a dir, la gent sense sostre, podríem dir. Segon, la gent que viu en habitatges que no reuneixen les condicions adequades. Tercer, la gent que té moltes dificultats per emancipar-se, per accedir al primer habitatge. I, quart, la gent que, tot i que pot accedir a l'habitatge, tenen moltes dificultats

per arribar a final de mes, diguem-ne, perquè hi han de dedicar un percentatge massa alt dels seus ingressos.

En aquest sentit, creiem necessari que, dins les previsions pressupostàries del seu Departament, s'inclouï: u, un programa d'ajut específic per a les famílies que no poden pagar, que no poden pagar cap tipus d'habitatge i que es troben amb problemes de desnonament, en situacions, diguem-ne, gravíssimes. Un programa per al qual ha de dotar-se una partida ampliable, que almenys hauria de ser, per a aquest any que ve, de 4.000 milions de pessetes, destinades a ajudes directes a aquestes famílies, per a la suplència de lloguers, en cas que calgui, fins a un màxim d'unes 400.000 pessetes per família i per any, per fer front al lloguer i que pogués permetre d'atendre, almenys, un miler de famílies. És això el que ens demanen des de la Fundació Família i Benestar, des de la gent que treballa a d'EHARA, dels que treballen en els temes d'infrahabitatge.

Segon, un paquet de mesures destinades a facilitar la promoció d'habitatge protegit que permeti, almenys, la promoció de 15.000 habitatges en aquest règim, per ajudar a promotors públics i privats en la promoció d'habitatge protegit. Establir un fons especial per mantenir, sota control públic, aquest parc d'habitatges, com el que vostès van rebutjar aquí en aquest Parlament, com el de la venda a la carta de gràcia. Doncs, sí, a més, necessitem un fons per mantenir-lo, per quan hi hagi l'ocasió al temple i retracte poder-hi acudir. Perquè només amb aquestes mesures podrem aprofitar, senyor conseller, allò que, si tot va bé, la nova Llei d'urbanisme ens permetrà, que és l'assignació d'un percentatge fix de sòl en les noves promocions per a habitatge protegit, no és veritat?

Tercer, cal un programa especial de promoció d'habitatge de lloguer a per a joves. Quants? Home, amb el que tenim als pressupostos en podem fer –ara ho calculava el diputat senyor Labandera– entre 350 o 400 a l'any, a l'any. Home, només l'Ajuntament de Barcelona ja diuen que tractaran de fer-ne, ells, 250. Nosaltres pensem que s'haurien d'incloure partides pressupostàries que permetessin, almenys, 3.500 habitatges.

I, finalment, un conjunt de mesures de tipus fiscal, perquè les que vostès inclouen, que estan bé i benvingudes siguin, són massa tímides, i com que són massa menudes, dissortadament, els pot passar allò que ha passat amb els tipus d'interès, que és que siguin molt fàcilment absorbides per les puges de preus.

Però nosaltres proposem, pel que fa a l'impost de transmissions patrimonials: la bonificació en l'adquisició d'habitatge de segona mà per part d'empreses immobiliàries que el vulguin destinar a habitatge de lloguer, com a mesura per al foment d'habitatge de lloguer.

Segon, la bonificació, també de l'ITP per a les famílies nombroses, la renda familiar de les quals no excedeixi els sis milions de pessetes. I, després, la inclusió, com a motiu de desgravació de l'IRPF, en el tram autonòmic, del 15% de les despeses de lloguer destinat a residència per a famílies amb ingressos menors a 3,5 milions de pessetes anuals, i que aquesta desgravació pogués elevar-se fins a un màxim d'un 30% en alguns casos: menors de trenta anys, majors de seixanta-cinc, famílies nombroses, monoparentals, etcètera.

Hi ha un segon tema de què voldria parlar, que és el tema de la rehabilitació dels barris. Tema que vostè, senyor conseller, per la seva trajectòria professional i en l'Administració en sap alguna cosa. Hi ha àrees, no és veritat, molt extenses dels nostres pobles, de les nostres ciutats, que coneixen avui situacions de degradació, de concentració, de problemes. Situacions que fan que el diferencial de preu, senyor conseller, que fan que el diferencial de preu respecte a la resta del municipi no només sobri, no només se separi, sinó que en ocasions tinguem flexions negatives de preus, cosa que més val, també, potser no dir gaire, oi?, però que existeix –que existeix. I que en crear aquest espiral negatiu és un element molt potent cap a, diguem-ne, la concentració de problemes.

La situació s'ha agreujat en els darrers temps per la concentració, en aquests barris, de contingents de població de nova arribada, de població immigrada. Atenció, no estic dient que pel fet que s'hi posi població immigrada aquests barris esdevinguin problemàtics o degradats, sinó que, precisament, perquè tenen problemes de degradació, s'hi concentra aquest tipus de població. Això és un tema de què es parla molt poc, massa poc. A tot estirar, en notetes de diari com la que he trobat avui..., Catalunya, pàgina 7, en un racó, angle dret, no?: «Vecinos de» –tant se val la localitat– «denuncian que en algunas zonas de la población se concentra hasta el 40% de contingentes de población inmigrante. Esta situación motiva que haya gente durmiendo por la calle, viviendo en pisos que no reúnen las mínimas condiciones, problemas de seguridad...» En parlem massa poc, en aquesta cambra, d'això, i, sobretot, actuem massa poc. I em temo molt, senyor conseller, que l'interès que els pressupostos dediquen a aquest tema s'assembla massa al que li dediquen els diaris: és a dir, una cosa molt, molt menuda.

Nosaltres pensem que cal endegar, de manera immediata, un programa específic per a la rehabilitació integral d'aquests barris, perquè el potencial de conflicte, el potencial, diguem-ne, de problemes que té aquesta situació és enorme: un programa que permeti intervenir de manera immediata en un mínim d'una quarantena de barris a tot Catalunya. A la regió metropolitana, en primer lloc, però no només a la regió metropolitana. I no em digui que vostès, a través d'Adigsa, o d'aquesta Adigsa que ara ja està integrada a Incasol, intervenen a no sé quants barris. No és aquesta la tocada. Perquè vostès fan petites intervencions, petites esquitxadetes ara aquí, ara allà. S'ha de fer això, però sobretot s'han d'escometre operacions d'intervenció integral, de rehabilitació integral, que impliquin que nosaltres, l'Administració o la Generalitat, donem un missatge de confiança i de suport a aquests barris i als que hi viuen, als que ja hi eren i als que hi acaben d'arribar de nou. I això vol dir rehabilitació d'habitatge, però també vol dir rehabilitació d'espais públics, vol dir promoció econòmica, vol dir defensa del comerç, defensa, també, si ho voleu, de la seguretat.

És per això que hem proposat la incorporació en el pressupost d'una partida d'almenys 6.500 milions de pessetes per a la dotació d'un programa específic que permeti començar a intervenir de manera immediata en un número elevat de barris, que no fos –i acabo, senyores i senyors diputats, senyora presidenta– que en el futur ens

haguéssim de retreure per no haver fet el que podíem, en aquest camp, quan encara era d'hora. Res més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Passem ara, doncs, al Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Exposaré les raons per les quals, també, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial, i compartiria el temps amb el senyor Ferrer, que parlaria sobre la problemàtica de l'habitatge, i amb el senyor Benach, respecte a l'Institut de les Terres de l'Ebre.

Enguany ens trobem amb aspectes similars amb els pressupostos anteriors, tot i que s'ha de dir que és evident que hi ha hagut un augment en el capítol d'inversions, en el Capítol 6, i també un augment en les transferències de capital a aquest Departament de Política Territorial. Però ens trobem, també, un cop més, amb aquestes diferències que es produeixen entre els programes que es presenten en aquests pressupostos i el que és la realitat. I, sobretot, ens trobem unes diferències importants pel que fa als pressupostos i al que és la seva liquidació pressupostària, que és una constant que s'ha produït en aquests darrers anys. I després en posarem un exemple pel que fa referència a l'any 2000.

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

També ens trobem amb un departament que la seva especialitat és l'elaboració de plans, que moltes vegades són més declaracions d'intencions i que poc tenen a veure amb realitats; per tant, es mouen molt sovint en l'aspecte de la virtualitat. Per exemple, tindríem el cas del Pla de xoc de l'habitatge, també el Pla de xoc de sòl industrial, i ara la incògnita del que serà el Pla de transports de viatgers de Catalunya, que també dissortadament es podria moure més en el camp virtual que no pas en el camp real.

Com ja he dit abans, el tema de les desviacions pressupostàries, a més a més, té un inconvenient, un element de distorsió, que és el que es qualifica en els pressupostos com les inversions –i parlo ara de les inversions en general, evidentment, que el Departament de Política Territorial hi té un pes fonamental–, el que serien les inversions comarcalitzades i les no comarcalitzades. Si agafem els pressupostos de l'any 2000, ens trobem que la inversió general del Govern, pel que fa a la inversió comarcalitzada, és de 773 milions d'euros i la no comarcalitzada seria de 970 milions d'euros. I, si ens fixem en la liquidació d'aquest any 2000, ens trobaríem que la inversió comarcalitzada, llavors, puja a 955 milions d'euros, i, en canvi, evidentment, la inversió no comarcalitzada baixa a 159 milions d'euros.

Aquest creiem que és un element de distorsió a l'hora d'elaborar els pressupostos: adjudicar el que són les partides d'inversions comarcalitzades i no comarca-

litzades. I, evidentment, ens trobem, en el cas de l'any 2000, amb un 36% de pressupost no liquidat. El mateix podríem dir, ho podríem traslladar estrictament al Departament de Política Territorial, pel que fa a les liquidacions, i a aquests diferencials de pressupostos no liquidats del que s'havia pressupostat en un inici.

Fent un repàs ràpid d'alguns dels aspectes, d'alguna de les polítiques del Departament de Política Territorial, com ja ho he dit abans, el senyor Ferrer parlarà respecte a l'habitatge, però només fer, apuntar algunes dades del que ha estat en aquests darrers anys una reducció important i considerable pel que fa referència a la inversió, evidentment, en promoció d'habitatge públic. A nivell general, tenint en compte els diferents factors que intervenen en la promoció habitatge públic sí que hi ha hagut una disminució important. Per exemple, podríem agafar dades del 1994, 1.332 habitatges, i de l'any 2000, 547; però, si agafem el cas de l'Incasol encara és molt més greu, perquè ens trobem, agafant també les dades dels mateixos anys, que el 1994, 754 habitatges, i a l'any 2000, 63 habitatges. Crec que ens trobem davant unes xifres ridícules i que ens haurien de fer preocupar a tots plegats.

Pel que fa al tema de l'urbanisme, creiem que ens trobem en una situació important i transcendental, que és el debat que tenim en aquests moments a la Ponència de la Llei d'urbanisme, esperançats que puguem arribar a un acord definitiu, amb una llei basada en un urbanisme sostenible, amb la defensa d'un model de la ciutat mediterrània, que hem de compartir, i que aquesta Llei serveixi com un fre real a la política liberalitzadora del Partit Popular, que, a partir de la legislació estatal, ha anat engegant aquests darrers anys. I, evidentment, estem esperançats, i més amb les darreres sentències del Tribunal Constitucional que vénen a posar en via morta determinats aspectes de la política liberalitzadora de l'Estat.

Evidentment, la política d'urbanisme té altres... Hi ha hagut alguns inconvenients: una manca de planificació en determinats aspectes, la quantitat encara important de municipis sense cap tipus de planejament que existeix a Catalunya. I esperem que a partir de la nova Llei d'urbanisme, a això, puguem començar a posar-hi fre i posar-hi solució entre tots plegats.

Però la gran assignatura pendent –malgrat que és evident que s'hi ha donat algun petit pas, enguany, però que hi portem un retard considerable– és el que fa referència al planejament territorial. Un argument, ja ho hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna, pel nostre Grup Parlamentari i també per altres grups parlamentaris, que ens trobem en una situació francament –ho podríem dir– esperpèntica d'una legislació que parteix des de l'any 83, amb la Llei de política territorial, després el Pla territorial general de 1995, i que, després de tants anys, només un pla territorial hagi estat aprovat; en concret, el de les Terres de l'Ebre. És cert que, en aquests moments, s'ha començat a moure els plans territorials del que seria l'àmbit de Ponent, en concret, el Pla de Lleida, el Pla territorial del Pirineu i, ara –ho esperem–, amb la definitiva..., el definitiu reconeixement com a àrea funcional de planificació. I que s'han començat a donar alguns passos aquest any. És evident

també que existeix una partida, enguany, en el pressupost destinada a l'elaboració d'aquests plans territorials, però continua..., es posa en evidència aquesta manca de planificació, especialment en el planejament territorial, que ha caracteritzat el Govern de Convergència durant tots aquests anys. Evidentment que continuen algunes incògnites importants com és la que fa referència al Pla territorial metropolità.

I, també, voldria fer una referència als plans comarcals de muntanya, que també existeix en el pressupost d'enguany una partida considerable per a la nova generació de plans comarcals de muntanya. Però també tenim algunes incògnites, amb el que ha estat l'experiència de tots aquests anys, amb aquests plans comarcals de muntanya, amb tots els incompliments que s'han produït d'una manera sistemàtica.

També, molt ràpidament, pel que fa al tema del transport. Ja hem comentat abans el Pla de transports de viatgers de Catalunya i les incògnites que planen sobre aquest Pla sectorial. Sé que hi ha hagut algun avenç, especialment a través de la participació, també, de la Generalitat en el que seria l'Autoritat del Transport Metropolità: l'engament dels autobusos en el que seria l'àmbit de la regió metropolitana. També s'ha de dir, amb alguns inconvenients que ens preocupen en aquests moments, que podrien, doncs..., que aquesta iniciativa que ha estat tan positiva pogués tenir, doncs, algun..., pogués tirar-se enrere, com hi ha hagut alguna mancança en la planificació, pel que fa referència a la publicitat, en concret, dels horaris i les parades. Jo crec que és important tenir-ho en compte, perquè seria una llàstima que una iniciativa d'aquestes característiques, doncs, no pogués tirar endavant per una manca de planificació. Evidentment, també, hi ha tot el que fa referència a l'ampliació de la xarxa de metros, en concret, de la Línia 9.

Un altre dels grans inconvenients que té, enguany, aquest pressupost, i crec que és una constant, una assignatura pendent, si abans hem parlat d'un aspecte important que és la planificació, el planejament territorial, és el que fa referència a la xarxa ferroviària. Creiem que continua sent una assignatura pendent. Que durant tots aquests anys no s'ha fet una aposta clara per l'augment de la xarxa ferroviària. Que enguany també teníem una oportunitat –amb aquest augment que hi ha hagut en determinades partides, pel que fa referència a la inversió– que això repercutís d'una manera clara i decidida per l'aposta de la xarxa ferroviària. I, evidentment, ha estat això insuficient. La xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya continua, doncs –evidentment, amb les partides necessàries per al seu manteniment i alguna petita ampliació, però hi continua–, en una situació d'estancament.

I, al mateix temps, evidentment, tenim tots els temes relacionats amb Renfe, malgrat que sigui una empresa d'àmbit estatal. Però sí que la Generalitat també hi té la seva responsabilitat, continuem amb unes línies en un estat deplorable i amb una poca inversió en el que seria la xarxa de rodalies; una de les més rendibles, evidentment, econòmicament.

Tampoc s'ha fet una aposta per la planificació del que serien noves línies. No estic parlant de la construcció, però sí que seria bo que es comencés a tenir en comp-

te la projecció, els estudis per a noves línies ferroviàries, que tant fan falta al nostre país, la recuperació d'antics traçats, d'antigues vies de ferrocarril; començar a projectar la possibilitat –almenys, encara que fos a mig o a llarg termini– d'un possible eix ferroviari transversal, i altres vies que podrien ser complementàries i importants, com podria ser el cas de la connexió ferroviària entre el Maresme i el Vallès Oriental, i altres, com ho he dit abans, altres eixos ferroviaris que serien importants per vertebrar el país i per tal de fer una aposta més decidida per al transport més sostenible, que és la xarxa ferroviària.

Molt ràpidament, pel que fa a la xarxa viària, continua havent-hi una poca inversió. Existeix, des de l'aprovació del Pla de carreteres, un incompliment que acaba enguany, l'any 2001 –l'estiu de 2001–, un incompliment de les inversions previstes en el Pla de carreteres. S'aposta per algunes obres, que nosaltres considerem innecessàries, i que existeixen altres alternatives com seria el cas de Bracons, i tampoc s'aposta pel que seria una obra important i fonamental per al nostre país, que seria el desdoblament de l'Eix Transversal, que cal recordar que també ha estat aprovat per aquest Parlament.

Pel que fa a la política de peatges, no creiem que sigui..., no és que no sigui prioritat per part del Govern, sinó que sembla que les intencions del Govern van en direcció absolutament contrària. La no-aprovació a Madrid del Fons de rescat de peatges sembla, a vegades, que fos..., vull dir, és un alleugeriment per part de Convergència i Unió, que no pogués assumir alguna responsabilitat que aquí vam aprovar tots els grups parlamentaris, però, dissortadament, es va perdre aquesta iniciativa en el Congrés dels Diputats.

El vicepresident primer

Senyor Oliveras, ara ha transcorregut el temps que vostè havia demanat, si ho recorda.

El Sr. Oliveras i Maristany

Moltes gràcies, acabo. Evidentment, en la política de peatges no existeix una estratègia decidida per començar a realitzar un pla de rescat propi, per analitzar que hi ha hagut un trencament flagrant, per part de la majoria d'empreses concessionàries, dels equilibris econòmics financers.

I també, per acabar, m'agradaria fer una menció del que serien els incompliments que s'han produït en la legislació de ports, que recentment, amb els últims temporals que hi han hagut, que han afectat la costa catalana, si no s'haguessin produït aquests incompliments, segurament els impactes haurien sigut menors. I em refereixo a l'obligació que comporta qualsevol construcció portuària al transvasament de sorra a les platges que tenen a ponent aquests ports. Això ha estat una cosa que contempla la Llei de ports, que ha estat incompleta darrerament.

Evidentment, hi hauria tot el tema de la inversió de l'Estat, que aquí no només la inversió de la Generalitat en infraestructures necessàries és insuficient, sinó que, evidentment, aquí l'Estat té unes responsabilitats, però això ve a demostrar també la inoperància d'un govern, del Govern de Convergència i Unió, a l'hora de plante-

jar una sèrie de reivindicacions. Podríem parlar de l'aeroport, de les inversions en el transport metropolità i altres aspectes. Esperem que..., evidentment que hi han hagut alguns aspectes durant aquest any en què hem pogut arribar a alguns acords, com espero que pugui cristallitzar al més aviat possible un acord ampli en aquest sentit de posar les bases d'una legislació sobre un urbanisme molt més sostenible i puguem arribar a altres punts d'entesa pel que fa a la política territorial, i també al futur de les infraestructures del nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. També en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. A mi em toca parlar de l'habitatge. D'entrada, senyor conseller, li vull dir que el discurs no serà partidari ni sectari; serà sobre un tema que afecta moltes famílies, moltes persones, en el qual no hi pot haver frivolitat ni demagògia. Per tant, pensi que si jo dic alguna cosa és que em surt del cor, però..., perquè he vist patir molta gent per aquest tema.

El senyor Homs, ahir, ens va dir que el creixement de l'economia de Catalunya seria d'un 2,7 del producte interior brut. I per justificar aquest creixement parlava de diferents sectors de la vida industrial, però també va parlar de la construcció, i va dir que el creixement de la construcció, doncs, s'estipulava en més d'un 10%. Tanmateix, aquesta xifra és agosarada, perquè, senyor conseller, sap que la construcció aquests anys ha arribat a unes cotes molt altes per ella mateixa, però també per l'efecte de l'euro, aquest euro que fa patir tantes famílies que tenen diners negres i no saben on col·locar-los i l'han posat en el sector immobiliari. El sector immobiliari ha rebut un *boom*, que, efectivament, si nosaltres ara diem, com diu el senyor Homs, que tindrà un 10% de creixement, jo diria que d'entrada és un pèl agosarat. És clar que ell va parlar d'obra civil, que és com si hi haguessin obres militars, obres eclesiàstiques..., no ho sé, l'obra civil és l'obra, no?, l'obra, i jo he d'interpretar que és l'obra normal que es fa.

Aleshores, jo em trobo en els pressupostos... Quan nosaltres parlem de l'habitatge, de què parlem? De l'habitatge en si..., en els pressupostos de la Generalitat no l'afecta. Què és el que l'afecta? L'afecta l'habitatge protegit. L'habitatge protegit té tres grans sectors. Té el sector del règim especial, el del règim normal i això que en diuen «el preu taxat», que ara, a partir del decret de la Generalitat, en diuen «habitatge protegit». La diferència és que, a l'especial, només s'hi aplica el coeficient 1 en el mòdul; al normal, el coeficient 1,2, i en el taxat, l'1,5. Bé, la qüestió, doncs, és això. Nosaltres quan estudiem els pressupostos és estudiar aquesta qüestió, perquè són els protegits; dels *laissez faire*, *laissez passer*, ja se'n cuidarà la iniciativa privada, perquè no necessiten ajuda de ningú.

I què ha passat amb els habitatges protegits? Jo no vull fer cap retret a ningú, senyor conseller, però la realitat

és que del Plan nacional de la vivienda 1998-2001, que la Generalitat va signar amb el Govern de Madrid, no s'ha complert ni un 10% del que s'havia previst. Qui en té la culpa? Els mòduls, que eren massa baixos? Els pocs estímuls financers? La poca ajuda fiscal, que precisament també, comparats amb abans, els habitatges protegits fiscalment ara tenen poca ajuda?

Jo no ho sé. El que sé és que és un fracàs, amb la qual cosa, en el mercat, les famílies que no arriben a 3,5 milions d'ingressos resulta que han hagut d'anar al mercat lliure. I per això un estudi del mateix Departament diu que hi ha un 4,5% de les famílies catalanes que tenen dificultats a pagar a final de mes o el lloguer o la hipoteca, amb la qual cosa això és degut que durant aquests darrers anys no hi ha hagut disponibles per a les famílies habitatges de protecció oficial. I això ens ha de preocupar.

Bé, ves per on, jo, que sóc innocent, vaig i miro el pressupost, a veure què diu d'aquest tema. Doncs, el pressupost com s'ha de mirar? En els números? En els números no veig cap partida que parli de milions dedicats a l'ajut econòmic, o a la subsidiació del tipus d'interès, o a les desgravacions fiscals; no en parla. Me'n vaig als programes, senyor conseller. El programa de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge parla d'objectius i indicadors del programa, i diu que s'ha d'ajudar la construcció d'habitatges, però no diu res més, i quan parla dels indicadors diu el nombre d'habitatges de promoció directa construïts –que els de directa són els que fa la Generalitat directament–, el nombre d'habitatges convinguts –que és el que faran els particulars en combinació amb el poder públic– i les característiques dels sol·licitants d'habitatges del públic. Jo dic: i per què no em diuen que pensen construir, doncs, cinc mil habitatges, o deu mil habitatges, o que està programat el nombre d'habitatges? Perquè, si a mi no me'n posen el nombre, és com si no em diguessin res. I això no és un programa: això és l'esquema que ha fet algú perquè el conseller faci un programa, però el conseller no hi ha posat números.

La Llei general pressupostària diu que, quan es fa la liquidació d'un pressupost, s'ha de fer una memòria, i en aquesta memòria hi haurà els indicadors que s'han previst i els indicadors del que s'ha assolit, per veure la diferència. Doncs bé, en tot el pressupost no se'n parla, de dir: quin nombre d'habitatges estan previstos? No ho sabem.

Jo ja sé que s'està esgotant, el Plan nacional de la vivienda s'està esgotant, perquè ha arribat..., i ara se n'està pactant un de més. Doncs bé, aquest nom, «Plan nacional de la vivienda», no surt en cap full del pressupost –ho he mirat amb parsimònia–, no diu el nombre del que han pactat, però és que tampoc en els pressupostos, allà on hi han les partides, tampoc parla d'això.

Jo ja sé que Madrid paga la subsidiació dels tipus d'interès d'una manera directa, atès que se'n beneficien les caixes. Que per cert, senyor conseller, li he de dir que actualment hi han habitatges de protecció oficial dedicats a lloguer que varen obtenir un crèdit subsidiat, i ara, en aquests moments, de resultes del tipus que han aplicat a Madrid, paguen més els habitatges protegits que no pas si el crèdit s'anés a buscar al mercat. I això

és greu, perquè amb això vostè el que fa és que hi hagin persones que no facin «vivendes» de protecció oficial. Se n'han de preocupar, no pot ser que els habitatges de protecció oficial paguin un tipus d'interès més alt o, dit d'una altra manera, que la reacció del Govern de Madrid sigui més lenta que el mercat. El mercat baixa, i allà, com que no es reuneixen en el Consejo de Economía, no abaixen els tipus d'interès.

Per tant, jo diria que pot ser alguna causa d'aquestes, però vostès tampoc se n'han preocupat. Perquè he anat a Incasol, i a Incasol tampoc diu res; parla d'una manera abstracta dels habitatges de protecció oficial, però dels que farà ell, i aquí no parlem dels que farà ell, perquè ell en farà pocs, encara que no els podrà fer tots, els que s'han de fer. Els habitatges de protecció oficial, els ha de fer l'Administració, i també els ha de fer la iniciativa privada.

Doncs bé, aquí estem, que no sabem, amb aquest pressupost, si el conseller s'ha preocupat d'una qüestió, dels habitatges de protecció oficial, no sabem què planifica, ni què pressuposa. I aleshores què passarà el 2002? El mateix que l'any passat? Que no es compliran els plans? Que ningú farà habitatges de protecció oficial? Bé, això és un greu problema per a les famílies que no arriben a 3,5 milions de pessetes d'ingressos familiars, perquè no en poden trobar. I aleshores què passarà? Potser baixarà tant la construcció i hi haurà tan poca demanda que aleshores els promotors, aquests promotors que van amb ànim de lucre, tornaran a acudir a la protecció oficial, perquè serà l'únic camí, perquè hi haurà ajudes fiscals o ajudes...? Perquè fixi's que els promotors, quan el mercat va bé, obliden la protecció oficial, l'obliden absolutament, perquè venen. Però si no, si veuen que no venen, després se'n van i fan protecció oficial.

Per tant, jo, senyor conseller, diria que nosaltres no podem votar a favor d'aquest pressupost, perquè, si mirem l'Estatut d'autonomia, diu que l'habitatge és una competència exclusiva, i jo, quan varem fer l'Estatut d'autonomia, me'l vaig creure, l'Estatut me'l vaig creure, i quan deia que era una competència exclusiva vaig considerar que era exclusiva de debò, i vaig creure que la Generalitat tindria sobirania damunt de l'habitatge. Però la realitat és que no tenim cap norma que reguli l'habitatge de protecció oficial propi, la Generalitat no ha fet ús de la sobirania que té ni de les competències que té, anem seguint sempre amb el Plan nacional de la vivienda, i aleshores, doncs, escolta, resulta que a nosaltres, aquest Pla, a nosaltres no ens va bé.

Per això què hem fet? Hem fet unes esmenes que diuen que el Govern hauria de fer un pla d'habitatges de protecció oficial i que aquest pla fos per als joves i, a més a més, que fos de lloguer. Això, nosaltres considerem que és una prioritat en aquests moments i que si amb l'ajut que donen ara actualment no n'hi ha prou, doncs, fem-ho de la manera que sigui. I no dic pas que ho faci el Govern: que el Govern posi els elements, els mitjans, els ajuts i els estímuls per afavorir això, i que ho faci la iniciativa privada.

I una altra esmena que tenim, que no sé si li agradarà, és que nosaltres entenem que durant aquests darrers quatre anys hi han hagut moltes persones que s'han vist

obligades a anar a cercar en el mercat lliure l'habitatge que no trobaven en la protecció oficial, i aleshores han comprat un habitatge petit, que no arriba a noranta metres útils, i aquestes famílies són famílies que no arriben a 3,5 milions de pessetes d'ingressos. I aleshores el que nosaltres demanem és que, ja que l'Estat s'ha estalviat tots aquests diners, perquè no els ha donat ni subvencions ni subsidiacions, que almenys els doni a aquests que ho demanen, que són aquests que no poden pagar a final de mes ni el lloguer, ni l'hipoteca.

Jo crec, senyor conseller, que els pressupostos de l'any vinent, essent-hi vostè, en el Departament, seran millors que aquest –n'estic absolutament segur–, que hi hauran els indicadors, que no serà una mena de pressupost burka, que està tapat, l'intentes mirar..., ja saps que allà hi ha alguna cosa, però mires i no hi trobes res: no trobes dades, no és explícit, el pressupost. Nosaltres voldríem, doncs, a l'exercici vinent, el burka fora i uns pressupostos amb programes ben fets, amb indicadors, que així podrem comparar si el que nosaltres havíem previst ho hem pogut aconseguir.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. També per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Surto a la tribuna per posicionar-me amb relació a l'esmena a la totalitat que el nostre Grup Parlamentari ha presentat al pressupost de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Haig de dir, d'entrada, que el nostre representant a l'Institut, territorialment va votar a favor d'aquest pressupost, com ho van fer tots els membres d'aquesta institució. Per tant, podria semblar contradictori el fet que en el territori votem que sí al pressupost i aquí presentem l'esmena a la totalitat. El cert és que estariem parlant de dues qüestions diferents: per una banda, el pressupost pròpiament del que és l'Institut, que segurament, doncs, aquí no hi ha discrepàncies, perquè els recursos que hi han s'administrin d'una determinada manera; i l'altra qüestió és el sentit que se li dona, a l'Institut, i els recursos amb els quals ha de fer tota la tasca que té encomanada. I segurament que és aquí on hi ha la discrepància i on expressariem aquesta discrepància a través d'aquesta, doncs, d'alguna manera, esmena a la totalitat.

A ningú se li escapa que aquest ha estat un any, l'any 2001 o l'any 2000-2001, han estat anys complicats a les Terres de l'Ebre, i ho han estat per diversos motius, un dels quals, i molt important, el Pla Hidrològic Nacional. És evident que a partir de l'aprovació d'aquesta..., de la Llei que el regula, i que, per tant, determinarà la posada en marxa d'aquest Pla i també les inversions que s'hauran de fer en aquelles comarques, veurem com evoluciona tot plegat a les Terres de l'Ebre.

També és cert, i penso que això és una gran sort, que moltes vegades no s'ha volgut reconèixer ni s'ha volgut tan sols manifestar, és a dir, sembla que sempre hi ha hagut un cert interès a manifestar les Terres de

l'Ebre com a terres conflictives per definició, i on tot, doncs, anava pràcticament a cop de pedra. També és cert que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre ha estat un lloc de consens, en determinats moments, i un lloc de trobada, i un lloc on els diversos grups polítics, en aquest cas, com a mínim, han pogut plantejar determinades qüestions sense, doncs, la pressió que segurament en d'altres institucions s'estava exercint. Per tant, jo penso que això és un valor a tenir en compte i és un valor que ens indica una mica la pista o el camí a seguir.

És evident, també, que en aquests moments hi ha en tramitació una proposició de llei que planteja la reforma de l'Institut. Una reforma, per cert, no gens gratuïta, i, en aquest sentit, temps tindrem de comentar-ho. Per tant, és cert que està en discussió quin és el paper que ha de fer l'Institut. Un altre factor important: el Govern ha obert delegacions territorials a les Terres de l'Ebre, que fins ara eren en un altre nivell, a nivell provincial; i, per tant, els serveis territorials de determinats departaments del Govern hi actuaran.

I, finalment, doncs, hi ha un altre factor que és el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre, com s'ha dit ja, el primer que s'ha aprovat. Per tant, representarà un pla d'actuació, representarà tota una dinàmica d'inversions en aquelles comarques i, des d'aquest punt de vista –n'estem segurs–, l'Institut hauria de fer, hauria de tenir un paper coordinador i impulsor de tota aquesta qüestió.

Per tant, d'alguna manera, el que nosaltres hem volgut expressar amb aquesta esmena a la totalitat de l'Institut, no és tant els recursos que en aquests moments gestiona l'Institut, no és tant..., al contrari, l'esperit amb què, en aquests moments, actuen els diversos polítics de l'Institut, que, com he dit abans –hi insisteixo perquè penso que és un valor a tenir en compte–, és un punt de trobada important en aquella zona, sinó el fet que a l'Institut se l'ha de dotar amb més recursos i se l'ha de dotar amb més capacitat de gestió.

El Govern ja té els serveis territorials per actuar. Aquesta és una bona notícia, sens dubte, tots ens n'hem felicitat. Jo crec que institucionalment l'Institut, fins i tot, depassa l'àmbit estrictament del Govern de la Generalitat. Hi ha una implicació important de l'Administració local. Hi ha una implicació, també, important de les institucions socioeconòmiques d'aquelles comarques. Hi ha una implicació dels diversos grups polítics. I això garanteix consens. Això garanteix treballar plegats. I això garanteix, d'alguna manera, anar sortint, a poc a poc, de la conflictivitat per instal·lar-se en la normalitat, que jo crec, sincerament, que és el que en aquests moments més convé a les Terres de l'Ebre.

Entenguin, doncs, la nostra oposició al pressupost, no tant com una oposició als números, sinó una oposició o, en tot cas, una reclamació de canviar el xip i de canviar la manera d'actuar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Jo també vull començar desitjant sort al nou conseller d'aquesta Conselleria. Segur que..., de fet, ja ho vaig sentir en les seves declaracions quan deia com n'estava de content d'haver arribat aquí; segurament només mirant el pressupost s'entén perquè n'està, de content, tenint en compte que aquesta Conselleria és la tercera quant a pressupost i, en canvi, la que tenia abans devia ser la primera o la segona començant per la cua. Bé. Felicitats, doncs, i sort.

Estem davant d'uns pressupostos que han incrementat de l'any anterior, gairebé arriben a 130.000 milions de pessetes, amb unes inversions reals que pugen 80.000 milions de pessetes, un 18% superior a les de l'any passat, i que, si sumem les transferències de capital, doncs, arribem gairebé als 90.000 milions de pessetes. Déu n'hi do! Però –sempre hi han peròs–, el que passa és que, evidentment, aquesta inversió, per exemple, en transport públic, serà superior a la pressupostada, i tot això sense que encara no se'n hagi explicat clarament com es finançarà. Això sol, per nosaltres, ja justifica l'esmena a la totalitat; però, tot i així, anirem presentant altres detalls, ho anirem analitzant una mica més.

Abans d'entrar en detalls, però, deixi'm que faci una reflexió –que ja la vaig fer l'any passat– en el sentit de denunciar, perquè crec que és això una denúncia, aquesta manca de planificació per part del Govern de la Generalitat, que porta a cometre algunes incoherències o alguns errors importants que tenen efectes negatius en el territori. El planejament i l'ordenació territorial de Catalunya tenen com a objectiu –i ho suposo que el conseller n'és prou conscient– promoure que el creixement que es porti a terme sigui ordenat i que les activitats que s'hi desenvolupen, les activitats econòmiques, la qualitat de vida, doncs, no tinguin un impacte negatiu i siguin al màxim d'eficaces possibles.

Però, en aquest moment, hi ha una important manca de planejament, com deia, que queda demostrada pel fet que només tenim un pla territorial, un pla general que és ambigu, que defineix poc, que està pendent dels plans territorials parcials que ja els hauríem de tenir, però que estan promesos, ara, per al 2004; i, mentrestant, van fent-se infraestructures i actuacions que sovint passen per sobre del planejament que ja existeix en el territori; vull dir que superen o passen per sobre de l'autonomia municipal.

Ara, per exemple, estem fent la Llei d'urbanisme, i en aquesta Llei d'urbanisme els ajuntaments fan i faran planificació, se centraran en uns criteris que vindran establerts, com ja ho estan fent fins ara; però, en canvi, la Generalitat no, el Govern de la Generalitat s'ho salta, la Generalitat improvisa. I, fruit d'aquesta improvisació, ens trobem en situacions, com, per exemple, la de les Gavarres o com la construcció d'algunes carreteres de gran envergadura i de gran impacte en el territori que no estan planificades correctament.

Deixant aquesta reflexió sobre la planificació i anant al pressupost ens volem referir, en primer lloc, a un document que no correspon únicament a aquest Departament, però que sí que l'afecta molt, i que és aquell gran Pla addicional d'infraestructures, construccions i equipaments, que s'ha presentat, doncs, conjuntament amb

els pressupostos, i en el qual volem destacar una gran inversió, que... –tot i que no sabem d'on trauran els diners per portar-ho a terme–, una gran inversió que, al nostre entendre, és una obra del tot innecessària, i, sobretot, el que denunciem també és que sigui multimilionària. Ens referim, evidentment, al túnel de Bracons. Bracons..., només, en aquell document només diu Bracons. Hi ha previstos per a l'any que ve 1.000 milions de pessetes, però és que quan estigui acabat el túnel, esperem que no arribi mai aquest moment, que hauria de ser després del 2005, s'està comptant que valdrà 22.000 milions de pessetes. Una xifra nova, eh?, perquè en un principi eren 17.000 milions.

Ara nosaltres teníem entès que eren 20.000 milions, però avui ens hem entretingut a traduir aquells euros que sortien en el document i ja passem a 22.000 milions. De l'inici a ara ja hem perdut 5.000 milions pel camí. Déu n'hi do! Per nosaltres, són diners perduts, perquè haurien pogut anar a un altre tipus d'inversions molt més necessàries per al país. A més a més, 22.000 milions de pessetes que es pagaran amb mètode alemany. I tot això perquè era una dèria del conseller Macias, esperem que el nou conseller, senyor Puig, s'ho pensi bé, perquè realment és un error, i potser el que dubtem és que fos una dèria només del conseller Macias, el que hi veiem aquí al darrere és la pressió d'aquest gran *lobby* garrotxí que té prou força per fer prendre una decisió d'aquestes característiques. Darrere d'aquesta inversió, hi han personatges que han arribat ja a fer disbarats importants en el territori. Si vol li poso exemples: el senyor Alzamora, el senyor Almirall, i altres que són prou coneguts en aquelles contrades.

Sigui com sigui el Govern vol tirar endavant una obra que, al nostre entendre, no està gens justificada. Perquè, com deia abans, el país té unes necessitats importants que no es tenen en compte, ja sigui inversions en altres xarxes viàries que reclamen a crícs inversions. Podem posar un exemple, doncs, per proximitat que té amb Bracons, la carretera, la nacional, la C-17, àmpliament reivindicada i que tot el Ripollès, doncs, surt a dir que és prioritària, aquesta carretera, i que ens deixem d'històries amb l'eix Vic-Olot. O bé hi han d'altres prioritats, amb altres tipus de transport, com els ferroviaris dels quals parlaré més endavant.

Bé. Dit això, dita aquesta denúncia, per nosaltres, en aquesta previsió del Govern, que esperem que hi pensi, volem parlar d'altres aspectes dels pressupostos. Hem de reconèixer que aquest any –em sembla que ja ho deia el senyor Nadal–, pel que fa a les inversions de transport públic i de transport privat, doncs, han donat un tomb important. Ho celebrem. Feia molts anys que anàvem dient que això havia de passar, per tant, ens alegrem d'aquest canvi; però, tot i així, hi ha un parell d'elements més en els quals volem fer incidència: d'una banda, el Pla de transport de viatgers de Catalunya, i, de l'altra, el paper del ferrocarril en el nostre país.

El Pla de transport de viatgers creiem que, en certa mesura, està incomplint un mandat del Parlament, perquè no contempla realment una problemàtica molt important que és la del transport urbà. El cert és que fora de l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, els

ajuntaments estan molt sols davant del finançament o de poder portar a terme el funcionament dels serveis urbans. En alguns casos, tenint necessitats importantíssimes d'un autobús urbà, no poden posar-lo en funcionament per problemes financers, perquè l'Ajuntament hauria d'assumir el cent per cent del dèficit previsible. Aquesta situació l'estan patint municipis com Sabadell, Terrassa, Mataró, Girona, Lleida, Sant Cugat, Rubí, Sant Vicenç dels Horts; podríem dir-ne molts altres, però tot ells tenen una despesa en transport públic important sense ajuda de l'Administració de la Generalitat.

Però, en canvi, aquests transports de caràcter urbà són fonamentals en el moment en què parlem d'una mobilitat diferent de la que impera en aquests moments. Si volem que els transports interurbans funcionin, hem de fer que dins dels pobles i de les ciutats també hi hagi una bona xarxa per poder acostar la gent a les estacions, ja siguin d'autobusos, ja siguin de trens. I això la Generalitat ho ha de recolzar. Hauria de recolzar, per exemple, que els ajuntaments tinguessin fàcil renovar les flotes d'autobusos o que ho tinguessin fàcil –tinguessin subvencions o ajudes– per cobrir el dèficit d'aquests serveis urbans. Per exemple, tan sols assumint el 25% de l'explotació de les línies urbanes en ciutats que la competència del transport els pertoca, a les de més 50.000 habitants, ja, Déu n'hi do, el cop de mà que els donariem. I no diguem els de les que no en tenen competència, però que, moltes vegades, seria molt interessant que ho desenvolupessin, que, com que, doncs, previsiblement encara tindrien més dificultats, podríem ajudar-los encara més d'aquest 25%.

Entenem que s'estan portant a terme polítiques encertades, en aquest sentit, en zones rurals, tot i que en alguns casos encara insuficients. Però en aquestes altres zones que estem dient, doncs, també s'hi hauria de fer alguna cosa per tot el que suposa de facilitar un tipus de mobilitat diferent de l'actual, i dic la paraula d'aquesta setmana: un tipus de mobilitat sostenible. Si als pobles i ciutats del voltant de Barcelona, que tenen competència en transport urbà, però que tenen dificultats per portar-ho a terme, se'ls ajudés, probablement els ciutadans i les ciutadanes d'aquestes ciutats, podrien utilitzar més el transport públic; per tant, es reduiria el col·lapse que, en molts moments, hi ha a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Bé. He dit que també volíem incidir en el paper del ferrocarril. Creiem que estem molt endarrerits en política ferroviària. Nosaltres –quan dic «nosaltres», vull dir des d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, aquí, dins del Parlament i fora del Parlament, hem presentat un pla ferroviari que planteja, entre altres coses, que es creï l'autoritat ferroviària de Catalunya, que integri, que coordini tant els Ferrocarrils de la Generalitat, Renfe..., tot el que sigui la xarxa ferroviària del país. Nosaltres plantejem –de fet, aquí, al Parlament, se'n parla moltes vegades– de potenciar la xarxa de rodalia. El que passa és que la nostra proposta va més enllà i planteja una xarxa millorada a l'actual però potenciada i ampliada en altres indrets. Plantejem, també, que seria important disposar de noves línies ferroviàries. Estem molt acostumats a debatre per on ha de passar una carretera, però poques vegades, que jo recordi només ara amb l'AVE, estem debatent per on ha de passar un tren.

I l'AVE, precisament, per nosaltres no respon les necessitats que estem dient que té el país, tant de transport de viatgers, de passatgers, per comunicar els nostres pobles i ciutats, com de mercaderies, que en parlaré més endavant.

Doncs bé, sí, nosaltres plantejem que hi hagi noves línies dins de l'àrea metropolitana, per exemple, un nou metro regional que fos l'alternativa del túnel d'Horta, que relacionés més Barcelona i el Vallès, o un quart cinturó ferroviari o un tren de Granollers a Mataró. Ja sé que això sona a coses molt noves, però ens hi podem anar acostumant. De fet, no fa massa mesos aquí, al Parlament, vam aprovar que es fes un estudi sobre l'eix ferroviari transversal. No sé com deu estar aquest estudi, però creiem que seria del tot interessant i, de fet, els grups bé hi varen donar suport.

Al Camp de Tarragona també hi ha mancances en infraestructures ferroviàries; al Bages, Berguedà, Solsonès, Osona, a les comarques d'interior, per comunicar-se, també; la Cerdanya, Alt Urgell, etcètera, etcètera. Això és una de les coses que nosaltres plantejem. Però com deia abans hi ha un aspecte que és important, també, que des del Govern de la Generalitat s'està oblidant, que és la utilització del ferrocarril per a transport de mercaderies.

Ara, en aquests moments, quan es parla tant de l'Eix Transversal, de què es parla més? De camions de gran tonatge. Què passa amb els camions de gran tonatge? Doncs que en tenim les carreteres plenes. Per què? Doncs perquè totes les mercaderies les portem en vehicles de quatre rodes o de vuit o de no sé quantes en tenen els camions, però no les portem en tren.

Per tant, nosaltres plantejem que es faci aquesta proposta: dissenyar rutes ferroviàries per a les mercaderies, en alguns casos complementàries a les actuals, això s'hauria d'analitzar més bé.

En aquest sentit, i parlant de mercaderies, cal també un pla director de plataformes logístiques per a no trobar-nos amb casos com el que està passant a les comarques gironines, que tan aviat es diu que aquest centre integrat de mercaderies anirà al Far, Vilamallà, a l'Alt Empordà, com a Girona sud, prop de l'aeroport de Girona. Qui decidirà on anirà aquest centre integrat de mercaderies, el Govern o els interessos privats? Per què? Com deia abans no hi ha planificació, no ens estem plantejant quin tipus de mobilitat de persones i mercaderies volem en el país, i després passa el que passa, que tot-hom hi va dient la seva.

Segurament –m'avanço– em diran que tot això que estem demanant és somiar truites i que tot val molts diners. Però, en aquest cas, nosaltres creiem que aquests dies que s'està parlant tant dels impostos sobre la gasolina, aquest cas, una ecotaxa sobre els combustibles seria justificada, perquè aniria sobre el tipus de mobilitat que tenim al país, i no aquesta història estranya que s'ha plantejat en aquests moments de relacionar gasolina amb sanitat.

Bé, també volem parlar d'un altre aspecte, que hi té competències aquest Departament, que és l'habitatge. Moltes de les coses que volíem dir ja s'han dit, però crec que són importants de fer-hi un repàs, perquè és

una problemàtica que afecta moltes i moltes persones, moltes famílies en el nostre país.

En els últims anys, cada vegada costa més accedir a un habitatge a Catalunya i, sobretot, com ja s'ha dit, persones grans, joves, famílies amb una renda baixa, i tot perquè en comptes d'incrementar l'habitatge protegit cada vegada se'n fa menys. I posaré un exemple: l'any 93 un 49% de l'habitatge que es construïa aquell any era protegit. Sap quan l'any 99? Doncs, només un 11%. Del 93 al 99 vam passar d'un 49% a un 11% d'habitatge protegit del total que es feia aquell any. Això no té ni cap ni peus si estem dient que cada vegada hi ha més persones amb més dificultats.

A aquests sectors socials que tenen dificultats s'han d'afegir qüestions de mobilitat, problemàtiques de mobilitat, relacionades, per exemple, a una situació laboral que fa que la gent visqui en un lloc i trobi feina en un altre; s'hi ha d'afegir tota la problemàtica, a la qual feia referència el senyor Oriol Nello, sobre les persones immigrades, i tot això fa que encara sigui més necessari de plantejar-nos què volem fer. I quan diem «què volem fer» no ens serveix ni el Pla d'habitatge ni aquell pla que ens va presentar el conseller Macias, que primer se'n va dir «xoc», després no se'n podia dir «xoc», de l'any 2000 a l'any 2003, que com ja deia el senyor Oriol Nello amb 1.885 habitatges de lloguer en tots aquests anys, vol dir que en fem quatre-cents, més o menys, cada any, que és ridícul quan ho comparem amb el que fa, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona.

Això no serveix per fer aquest gir social que s'està reclamant. Un gir social en la política d'habitatge de Catalunya, que, de fet, no s'ha de portar únicament des del seu Departament, senyor Puig, sinó que ha de ser una política transversal que cobreixi les necessitats que hi ha en aquests moments en la societat, però en polítiques, per exemple, fiscals, en polítiques d'urbanisme, que ara s'estan debatent quan es debat la Llei, i que plantegen, per exemple, que es faci la sessió del 50% del sostre de qualsevol pla, per a habitatge protegit. Per nosaltres aquest 50% és important, i altres polítiques socials i econòmiques que facilitin aquest gir social que diem, que ha de servir per generar polítiques contra aquesta exclusió, sobretot especialment en barris degradats, entre sectors socials amb rendes baixes i les famílies immigrades que dèiem. Aquest gir social ha de servir, també, per fer una política de lloguer ambiciosa que generi grans parcs públics i privats de lloguer.

Em sembla que no se'm deu haver escapat –no voldria repetir xifres que hagin dit altres diputats–, però si comparem l'habitatge de lloguer que hi ha en aquests moments a Catalunya o a Espanya amb el que hi ha a altres països –i no posaré l'exemple d'Alemanya, perquè sempre el posem i diem «és que el país és diferent», comparem-ho amb Portugal, a Catalunya el 15% d'habitatges són de lloguer i a Portugal un 36, per tant, la diferència és considerable.

Està pendent, també, que aquest gir social faci actuacions de rehabilitació als nuclis antics i en àrees perifèriques, que faci polítiques concretes per facilitar l'emancipació dels joves a través del lloguer o perquè el benestar de la gent gran millori, per exemple, a través de pisos tutelats, etcètera, etcètera. I com deia,

doncs, amb això, senyor Puig, no hauria d'estar sol. Hi hauria d'haver els altres consellers per fer aquesta política transversal.

Ja per acabar, alguns comentaris puntuals, alguns repetits, els altres espero que no, però considero que val la pena de recordar-los.

En aquest Departament, i en especial a les empreses que en depenen, crec que és cada vegada més preocupant això que en diem el deute transferit de la Generalitat en el seu sector públic empresarial. Ara que sabem amb detall l'endeutament acumulat el 31 de desembre de l'any 1999 el que veiem és que, tal com estan anant les coses, aquest endeutament no serà res comparat amb el que podem arribar a tenir en els exercicis del 2001 i del 2002, per poc que es compleixin els seus pressupostos.

GISA té un endeutament, pel que fa a la previsió del 2002, d'uns 160.000 milions de pessetes d'endeutament. Incasol, també, de previsió de l'any 2002, un endeutament de 90.000 milions de pessetes. A més, tal com ens recorda la Federació de Municipis, probablement han tingut accés al document, pel que fa a GISA, en els documents que tenim disponibles ara que estem debatent els pressupostos no es descriuen els tipus d'actuacions ni l'àmbit territorial d'aquestes, i per tant, entre tot ens costa molt més de fer l'anàlisi.

Per acabar, el senyor Benach ha parlat de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i nosaltres, també, ens hi voldríem referir. En els pressupostos es planteja una transferència d'1 milió 400.000 euros, nosaltres no hi tenim res a dir que s'hi faci aquesta transferència, però el que no tenim gens clar és a veure com es gastaran, perquè en aquests moments el que passa en l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és preocupant. I, de fet, per això, el representant d'Iniciativa, l'exdiputat Víctor Gimeno, es va negar a votar els pressupostos. Abans el senyor Benach em sembla que deia que tothom els havia recolzat. Doncs, no, el senyor Víctor Gimeno es va negar a recolzar els pressupostos, i m'agradaria recordar les paraules que ell deia, perquè nosaltres ens les fem nostres.

Ell va plantejar que s'estaven incomplint uns acords que el mateix Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre havia aprovat el 14 de març d'aquest mateix any, deia que, perquè aquest Institut fos un instrument decisiu de cara a l'inici d'un debat ordenat sobre el mètode de desenvolupament de les Terres de l'Ebre, havia d'haver-hi uns acords i, per tant, això donava a entendre que s'hauria de debatre: «Què se n'ha de fer amb els diners que es disposen i quines polítiques s'han de portar a terme.» I el que va passar és que en quaranta-vuit hores se'ls va dir que havien de votar uns pressupostos, uns pressupostos que, amb paraules de Víctor Gimeno –que són interessants i per això les recordo–, diu que «estan fets amb comandament a distància per buròcrates de Barcelona que tenen el consentiment dels polítics d'aquí», és a dir, d'allà, «i que, si realment es vol que hi hagi un debat a les Terres de l'Ebre, això de plantejar els pressupostos en quaranta-vuit hores, no serveix de res». Però és que, a part, el Consell Rector no es troba, des del març no s'havia trobat fins ara per dir: «A veure, hem d'aprovar uns pressupostos. I de parlar-ne, d'aquests pressupostos? I

de debatre'ls?» Potser el que passa és que s'està intentant que aquest Institut de Desenvolupament es vagi diluint, es vagi morint, perquè llavors, doncs, així el Consorci que s'ha de crear per gestionar el Pla integral del delta de l'Ebre, doncs, tingui més transcendència.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Bé, això era un punt puntual de la nostra opinió dels pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però em sembla que ja ha quedat clar que les nostres discrepàncies, doncs, justifiquen sobrement la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. El senyor Josep Micaló, en nom de Convergència i Unió, i per a un torn en contra, té la paraula.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo faré el torn en contra del Departament, el que són les direccions generals, i el company Carles Puigdomènech farà el que són les empreses públiques. Per tant, si no hi té inconvenient, ens partiríem el temps. *(Pausa.)*

Bé, jo em vull sumar, doncs, també a la felicitació que han fet el senyor Manel Nadal i la senyora Bet Font al nou conseller. Felicitació que també li vull fer més extensa jo, i és a la tasca que ha fet al Departament de Medi Ambient, perquè no hem d'oblidar que del Departament de Medi Ambient se'n va el conseller Puig, que és el segon departament més inversor i el segon que ha tingut un creixement més alt, després de Benestar Social. Per tant, jo crec que la seva gestió ha estat molt bona, això sols ho demostra, i per tant, aquesta nova tasca estic segur –estic segur– que també serà molt positiva.

Jo, senyor Nadal, sap que personalment ens tenim una estima de fa molt temps, però amb el conseller, també. I a mi em sap molt de greu quan es diuen segons quines coses. Vostè l'ha felicitat, però li ha dit que a veure si en aquesta nova tasca podria ser més pactista. Semblava, doncs, com si no hagués sigut prou pactista en l'etapa a Medi Ambient. Jo li vull recordar, doncs, que, per exemple, programes com la gestió dels residus municipals o els residus industrials o les runes de la construcció, tot això són pactes de gestió que es van fer, que aquí es va pactar. Es va pactar també la Llei de contaminació lumínica, es va pactar la Llei de creació del Parc Natural dels Ports. Avui, encara, s'ha signat l'acord d'integració tarifària amb l'alcalde de Mataró, ja en el seu nou càrrec. Li vull recordar, també, que es va pactar una llei per traspasar el tub d'Abrera, una llei en què l'empresa metropolitana de serveis hidràulics amb aigües Ter - Llobregat hi havia un desfasament de 20.000 milions en la seva gestió, i això es va pactar i es va arribar a acords.

Ara, el que no es va poder pactar va ser el pacte de l'aigua, i precisament, no perquè el pacte el trenqués la Conselleria, sinó perquè el va trencar el Partit dels Socialistes de Catalunya. Jo espero que en aquesta nova etapa no es trenquin pactes i segur –segur– que la po-

lítica de pactes del Departament serà molt positiva per a tot el país.

Jo crec –i ja ho avanço, doncs– que aquest pressupost és el millor. Fa molts anys que estem aquí debatent el pressupost de Política Territorial i, sens dubte, aquest és el millor i és molt bon pressupost. I és més: jo estic convençut que, si a començaments dels anys noranta es va marcar una fita molt important, especialment per a Barcelona i rodalia, a començaments del 2000 marcarà una fita molt important –ja arrenca amb aquest pressupost– no per a Barcelona i rodalia, sinó per a tot Catalunya. N'estic plenament convençut. Ara, també entenc –també entenc–, doncs, que, si ens ho mirem des d'un punt de vista polític, avui el que toca, tot i haver un bon pressupost –fins la senyora Bet Font ho ha dit–, políticament avui el que toca és presentar una esmena de retorn. S'entén només des d'aquest punt de vista. Ara, si analitzem les xifres i les quantitats, evidentment no aniríem per aquí, segur.

Hi han moltes coses, s'ha parlat de moltes coses. Jo portava, més o menys, un discurs escrit, però amb el que s'ha dit..., crec que mereix un aclariment.

Primer de tot. Jo no sé, senyor Nadal, si la maquineta aquella ha fallat en passar d'euros a pessetes o al revés, però vostè –si no ho he entès malament– ha demanat que la Generalitat invertís uns 200.000 milions de pessetes entre aigua i política territorial..., inversions de política territorial. Jo he agafat el pressupost i veig: 1.123 milions d'euros, que correspon a 186.900 milions de pessetes; i, des de Medi Ambient, a l'ACA, 253 milions d'euros, que corresponen a 42.100 milions de pessetes. Si fem la suma... –i l'he repassat–, em dona, a mi, una inversió de 229.000 milions. Vostè en demanava 200, a mi em suma 229.000. Això sol..., crec que no em negarà que el pressupost és molt bo, com deia jo..., sinó que hi hauríem de posar un qualificatiu d'excel·lent.

S'ha parlat –i això a mi m'ha sonat molt malament–, quan vostè ha parlat, doncs, d'agitació social, que podria haver-hi agitació social. Jo crec que no cal, l'agitació social, ni cal, ni cal promoure-la, perquè, en relació amb la política de peatges, el pressupost d'enguany preveu dues partides per compensar les concessionàries d'autopistes: d'una banda, per les reduccions i descomptes en els peatges, i, de l'altra, per compensar l'ajornament de l'aplicació dels nous peatges revisats d'acord amb l'IPC.

Miri, el Reial decret 6/99, de 16 d'abril, de mesures urgents de liberalització i increment de la competència, preveu la reducció de les tarifes abonades pels usuaris de peatge. I, com a conseqüència d'aquest Reial decret, la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Economia i el Ministeri de Foment van signar un protocol pel qual l'Administració general de l'Estat es compromet a promoure anualment la incorporació en els pressupostos generals de l'Estat dels crèdits necessaris per fer front a les compensacions a les concessionàries d'autopistes de peatge de l'àmbit de la competència de la Generalitat. Per aquest motiu, en els pressupostos d'enguany, la partida destinada a aquest concepte es manté oberta sense cap import inicial, ja que s'anirà dotant al llarg de l'exercici en funció dels ingressos provinents de l'Estat.

Quant a la compensació d'ajornament de peatges, mitjançant les ordres del conseller de Política Territorial de 22 i 29 de març del 99, prorrogades per ordre del 28 de desembre del 99, es va aprovar la revisió anual dels peatges de cadascuna de les concessions. I així mateix, en aquestes ordres, s'estableix l'obligació legal de la Generalitat de compensar les empreses concessionàries per les diferències d'ingressos de peatge com a conseqüència de l'ajornament de l'aplicació dels nous peatges revisats. L'import previst per a l'any 2002 és de 7.512.651 euros, i està previst en el pressupost. Per tant, no crec que calgui ja començar a parlar d'agitació social.

S'ha parlat també... –la senyora Bet Font n'ha parlat; vaig seguint les intervencions– de plans territorials. Miri, els plans territorials, evidentment, doncs, es van fent: hi han els de les Terres de l'Ebre fets, està molt avançat el Pla territorial de l'Alt Pirineu i també s'està treballant ja molt en les comarques centrals. Per tant, els plans territorials van avançant.

Més temes que s'ha parlat especialment. Transports. Miri, senyor Nadal, en el tema de transports, pensi que està pressupostat 1 bilió en deu anys només per a l'àrea metropolitana i per a transport públic. Jo no vull tornar a repetir les xifres que s'han repetit des d'aquesta tribuna moltes vegades: línia 9 del metro, 120.000 milions; el Trambaix, 40.000 milions, i així podríem anar seguint. També podria destacar, doncs, que aquest any GISA ha de realitzar –i quant a import poder són les més destacades–: la infraestructura del túnel del metro lleuger Trinitat Nova - Can Cuyàs i la catenària rígida de la línia 4 des de la Pau a la Trinitat Nova, dins de la xarxa de metro. Pel que fa a la xarxa de ferrocarrils: el semisoterrament de Sant Andreu, baixador de Palau o l'intercanviador de Quatre Camins al metro del Baix Llobregat, que hem dit. Una altra actuació destacable en l'àmbit aquest és als ports, però, que també és important, per GISA: és l'accés al port de Mataró. Però, bé, com pot veure, en transport s'inverteix i s'inverteix molt, i aquest any més que cap altre any.

Direcció General de Carreteres, per parlar..., un altre. No em negarà, doncs, que les partides són molt importants, no?, i que les inversions representen pràcticament no un 100 però un 97% del pressupost de la Direcció General. Són destacables, doncs, les aportacions de GISA, no? I es pot destacar, sobretot pel seu volum, les actuacions del desdoblament de l'Eix del Llobregat, el tram Sallent - Puig-reig, la variant de Cardedeu, la primera fase de la variant de Reus, el tram de la C-17 de Montesquiu a Sant Quirze, la variant de Vila-sacra o la connexió de l'Eix Occidental, no?

També voldria destacar, dins de la Direcció General de Carreteres –aquesta, jo crec que també és una partida important–, la creació d'aquesta nova partida, que és de Pla de camins –que realment, doncs, els ajuntaments és una de les coses que més demanen– de 2.500 milions d'euros destinada bàsicament a la millora i catalogació de camins. També s'inclou en aquesta Direcció General, en aquesta partida, les inversions directes d'aquesta Direcció en l'execució d'obres dins del protocol amb el Ministeri d'Economia, amb més de 7 milions d'euros destinats a la provisió del conveni del tram Jorba - Copons, i també a les actuacions de conservació de carreteres i seguretat viable per import de 36 milions d'euros.

Per tant, jo diria que..., no em vull estendre més perquè les inversions, doncs, en carreteres és igual. Hem parlat de transports, podríem parlar, doncs..., no, ja no toca en aquest pressupost, però podríem parlar de l'AVE, senyora Bet Font, de vies de tren, en què també hi haurà el transport de mercaderies que vostè demanava. O sigui que jo diria –i ho torno a repetir– que aquest pressupost és un gran pressupost, i em torno a refermar en la convicció que marcarà una fita molt important per al bé de totes les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor Carles Puigdomènech té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, canviaré una mica la intervenció que tenia preparada, perquè a la vista de les intervencions d'abans no em dedicaré tant –perquè no tindria temps pera tot– a explicar exhaustivament les moltes coses que preveu aquest pressupost, i sí que prefereixo... –que suposo que ho agrairan les persones que presenten les esmenes de devolució– que intenti, almenys, contestar algunes de les qüestions que han plantejat en les seves intervencions, no?

D'entrada el que sí que voldria dir és que el pressupost del Departament, des del nostre punt de vista, va en la línia del que és el pressupost global de la Generalitat de foment de política social, de foment de l'activitat econòmica i les inversions, no? És evident que les inversions en infraestructures –i aquest pressupost aposta clarament per inversions en infraestructures– impliquen també un increment de l'activitat econòmica. I la construcció d'habitatges i el foment de l'habitatge –i, aquest pressupost, també entenem que aposta clarament per aquestes polítiques– també impliquen un foment de les polítiques socials i familiars, que és un, també, dels objectius d'aquests pressupostos.

Centraré només en dos grans blocs, la meua intervenció, perquè és el que m'ha semblat que es tocava més aquí, que és: tema de transport públic i tema de polítiques d'habitatge.

Jo agraeixo també que per part del senyor Nadal, la senyora Font i el senyor Oliveras, es reconegui que el Govern de la Generalitat... –i nosaltres, per tant, com a Grup Parlamentari ens n'alegrem–, reconeguim que hi ha un esforç i un increment dels pressupostos en matèria de transports públics, no?

No ha estat el mateix el que han dit vostès respecte a habitatge, no? Nosaltres podríem compartir, en part, moltes de les coses que s'han dit i com a objectius, no? La diferència, potser, entre vostès i nosaltres està que nosaltres tampoc podem contrastar exactament el que diuen vostès i el que diem nosaltres perquè el Govern –i nosaltres ho defensem– presenta un pressupost detallat en partides concretes i vostès han vingut i han fet, com és molt lògic, una exposició bastant general sense entrar en qüestions concretes. I, per tant, com que l'acció política va més enllà de les bones intencions,

tampoc sabem exactament si això seria possible a la pràctica, no?

El que sí que sabem és que, per exemple, en el debat de la Moció de censura, per al candidat, no va semblar que les polítiques d'habitatge fossin una prioritat, perquè no hi va dedicar ni una sola paraula, a parlar de polítiques d'habitatge, per tant..., i en els papers –en els papers–, que sí que me'ls vaig llegir, mitja pàgina; per tant, des d'aquest punt de vista, almenys al debat de la Moció de censura, no semblava que, per al candidat, les polítiques d'habitatge fossin una prioritat.

Per tant, en tot cas, les diferències entre nosaltres i vostès no són tant d'objectius –que puguem compartir en gran part–, com de qui ho diu des de l'oposició i fa el seu paper, i qui ho diu des dels grups que donen suport al Govern, no? Perquè, a més, si anem a veure, per una banda –i s'hi ha referit el senyor Nadal–, les inversions de l'Estat a Catalunya, veiem..., i aquí tinc uns quadres que acrediten les diferències entre quan el Partit Socialista estava al Govern de l'Estat i ara, les diferències d'increment d'inversió, per exemple, de l'Estat a Catalunya, i com s'han anat incrementant, a la vegada, les de la mateixa Generalitat també a Catalunya; unes línies clarament ascendents, tant si hi posem els trens de gran velocitat –que vostès no van fer–, com si no els hi posem, no?

I pel que fa, també..., per contrastar-ho, veure què passa quan vostès estan en els governs, ens preguntem, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona..., vostès poden parlar de polítiques d'habitatge, però per què l'Ajuntament de Barcelona es ven els sòls –en subhasta– que rep com a cessió obligatòria i gratuïta en compliment de deures urbanístics? Què passa amb Can Tunis? L'últim informe del Síndic de Greuges que va venir aquí en va fer una referència concreta. Què ha passat durant molts anys en altres barris problemàtics que ara sortosament, per voluntat de tots, hi ha acord de tirar endavant, com és el de la Mina?

Senyora Bet Font, vostè diu: «Nosaltres demanem el 50% d'habitatge social.», però, és clar, molt a prop d'aquest barri que acabo de dir resulta que vostès, l'Ajuntament de Barcelona... –i vostès estan en el Govern–, no parlen allà del 50%, sinó del 33% a preu taxat, en terrenys que ja són públics, i la resta a subhasta. Per tant, no ho dic per entrar en..., simplement perquè reflexionin que em sembla que és molt diferent quan vostès diuen les coses des del paper d'oposició que els toca que quan es diuen des del Govern.

Dades concretes? Escolti, polítiques d'habitatge. El Pla de l'habitatge? Estem d'acord: s'han de flexibilitzar mòduls, incrementar els mòduls, fer-ho atractiu als promotors, i en aquesta línia ens consta que el Govern hi està treballant, no? Que s'han d'ajuntar els habitatges de règim especial i de règim general? També hi estem treballant. Que s'ha d'incrementar les subvencions i els préstecs subsidiats? També, ja n'hi han, n'hi hauran més.

El tema de l'habitatge, l'hem de tractar tant des de les polítiques amb el Pla de l'habitatge com polítiques urbanístiques –la Llei del sòl n'és un instrument, i crec que estem en bona línia; el Pla de xoc que s'ha referit i que s'està executant, amb més de tres-centes actuacions en marxa, per cert, amb molts ajuntaments governats per grups de l'oposició amb concerts amb la Generali-

tat–; també les polítiques d'infraestructures: incrementar el transport per afavorir la mobilitat i també l'accés a l'habitatge, i també polítiques d'assistència social que aquests pressupostos en l'àrea de benestar social també toca, no?; polítiques d'habitatge també en matèria fiscal –que aquests pressupostos d'alguna manera ja introdueixen, com va referir el conseller Homs en la seva intervenció.

Per tant, em sembla que, en polítiques d'habitatge, estem d'acord que cal fer més, però s'està fent bastant i cada any es fa més, com els demostro –suposo que se m'està acabant el temps– amb algunes dades.

Quant –per exemple– a l'Institut Català del Sòl, l'Institut Català del Sòl té un increment global del 37%, quant a inversions reals, que van destinades a promoció de sòl, construcció d'habitatges i altres inversions que gestiona a càrrec d'altres departaments.

Quant al que és promoció de sòl, sòl residencial: un increment del 31% –i recordo que l'any passat els increments ja eren d'un ordre semblant; per tant, si ens remetem a l'any 2000, estem parlant d'increments encara molt superiors–; en el sòl industrial: increment del 60%; quant a, concretament, el sòl residencial en el Pla de xoc, ja ho he dit: 300 sectors, 2.000 hectàrees, 60.000 habitatges protegits, que no vol dir aquests de promoció pública de la Generalitat, que després m'hi referiré i que també en fa, sinó també per part de promotors privats, i també, evidentment, a ajuntaments, no? I d'aquests 10.600 habitatges que han de ser socials, dels 60.000, i 1.865 habitatges de lloguer per a joves. S'ha parlat de l'Ajuntament de Barcelona. A l'Ajuntament de Barcelona el problema és que fa –i no els fa tots ells– els habitatges per a joves sobre equipaments que el que demostra és que després des de l'any 76 el Pla General Metropolità no ha estat capaç d'executar aquests equipaments que en molts casos feien falta a la ciutat i ara, en comptes de complir el que s'havia de fer els destina a habitatge per a joves, però no vol dir que els faci tots ells.

Construcció, concretament, d'habitatges, és a dir, promoció pública d'habitatges per part del Govern de la Generalitat: un increment del 30%, 123 milions d'euros, que van al programa de remodelació de barris. I tots coneixen els barris que són: Via Trajana, Governador, Sant Cosme, etcètera. Estan en els pressupostos, no els detallaré, són molts, vostès ho saben, però que implica en aquest any remodelació de barris, més de dos mil habitatges a remodelar.

Construcció d'habitatges de protecció oficial, de promoció pública: 30 milions d'euros; lloguer per a joves: 24 milions d'euros aquest any, un increment del 43% respecte a l'any passat. Per tant, això lligant-ho amb el transport públic, que vostès reconeixen l'esforç i que jo crec que és realitat, si a més sumem les partides als mateixos pressupostos més les que hi ha en el Pla d'infraestructures, que, com han dit vostès, poden no estar d'acord en la manera com es paga, però no, en tot cas, amb l'objectiu i la finalitat, que tots compartim, d'incrementar el transport públic i no només a l'àrea metropolitana, sinó a nivell de tot Catalunya.

En definitiva, entenem que aquests són uns pressupostos que van en la línia que acabo de dir, que penso que

pel que han dit vostès van en la mateixa línia i que, en definitiva, les diferències entre vostès i nosaltres són les de que vostès ho diuen des de l'oposició i nosaltres des del suport al Govern, i, per tant, d'unes polítiques creïbles, clares, responsables i viables.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem ara al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, també per defensar les esmenes a la totalitat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'hora..., senyor conseller, a l'hora d'analitzar un projecte de pressupost naturalment podem fer-ho de molt diverses maneres, des del punt de vista estricte del creixement o del decreixement de les partides pressupostàries. I en aquest sentit, el pressupost del Departament d'Agricultura del 2002 experimenta un creixement del 12% respecte al de l'any anterior, una mica més que la mitjana de creixement del conjunt del pressupost de la Generalitat, i per tant situat a la banda alta encara que sigui lleugerament respecte a la mitjana, però podem fer-ho, també naturalment, i jo crec que hem de fer-ho, naturalment, des del punt de vista de les polítiques que conté la proposta de pressupost que se'ns presenta i, en definitiva, en veure si el conjunt de les propostes que se'ns formulen serveix o no serveix per impulsar aquelles polítiques –en aquest cas, aquelles polítiques agràries i de desenvolupament rural– que tots plegats hem convingut que són les que el nostre país necessita.

Presento l'esmena a la totalitat en nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi al Departament d'Agricultura i a les empreses i instituts vinculats al Departament, no pas, per tant, perquè el pressupost no creixi en termes absoluts i percentualment respecte al pressupost de l'any anterior, sinó perquè en la nostra opinió, l'opinió del Grup que represento, no conté una possibilitat suficient d'impulsar aquelles polítiques que hem definit en el passat com les polítiques que el país necessita en aquesta matèria.

Certament, en tot allò que afecta la política agrària i el desenvolupament rural, la política de la Generalitat de Catalunya ve condicionada per imperatius, bàsicament, comunitaris, derivats de la nostra plena integració, naturalment, a la Unió Europea, que tant en matèria de desenvolupament rural com en matèria de produccions té establertes línies clares d'actuació i de prioritat. I per tant, la nostra política ve certament condicionada pels criteris comunitaris, però existeix en qualsevol cas, a parer nostre d'una forma clara, un marge suficient com perquè Catalunya desenvolupi, complementàriament a la política europea, una política pròpia, pendent a contribuir, en major mesura, al desenvolupament del nostre espai rural i a enfortir, en la mesura que es pugui, el nostre sector agrari. Aquesta és la raó de la nostra esmena.

Certament, a Catalunya hi conviuen diverses realitats que tots repetim reiteradament quan abordem aquesta qüestió. Al costat d'una agricultura plenament consolidada, formada pels territoris agraris de les àrees periurbanes o de les planes regades de l'interior de Catalunya, hi conviu també una agricultura, la que es dona en zones de muntanya i zones desfavorides, amb moltes menys possibilitats de futur. I, naturalment, la nostra actuació ha d'atendre a les diverses realitats. De fet, en la descripció dels objectius que es proposa el Departament en el text escrit del projecte pressupostari, s'hi contenen un conjunt d'objectius per a unes zones agràries i per a les altres zones agràries. Jo no tinc cap inconvenient a assenyalar que coincidim plenament. D'una forma general, es tracta d'evitar el despoblament rural, de millorar les condicions de vida en el medi rural de Catalunya, de generar més oportunitats de treball i, per tant, més oportunitats de renda en aquesta zona rural, sobretot a través d'activitats econòmiques complementàries a l'activitat agrícola i ramadera tradicional. I uns objectius específics que també..., que tampoc tinc cap tipus d'inconvenient a assenyalar que compartim plenament.

Es tracta en aquestes zones on l'activitat agrària és clarament més viable de fomentar les explotacions professionals especialitzades i millorar encara més la seva competitivitat, de millorar els processos de transformació i comercialització de les produccions agràries; es tracta de generar també suport a les activitats de recerca més desenvolupament més innovació en el sector agroalimentari. I jo no tinc cap tipus d'inconvenient a assenyalar que compartim plenament aquests objectius. El problema és que, quan es contempen les partides pressupostàries necessàries per a desenvolupar aquests objectius, crec que ens quedem molt curts. Ens quedem molt curts malgrat aquest creixement del 12% que es produeix respecte de l'any anterior i que en bona mesura m'obligaria a repetir, bastant aproximadament, el discurs ja del mateix any anterior.

Jo recordo algun portaveu..., el portaveu de la majoria en matèria de política agrària, que en anys anteriors m'assenyalava de dir: «Bé, escolti, senyor Vilalta, però en qualsevol cas vostè sàpiga que a través d'aquest pressupost s'executaran un conjunt d'actuacions que significaran, procedents de la Unió Europea, un flux de recursos realment molt importants, procedents del FEOGA, com a traducció a Catalunya del que significa l'aplicació de les diverses organitzacions comunes de mercat i que, anualment, a hores d'ara ens ve a significar uns 50.000 milions de pessetes procedents de la Unió Europea, que seran gestionats pel Departament d'Agricultura amb destinació als pagesos del nostre país. I que enguany, exactament igual que l'any passat, hem d'afegir a aquests 50.000 milions de pessetes els vint i escaig mil milions que corresponen a l'anualitat d'enguany, del 2002, del Pla de desenvolupament rural que en el seu moment, doncs, Catalunya, va decidir aprovar, proposar a la Unió Europea i que la Unió Europea ens va, finalment, concedir.

I és veritat, el pressupost del Departament d'Agricultura permetrà el funcionament del Departament d'Agricultura i la gestió d'aquests recursos: 50.000 per un costat i 20.000 per un altre. 50.000 procedents del

FEOGA a través de les diverses organitzacions comunes de mercat i 20.000 procedents del Pla de desenvolupament rural, que signifiquen, doncs, uns recursos molt importants destinats al sector agrari.

Però continuo dient el mateix que deia abans. Hi manca alguna cosa aquí. D'alguna manera limitar-nos a fer això és limitar-nos a fer de gestoria d'uns recursos que en qualsevol cas tenim assignats i significa també renunciar a l'oportunitat de posar en funcionament, d'habilitar i d'executar una política agrària pròpia que permeti enfortir les nostres possibilitats, especialment de cara al futur, quan en la reforma del 2003 o en la reforma definitiva del 2006, els plantejaments de política agrària comunitària puguin ser, eventualment, uns plantejaments diferents dels actuals i, per tant, dotats amb uns recursos destinats a la pagesia de Catalunya diferents –diferents, jo penso que tendents a disminuir– amb destí al sector agrària català.

Des del nostre punt de vista, les línies d'actuació d'una política agrària pròpia de Catalunya... I per tant, naturalment, no qüestiono cap de les línies que signifiquen en aquest moment, tant a través de les diverses OCM com a través del Pla de desenvolupament rural, recursos destinats al sector agrària català, sinó d'aquest espai en el que nosaltres pensem que hi cap una política agrària pròpia de Catalunya. Aquesta política agrària pròpia de Catalunya, des del nostre punt de vista, hauria d'atendre a les següents prioritats. En primer lloc, una vinculació potent i important entre la producció agrària catalana i la transformació d'aquests productes. Produir per produir genera immediatament la pregunta de: què farem de tantes produccions? I, sobretot, què farem de tantes produccions en aquelles produccions que ja en aquest moment a Europa és excendentària? No es tracta, per tant, de produir per produir, perquè això ens abocarà a una situació, doncs, realment molt complicada des del punt de vista de la venda d'aquests productes –naturalment aquest no és un plantejament radical sinó com a tendència de futur–, sinó que des del nostre punt de vista qualsevol plantejament seriós de la producció, ara i cada vegada més en el futur, ha d'anar vinculat necessàriament a la transformació d'aquests mateixos productes.

I, per tant, fixin-se bé que a la primera prioritat estableixo un vincle potent entre la producció, les diverses produccions catalanes, i la transformació d'aquests productes, és a dir, entre la producció i la indústria agroalimentària catalana. Certament a la Conselleria hi ha una direcció general dedicada a indústries, però la consignació de recursos a aquesta Direcció General és tan absolutament escassa que dona per a poca cosa més que per al funcionament purament administratiu de la Direcció General. I la partida destinada a la industrialització agrària, que seria allò que més s'assembla al que estic plantejant, dotada amb 500 milions de pessetes, ni tan sols s'ubica a la Direcció General d'Indústries, sinó a la Direcció General de Desenvolupament Rural. Doncs, no, produccions agràries potents, que les tenim, i especialment, en alguns sectors, molt punteres, estretament vinculades a la transformació d'aquests productes i, per tant, estretament vinculades a la transformació d'aquests productes, vinculant –repeteix– estretament la producció amb la indústria agroalimentària. En molta

major mesura, naturalment, després del que acabo de dir, del que es consigna en el projecte de pressupostos que se'ns presenta.

En segon lloc, enfortir, naturalment, les estructures productives i les estructures industrials agroalimentàries, a través de la incorporació de joves, a través dels plans de millora, que vostès han resolt força satisfactòriament respecte a anys anteriors i vull assenyalar-ho. En allò que afecta expedients que romanien en el calaix de la taula de la Conselleria referents a incorporació de joves i a plans de millora, vostès han fet força net. I jo vull deixar-ne constància pública. Aquest tema l'han endreçat força bé. Consignen una partida que és possible que en el curs de l'any s'hagi de suplementar. Jo sé que aquesta partida ha estat una partida considerada prioritària fins ara i que, per tant, s'ha suplementat en el curs del temps. Dono per suposat que es continuarà fent i, per tant, els insto, en matèria d'incorporació de joves i de plans de millora, que continuïn en la línia empresa.

Concentracions parcel·làries? Naturalment per a redimensionar millor la mida de les explotacions. Jo crec que, en aquest moment, en matèria de concentració parcel·lària estan fent una bona feia, però, sobretot, l'estan fent vinculada a les operacions de nous regadius. Hem d'anar més enllà. I hem d'aconseguir, senyor conseller, que, per exemple, a la nostra zona, que és una zona molt productiva, dotada del privilegi d'uns recs històrics, com els recs del canal d'Urgell, el propòsit no quedi només en propòsit. Hem d'aconseguir –i jo la hi ofereixo d'una forma molt expressa–, per al conjunt de Catalunya i, molt particularment, per a les zones de la plana de l'Urgell, que també coneixem vostè i jo, la cooperació necessària perquè en matèria de concentració parcel·lària, pas previ a la modernització del regadiu a la zona de la plana de l'Urgell, es pugui avançar d'una forma decidida.

Modernització de regadius, seria el quart punt. Hem parlat sovint en aquest Parlament del foment dels nous regadius i convé fer-los, aquells que tenim emplaçats i compromesos tots plegats. Però, fixin-se bé en el que els diré: per nosaltres, cada dia més important que els nous regadius, que tots plegats ens hem concertat a fomentar, ens sembla que caldria prioritzar la modernització dels regadius històrics. Primer, perquè ja són zones de regadiu. Segon, perquè el consum d'aigua en aquests regadius històrics significa una despesa d'aigua molt important, insostenible, en termes de sostenibilitat, quan la Unió Europea ens exigeixi, també, per als usos agraris, posar preu a l'aigua consumida. I, per tant, jo crec que en aquesta línia d'avançar-nos en allò que pot venir –jo ho crec– hauríem de fer una tasca més incisiva, més important que la que estem fent en matèria de modernització de regadius.

I li repeteixo el que li he dit abans: li ofereixo la col·laboració del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en tot allò que li pugui convenir, per impulsar d'una forma decidida en les zones d'agricultura consolidada el procés de concentració parcel·lària, pas previ a la modernització dels regadius, com un compromís que jo crec que hauríem d'establir les diverses forces polítiques –jo faig aquest oferiment i, naturalment, hi convido a totes, com un pacte del conjunt de les forces polítiques de Catalunya– en la línia de la sostenibilitat de

les zones, precisament, que tenen el privilegi de gaudir d'aquests regadius des de temps molt llunyans.

Elaboració de plans sectorials, especialment en aquelles produccions més estratègiques per a Catalunya. És un tema que li hem apuntat, des d'aquesta tribuna, en moltes altres ocasions anteriors. Senyor conseller, jo sé com és de difícil concertar voluntats per part dels diversos subjectes i dels diversos agents que intervenen en el tema. En alguna matèria, ho hem estudiat molt particularment. Sé com és de difícil, però hem de fer-ho. Hem posat en marxa un pla de reestructuració del sector de la vinya. Va bé? Amb moltes insuficiències de recursos econòmics.

L'elaboració de qualsevol d'aquests plans requereix recursos. Jo sé com vostè va pidolant al Ministeri que li habilitin recursos per poder finançar els plans compromesos. Però, fixi's bé en el que li diré: tal com hem plantejat la reestructuració del sector de la vinya, pensant que altres realitzaran l'esforç econòmic per finançar-ho i no consignat ni un duro en el pressupost d'enguany, fem impossible, tal com està plantejat, que altres joves viticultors, per exemple, que vulguin acollir-se a plans de reestructuració en el futur –aquest any que ve o l'altre– tinguin el procés bloquejat fins que acabi l'execució del Pla actualment iniciat.

Vostè em dirà: «Bé. És que fer-ho significaria esmerçar recursos propis.» Doncs sí senyor. Fer-ho, és a dir, obrir la possibilitat que altres s'hi puguin incorporar, a més d'aquells que s'hi van incorporar en el moment primer, significa habilitar recursos propis. I això és el que li proposem: que s'habilitin recursos propis cada vegada que es vulgui impulsar un pla de reestructuració del pla estratègic, un pla estratègic per a qualsevol de les produccions que tenim importants i que juguen un paper significatiu en la producció final agrària. Perquè és evident que en els plans de reestructuració, en fi..., si no s'està disposat a posar els diners damunt de la taula, que fan falta, doncs, és molt difícil fer-ho. I això que dic per la vinya m'obliga a repetir la proposta de plans sectorials que ja vam formular, doncs, l'any passat, per al sector porcí, per al sector de la fruita dolça, per al sector boví o per al sector de l'oli de Catalunya, d'una forma destacada.

Sector del porcí. Tots plegats ens vam comprometre a impulsar un pla de reestructuració del sector del porcí, després de la PPC, de la situació de pesta porcina de l'any 97 i 98. Però, en canvi, aquest any hem hagut de convenir a reconèixer que, de gener a setembre d'enguany, s'han importat més de 350.000 garrins a Catalunya, com a conseqüència que no hem aconseguit establir aquell mecanisme d'autoabastiment del sector d'engreix del nostre propi sector porcí. De tal manera que, en uns fluxos comercials com als que això obliga, la vulnerabilitat del nostre sector porcí és molt gran, en la mesura en què altres països i altres zones d'Europa, doncs, segurament no poden lluir excessivament de les seves condicions sanitàries. El problema és que, havent de procedir a la importació de garrins per abastir la nostra capacitat d'engreix, importem també animals que poden estar contaminats, contagiats per diverses situacions epidèmiques, com s'ha vist prou bé aquest any.

Però nosaltres li insistirem en el tema: cal avançar en la línia d'elaboració d'un pla en el sector porcí d'una for-

ma molt clara, per a la seva significació en la producció final agrària, i, sobretot, cal fer-ho entre el sector agrari, el Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient, per les implicacions mediambientals que té l'engreix del sector porcí a Catalunya.

Concentració de l'oferta cooperativa. Hem de fer molt més en la matèria. Bé. Aquest any aprovarem una llei general de cooperatives a Catalunya. En el curs de la discussió de la Llei tindrem oportunitat de veure si en les previsions que fem tots plegats dotem el món cooperatiu dels mecanismes necessaris perquè es pugui produir aquest procés de concentració i d'enfortiment, naturalment d'unes cooperatives que, necessàriament, seran menys de les que són i que haurien de ser més potents del que són. S'hauran de produir modificacions importants en el plantejament legal del món cooperatiu i haurèm de posar en marxa algun pla de reestructuració ben dotat.

Per les notícies que tenim, hi ha en tràmit d'homologació, d'acceptació, per part de la Unió Europea, un pla de reestructuració del cooperativisme agrari. Però amb els 500 milions que hi destinem no anem enlloc si es tracta de fer una operació potent i ben feta. Jo només voldria recordar que en un pressupost anterior, quan vam decidir tots plegats salvar la cambra arrossera d'Amposta, va ser una operació de 3.000 milions, dels quals vam haver d'habilitar una partida directa de 1.000 milions, per una cooperativa. Pensar a reestructurar o a fomentar la reestructuració del món cooperatiu a través d'una partida de 500 milions, naturalment ens quedem molt curts si del que es tracta és de concentrar l'estructura cooperativa i de fer-la més potent.

Formació, no només a través de les escoles de capacització agrària, sinó divulgant, amb els mitjans necessaris entre la pagesia de Catalunya, els resultats que se suposa que es deuen produir en el camp de la recerca agroalimentària. Difusió, per tant, del coneixement, tant a bastament com sigui possible.

Suport financer. Aquest matí es parlava del paper de l'Institut Català de Crèdit Agrari. Nosaltres som partidaris de mantenir-lo, sempre que l'Institut Català de Crèdit Agrari no es desviï de les activitats específiques per a les quals fou concebut i fou creat, no? Naturalment, si l'Institut Català de Crèdit Agrari desvia la seva funció i entra en el camp financer, amb uns criteris més generals, no hi haurien raons que justifiquessin la pervivència, i segurament en aquell moment es crearien unes condicions que algun portaveu d'algun altre grup avui abonava, en la línia de la fusió de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Nosaltres avui no estem en aquesta posició, però no hi estem sempre que l'Institut Català de Crèdit Agrari es mantingui fidel, es mantingui en el marc de les funcions especials i especialitzades per a les quals fou creat. I, un sistema clar d'assegurances de les produccions agràries. La consignació que fixen enguany al pressupost no arriba enlloc: 200 milions de pessetes en el pressupost per assegurances agràries no arriba enlloc. I la realitat de les coses ens hauria d'haver ensenyat que quan no es disposa d'un sistema d'assegurances potent i generalitzat, la cua d'espera, que pica a la porta del conseller, és enorme cada vegada que es produeix una

situació —que es produeixen, doncs— catastròfica, deguda a les inclemències, naturalment, del vent, de la pluja, de la pedregada, del fred, etcètera.

Els danys en el Maresme, avaluats recentment com a conseqüència de les ventades i dels aiguats de fa tres setmanes, ascendeixen a 5.000 milions de pessetes —5.000 milions de pessetes. En unes produccions, les de la flor i la planta ornamental, que ni tan sols disposen d'una línia d'assegurament amb l'empresa nacional d'assegurances agràries. I aprofito per dir que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi es disposa a presentar en el Congrés dels Diputats una proposició no de llei per obrir una línia d'assegurament, precisament, per al sector de la planta ornamental i de la flor, que, en aquest moment, no té cobertura.

Bé. Feta aquesta digressió, assenyalar que el foment de les assegurances ens requereix plantejar-nos-ho seriosament, incentivant tant com sigui possible la seva subscripció en benefici de l'estalvi que després, naturalment, ens produirà un sistema d'assegurament potent.

La tercera línia, produccions més segures i de més qualitat. Un control estricte en l'ús d'adobs, de fitosanitaris, d'antibiòtics, de finalitzadors i de substàncies diverses que es continuen utilitzant. I, naturalment, un foment de les produccions ecològiques i integrades. Hi esmercen poc en aquest pressupost per incentivar la producció integrada; res, ni un duro. I, d'una forma absolutament atípica —i d'una forma absolutament atípica—, a través de la Llei d'acompanyament, en el moment en què estava en procés d'elaboració una llei d'orientació agrària, ens colen la creació d'un consell català de la producció integrada.

Jo parlava, ahir a la tarda, en aquest mateix Parlament, amb el secretari general, amb el coordinador general de la Unió de Pagesos, i em deia: «Escolta'm, no hi ha hagut el mínim consens necessari per tirar aquesta proposta endavant. Per tant, aquesta proposta es posa en la Llei d'acompanyament al marge de...» Bé. Doncs, escolti, no hi hauria de ser. És igual, si hi és com si no hi és. No hi hauria de ser, si és que hi és. Per què? Perquè el foment de la producció integrada, de la producció ecològica són mesures molt positives, en aquesta línia d'anar produint, doncs, una certa contenció, una certa restricció, sobretot en determinats sistemes de producció poc sostenibles, des del punt de vista de la sostenibilitat. I, naturalment, una lluita radical contra les malalties i contra les plagues que continuen assotant les nostres produccions agràries vegetals i animals.

En la discussió de l'any passat parlàvem de la persistència a la tuberculosi, de la brucel·losi. Hem tingut un brot de PPC, per les raons que apuntàvem abans. Continua havent-hi tuberculosi i brucel·losi i altres malalties que hem de combatre. I, tornem-hi: significa esmerçar-hi recursos. I si l'eliminació del bestiar d'una ramaderia, doncs, es fa progressivament i no d'una forma radical, quan has acabat el cicle de renovació ja tornes a estar contagiats, perquè, naturalment, sempre hi ha hagut bestiar que ha prolongat la malaltia en aquella mateixa explotació. Per tant, o això s'aborda d'una forma radical i quan es decideix procedir a un sacrifici es procedeix radicalment al sacrifici de l'explotació, com s'ha fet en els altres casos de malalties declarades o de epi-

zooties declarades en el marc de la Unió Europea, o, d'aquestes endèmiques que continuem arrossegant, no ens en sortirem.

I, naturalment, una política adequada d'incentius a la producció de qualitat, a través de les denominacions Q, o altres denominacions específiques, i a través de les denominacions d'origen. Hi ha en curs parlamentari una llei d'ordenació vitivinícola, que crea un marc per a les denominacions d'origen; naturalment, aplicables al sector del vi i a altres casos. Hem d'insistir en aquesta línia i hem d'incentivar, naturalment, les produccions de qualitat, a través de les marques específiques o a través de les denominacions d'origen.

Punt quart, sistemes de producció més sostenibles —ara m'hi estava referint. Hi hauríem d'afegir, naturalment, tot el tema de la directiva de nitrats i de la necessitat de complir-la, i de la necessitat que el Departament d'Agricultura i de Medi Ambient es posin d'acord per afrontar el tema. Hem estat en el dubte de demanar una compareixença conjunta dels consellers d'Agricultura i de Medi Ambient davant de la Comissió d'Agricultura, perquè ens expliquin unes aparents contradiccions que apareixien en els mitjans de comunicació respecte a les estratègies dels dos. Renunciem a fer-ho i els animem que de comú acord trobin la fórmula no solament per a donar compliment a les exigències de la directiva de nitrats, sinó que també trobin la fórmula per a donar compliment a aquella pròrroga que vam establir fa uns mesos aquí en el Parlament per a la legalització de les explotacions ramaderes que tenim situades en els pobles. Per tant, avancin en aquesta línia, presentin vostès mateixos una proposta damunt de la taula, que si és una proposta, naturalment, raonable tindran el nostre suport.

Un esforç important en matèria de recerca. Jo segueixo pensant que vostès aprofiten poc el potencial de l'IRTA. Als recursos que hi dediquen es veu clarament que vostès abonen la idea que l'IRTA busca vies de finançament pròpies a través dels contractes que l'IRTA estableix amb altres empreses. D'acord, però això beneficia sobretot les empreses per a les quals treballa l'IRTA. (*Veus de fons.*) Clar. I els demanem un esforç complementari de concertació de l'IRTA a les universitats catalanes en els sectors investigadors i de recerca de Catalunya i un millor aprofitament, en benefici del conjunt del país. I, naturalment, això lligant-ho amb la formació que els assenyalava abans.

Punt sisè, una utilització més a fons de la possibilitat de les mesures agroambientals. Ara no m'estendré en el tema, però hauríem d'anar una mica més enllà. Jo ja sé que no tindrem més recursos comunitaris si anem una mica més enllà, però o ens plantejem seriosament el tema de les mesures agroambientals, o difícilment aconseguirem donar cobertura a aquells sectors productius menys viables i menys competitius, en el marc del que és el sector agrari català.

I, naturalment, una política de desenvolupament rural en el marc del Pla de desenvolupament rural. Però el sistema, senyor conseller, de generalitzar en el conjunt de Catalunya, a través del Leader Plus o del Proder, totes les actuacions fa que els recursos siguin ja d'entrada molt escassos per al conjunt del país. Generalitzar el sistema per al conjunt del país obligarà a una

política de perdigonada, de dispersió d'esforços, que difícilment contribuirà d'una manera efectiva a les iniciatives de desenvolupament rural en determinades zones del país, sobretot en aquelles zones que no arriben a la mitjana de renda del conjunt del país.

I finalment, finalment, senyor president, una reforma de l'Administració en la línia del que ja hem plantejat en ocasions anteriors. Una reforma de l'Administració que alliberi els recursos humans de la tasca burocràtica que en aquest moment es veuen obligats a complir per poder produir a peu de carrer, a peu de finca, a peu de granja, un assessorament i un suport que jo crec que els pagesos d'aquest país necessiten molt imperiosament.

Aquestes són les línies que haurien d'emmarcar una política agrària pròpia i que, des del nostre punt de vista, les previsions pressupostàries que vostès fan no permeten contemplar-les en la totalitat i tal com nosaltres voldríem. I aquesta és la raó, bàsicament, senyor president, de l'esmena a la totalitat que presentem en el conjunt del Departament i de les empreses connexes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com és evident, pujo a la tribuna per defensar l'esmena a la totalitat dels comptes del pressupost d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i dels organismes que en depenen per a l'exercici pressupostari del 2002.

Uns comptes que –ho hem de dir clarament i d'entrada– representen una millora important, una millora substancial respecte dels pressupostos que al llarg dels darrers anys, especialment des de l'any 1995 ençà, ens tenia acostumats el Govern a debatre en aquesta cambra. I ho diem perquè és així, hem de dir-ho tal com és, perquè els números ho posen de manifest, ho evidencien, i perquè, més enllà de les xifres, també es posa de manifest l'esforç i la manera de fer, segurament diferent, de dur a terme la gestió política des del Departament d'Agricultura pels responsables que hi ha al capdavant. Això d'aquí ho vam poder expressar ja en el debat dels pressupostos del darrer exercici, i ho constatem i volem fer-ho públic en aquesta tribuna.

Per tant, un estil, pensem nosaltres, favorable, un estil favorable a buscar el consens, a buscar l'acord, un acord i un consens necessari en tots els camps de la gestió, però encara segurament, i d'una manera molt important, en aquesta gestió transversal, interdepartamental, del món agrari, del món rural, del sector primari en general. Un estil favorable que potser es posi encara més de manifest en la pèrdua o en la no-pèrdua de recursos pressupostaris, de dotacions econòmiques provinents de la Unió Europea, com així havia succeït al llarg dels darrers anys.

Estem parlant d'un pressupost d'agricultura que creix un 21,3%, que arriba als 32.000 milions de pessetes,

10.000 milions de pessetes més que als comptes del 2000, i 4.000 milions de pessetes més que als comptes de l'any passat. Estem parlant, per tant, d'uns pressupostos per al 2002 que segueixen en la línia iniciada de l'any passat, la línia de fer un esforç, sovint, de reducció de les operacions de despesa corrent. Més l'any passat que aquest any, pensem; aquest any, aquest esforç no s'ha evidenciat de manera tan clara, però sí que és innegable que s'han incrementat les previsions d'inversió real en tots els àmbits del Departament d'Agricultura i les actuacions que vol dur a terme.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup no té cap intenció de passar per alt aquestes consideracions, perquè són certes, perquè són positives, de la mateixa manera que no podem deixar passar, no podem obviar –perquè malauradament és una constatació– que, això sí, una vegada més, el pes específic del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el pes específic de les polítiques d'agricultura i de món rural, el pes específic del sector primari en general, en el conjunt de l'acció del Govern de la Generalitat..., segueix tenint un paper testimonial, segueix tenint un paper –sense que ningú s'ho prengui malament– marginal, perquè no superem, seguim sense superar aquest 1,3% del que suposa aquest pressupost en el conjunt de l'acció de Govern. Un percentatge ben pobre, ben magre, que no fa altra cosa, com dic, que evidenciar la importància, poca o molta –més aviat poca, sembla ser, gairebé estètica–, que el Govern de Catalunya, tradicionalment, ha atorgat –i segueix fent-ho, malauradament– al sector primari en general, això sí, tot i les tan publicitats excel·lències del nou model de finançament, que semblava que havia de venir a reflectir ja, en aquests pressupostos, un canvi substancial en l'orientació i en el pes polític d'aquest àmbit de l'acció del Govern.

Uns pressupostos que, malgrat aquest innegable creixement que dèiem en la seva xifra global, no fan sortir els comptes d'aquesta marginalitat, i una altra vegada, una vegada més, comparant amb governs com el del País Basc o amb governs com el de Navarra, ens adonem del poc pes que l'agricultura i la ramaderia tenen per al Govern de Convergència i Unió, per al Govern de Catalunya.

Em diran: «És un nou model de finançament, és un model de finançament diferent.» Sí, és clar, però és que n'acabem de negociar un, i resulta que ens l'estan venent per les capitals de comarca del nostre país, pels pobles i les viles, com el millor dels móns possibles. El conseller riu, perquè sap molt bé que fa pocs dies, tot just una setmana, ho explicava al meu poble, no? Però bé, no és el conseller d'Agricultura, són tots els consellers del Govern i altres càrrecs institucionals que estan fent aquesta campanya publicitària, perquè ells saben perfectament que s'han d'arremangar per explicar-ho, perquè és difícil que es pugui entendre, és difícil que es pugui entendre que amb aquest nou model l'agricultura segueixi en l'1,3% del pes específic, comparat amb el conjunt del Govern. 29.277 pessetes per habitant destina el Govern de Navarra a l'agricultura i la ramaderia; 4.793 pessetes per habitant hi destina el Govern de Catalunya. Sis vegades sis, com diuen els cartells dels toros, sis vegades sis més amb un nou model de finançament.

No és parlar per parlar, però vostès saben que des de fa molts anys, i cada vegada més, a Navarra, dedicar-se a

l'agricultura i a la ramaderia, dedicar-se al món rural, quedar-se a casa, dur a terme una explotació, compartir, compaginar una explotació agrària en una residència - casa de pagès, tot això, tsot això conté prestigi social. És a dir, el Govern hi destina recursos propis perquè dedicar-se a aquesta feina no sigui considerat pel conjunt del país com una tasca menystinguda. I al País Basc, i a Navarra d'una manera molt especial, doncs, té prestigi social aquesta activitat. Per tant, ens queda camí per recórrer, senyor Iglesias, camí per recórrer, segur.

És a dir, aquesta afirmació que jo he fet penso que és una afirmació constatable. S'hi pot estar d'acord o no, però segurament, en tot aquest avenç que s'ha fet a Catalunya de desenvolupament del món rural, amb residències - cases de pagès, amb turisme rural, fa molts i molts anys que a Navarra ens passen la mà per la cara, i aquí tot just ens hi comencem a posar. Per tant, veig que estem dient el mateix vostè i jo.

No és parlar per parlar, perquè en aquests llocs fa molts anys que dediquen molts esforços a la indústria, a la producció agroalimentària artesanal, posem per cas. I algú hi pot donar una importància relativa, a això; doncs, en té molta, d'importància. Doncs, miri, a Catalunya no s'hi dóna aquesta importància. I no tan sols no s'hi dóna, sinó que, fins i tot creixent, augmentant el pressupost en la seva globalitat, resulta que baixa la quantitat específica que es destina a les activitats agroalimentàries, als productes agroalimentaris artesanals. És a dir, baixa cap avall -com ha de baixar: sempre es baixa cap avall. Tot puja, o moltes coses pugen, segons el Govern, en aquest pressupost; doncs, aquest se'n va cap avall, malgrat els increments pressupostaris que estava dient, eh?

I, per tant, no podem compartir de cap manera l'estancament que el Govern fa en aquest àmbit tan important, malgrat les resolucions d'aquesta cambra, malgrat la importància que els productors agroalimentaris artesanals representen per al conjunt del territori, representen per fixar gent i població en el territori, fins i tot a les capçaleres de les valls, moltes vegades.

Recursos insuficients també -i el diputat Ramon Vilalta hi feia un esment molt clar- en un tema importantíssim, importantíssim, com són les assegurances agràries, que, doncs, es situen per sota de l'any 2000; és a dir, baixem amb relació al pressupost de l'any 2000. Per tant, aquí no es pot baixar la guàrdia, de cap de les maneres, i aquests pressupostos així ho fan.

Uns recursos també, malgrat tot, malgrat el creixement del còmput global, clarament insuficients en les cooperatives agràries -també ho deia el diputat socialista Ramon Vilalta-, amb la funció que han de fer aquestes entitats, una funció social importantíssima, sobretot de modernització, de reestructuració, diguin-ho com ho vulguin dir, però, amb aquests 3.074.000 euros, difícilment es podrà dur a terme la funció que tots ens omplim la boca que han de tenir, però que a la pràctica, negre sobre blanc, no es constata en aquests pressupostos. No podran dur a terme la realització de modernització, de concentració, amb una quantitat tan i tan petita.

I ens quedarem curts; vostès saben perfectament que amb aquesta quantitat pressupostada ens quedarem curts. No es podrà reestructurar el sector cooperatiu, no

es podrà dur a terme el Pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries, ja siguin sectorials, ja siguin territorials, i no podrem aconseguir cooperatives ben dimensionades, amb una dimensió d'àmbit territorial i sectorial suficient, que vingui a assegurar una gestió professional, una gestió professionalitzada que millori la capacitat de comercialització. L'il·lustre diputat Ramon Vilalta ho deia molt bé abans: aquesta importància, no tan sols de produir, produir i produir, sinó de saber vendre, de comercialitzar correctament els nostres productes. Massa pocs diners per a un tema, per a un àmbit, per a una qüestió tan, tan important.

Uns pressupostos que no incorporen cap pas decidit en allò que fa referència a la formació professional agrària. I qualsevol de vostès pot dir -o no- que aquest és un tema també menor. «Home, és la formació professional. Escolta, si els pagesos..., si això passa de pares a fills, si això ja s'aprèn a casa, si aquí no cal esmerçar-hi massa diners. Hi han quatre escoles de capacitació agrària, mantenim el pressupost, mantenim el sou dels mestres i poca cosa més.» Va molt més enllà. Amb uns comptes congelats en aquest àmbit tan important, difícilment podrem millorar i atendre les necessitats de reciclatge, les necessitats de formació permanent de la població rural, que s'ajusten a les exigències tecnològiques i de gestió de l'empresa agrícola i de l'activitat agrària en general.

La formació professional agrària, com deia, no és en absolut un tema menor. El senyor Millo reia. No sé de què reia, però; segurament, perquè és un gran coneixedor dels temes laborals, i, per tant, ha de conèixer unes xifres que a mi, avui, quan les llegia perfectament, m'han deixat realment astorat. Saben -ho sap, senyor Millo?; segur que, vostè, sí que ho sap-, saben que el sector agrícola està al capdavant de tot, al capdavant de l'índex de sinistralitat del nostre país? És a dir, és el sector que està per damunt de l'índex de sinistralitat del nostre país, per damunt de qualsevol altre sector. Ho diuen les darreres dades publicades per la Direcció General de Relacions Laborals, i les xifres -com dic- són esfereïdores, sorprenents, diguin com ho vulguin dir, tant en accidents lleus com en accidents greus, com en casos mortals. Aquests darrers, els casos mortals, doblant, precisament, els casos que s'han produït a la indústria, els casos que s'han produït a la construcció, els casos que s'han produït en els serveis. Naturalment, sempre proporcional al nombre de treballadors a cadascun d'aquests sectors. I home: no creuen que amb formació es podria fer una feina, una bona feina, per tal de pal·liar, per tal d'evitar tant com sigui possible, en la mesura del que sigui possible, la sinistralitat? El cert és que un accident mortal en algun membre actiu d'una empresa familiar agrària el que fa, segurament molt més que en qualsevol altre sector, que en qualsevol àmbit, és barrar, és tancar la continuïtat, la possibilitat de tirar endavant l'explotació familiar agrària. És a dir, allò que no passa, segurament, en altres activitats, en una empresa familiar agrària, la mort sobtada d'un membre actiu d'aquesta empresa, d'aquesta família, doncs, barra o té moltes més possibilitats de barrar el pas a la continuïtat d'aquesta empresa familiar agrària.

Per tant, recursos per a formació que s'han quedat congelats i, per tant, aquestes dades de la sinistralitat en el

camp, en el món agrari, són dades que també ens han de fer reflexionar, perquè, en el camp de la formació, cal actuar-hi.

Tots compartim, senyores diputades i senyors diputats, el paper que és cridat a realitzar aquesta llei important, aquesta Llei marc d'orientació de la política agrària i la veritat és que el que s'espera, el que esperem tots plegats d'aquest marc legal, és molt i molt. És a dir, volem potenciar, a partir d'aquesta Llei, l'existència d'un sector agrari català competitiu, d'un sector agrari català professional, que sigui respectuós amb l'entorn natural, amb unes produccions de qualitat, amb unes produccions, per damunt de tot, al servei dels consumidors; que serveixi, al mateix temps, per propiciar el manteniment de l'activitat agrària, que estigui lligada a la consolidació del sòl agrari i que aquest sòl agrari sigui un aliment prioritari per mantenir també població rural. Tota una activitat, tot un seguit d'objectius que aquesta Llei marc, doncs, es marca –valgui la redundància– i que tots els diputats, segurament, i el nostre Grup, doncs, de manera molt particular també, espera d'aquesta Llei.

Però, és clar, una llei que ha estat molt consensuada, una llei que ha vingut a aquest Parlament fruit o com a conseqüència també del treball previ de l'elaboració, la publicació d'un llibre blanc, en el qual hem participat les organitzacions professionals agràries i hi han participat, doncs, la Federació Catalana de..., la Federació de Cooperatives de Catalunya, doncs, una llei molt ambiciosa, molt positiva, però que nosaltres pensem –i en això es pot discrepar: abans discrepàvem amb el senyor Iglesias una mica en aquest tema– una llei que, si l'hem d'aprovar ara, d'aquí a quatre dies, l'hem d'aprovar ara, d'aquí a quatre dies; per tant, ha d'estar desenvolupant-se al llarg de tot l'any 2002. No s'entén, no entenem, no comprenem per què no es dota, no va acompanyada dels recursos econòmics, dels recursos pressupostaris que necessàriament ha de portar de braçet una llei d'aquestes característiques.

I aquest és un dels retrets segurament més important que nosaltres fem a aquests pressupostos que el Departament d'Agricultura presenta a la consideració de les diputades i dels diputats: una llei marc sense..., per molt bones intencions, per molt bones declaracions, si no va acompanyada dels pressupostos que la poden desplegar correctament, es pot convertir –i seria frustrant, seria negatiu des de tots els punts de vista–, es poden convertir en declaració d'intencions i, potser més greu encara, es podrien convertir en paper mullat, perquè, sense diners, sense diners, senyor conseller, no podem desplegar la Llei, més enllà que el que volguéssim és una llei, doncs, perfectament editada, perfectament, doncs, relligada amb tapa dura per desar-la al prestatge del despatx.

Per tant, necessitem la Llei i la necessitem amb les dotacions pressupostàries que la poden fer desplegar. I aquestes dotacions, com dic, no estan comptabilitzades en aquests pressupostos. Estem parlant d'una llei marc, com deia, molt consensuada amb el sector i amb les organitzacions professionals agràries. Ho deia al principi de la meua intervenció i no m'estava de reconèixer l'estil d'acord i de consens dels responsables del Departament i que s'ha constatat al llarg de tot aquest període que portem, de tota aquesta legislatura, no?

Ara bé, ens xoca, ens sobta que precisament el consens d'una llei d'aquestes característiques, la dinàmica, doncs, que ha portat el conseller i els directors generals i els responsables del Departament al llarg de tots aquests anys, ens sobta que, precisament en el Projecte de Llei de pressupostos per al 2002 –també ho deia el diputat senyor Ramon Vilalta–, ens intentin, diguem-ne que, fer passar, doncs, una mica d'amagatots, de puntetes, per la porta del darrere, sense fer soroll gairebé, tot un seguit de mesures, no pas menors, sinó importantíssimes, que van a la Llei d'acompanyament i que, per tant, no han tingut ni l'acord, ni el consens, ni la negociació –que segur que hi hauria hagut acord, consens i negociació en gairebé tots aquests temes. Però calia i cal –i penso que és una dinàmica que no ens pot portar res de bo–, és a dir, seria bo, des del nostre punt de vista, que es poguessin consensuar aquestes propostes promogudes dins la Llei d'acompanyament, que el Govern retirés, retornés, doncs, aquestes propostes de la Llei d'acompanyament que afecten el món agrari i entre tots –i quan dic tots no vull dir tots els grups parlamentaris, que també, sinó entre tots els sectors: la Federació de Cooperatives, les organitzacions professionals agràries– es puguin consensuar i es puguin acordar.

Baixen també uns recursos econòmics que es destinen a un àmbit que, cada vegada, doncs, se'n parla més, que té un pes més important en el conjunt del país, no tant pel volum de producció sinó pel paper que ha aspirat a realitzar i també perquè ens trobem en uns moments en què cada vegada es prioritzarà més i hi haurà més demanda dels productes diferents, dels productes de qualitat, dels productes tractats, doncs, de manera molt més especialitzada. Ens referim a tot el tema de l'agricultura, de la ramaderia ecològica, de la producció integrada. Baixen les partides dedicades i destinades a la producció ecològica, i baixen de manera penso que important. I, a més a més, en la producció integrada, no hi hem sabut veure cap euro per al seu foment i per a la seva promoció. Però, probablement, encara estem més preocupats per la manca dels necessaris recursos econòmics que han d'acompanyar les polítiques de sanitat animal. I tampoc hem sabut veure aquestes dotacions pressupostàries de la manera necessària. És a dir, vejам: en el tema de sanitat animal, en aquest Parlament hi ha hagut un gran acord i un gran consens: hi va ser l'altra vegada, amb la pesta porcina clàssica, i hi ha estat aquesta! És a dir, cap grup parlamentari, cap diputat n'ha fet demagògia per voler, ni n'ha fet un ús més enllà, doncs, d'aquest Parlament, per poder-ne obtenir un rendiment polític de poca volada, no?

És a dir, aquí, tots hem anat a l'una, Govern i oposició, a mirar de solucionar aquests temes i, per tant, hi ha col·laborat, evidentment, el Departament i el conseller amb la seva informació puntual a cadascun dels portaveus dels grups parlamentaris. Per tant, el tema de la sanitat animal, doncs, és un tema importantíssim, és un tema de gran acord i de gran consens. El que no podem entendre, ni podem compartir és que, en uns moments tan delicats, tan delicats pel tema que tots nosaltres coneixem de la pesta porcina i altres tipus, doncs, de malures que afecten la nostra cabanya ramadera, en un moment, com dic, tan delicat, que hi estem immersos

completament, doncs, no es fa aquest salt endavant de dotació de recursos econòmics per tal de paliar i per tal de dur a terme unes polítiques de sanitat animal rigoreses, serioses, que tinguin el consumidor i el ciutadà en general en la situació de tranquil·litat i, al mateix temps, tinguin el sector també en una situació que no vegin perillar la viabilitat de les seves explotacions. Per tant, no ens podem permetre destinar tampoc tants pocs diners a aquest àmbit tan important.

I un altre àmbit importantíssim, al qual el Govern destina zero pessetes, que és el Pla de reestructuració de la vinya –el diputat Ramon Vilalta també hi feia referència. És a dir, que hi trobem a faltar aquesta manca de recursos pressupostaris propis, per tal, doncs, de dur a terme, de manera ja rigorosa, aquest Pla de reestructuració de la vinya, que, a més a més, si..., amb una limitació de recursos, el que pot passar és que frustrem les possibilitats, les expectatives que molts pagesos joves havien posat, si arriba el cas que no podem complementar, que no podem aportar recursos propis per fer realitat aquest Pla de reestructuració.

Ja per acabar és el tema dels regadius. És a dir, és un tema recurrent, és un tema importantíssim, que nosaltres ens el volem creure. És a dir, ens volem creure les xifres, el pla econòmic i el pla d'inversions reals de Regsa que ens plantegen. Ens el volem creure, però, és clar, també ens han d'entendre que no ens l'acabem de creure, perquè estem parlant d'anuncis fets, produïts, durant tants i tants i tants anys, que es van repetint un exercici, i un altre, i un altre, i un altre. I és clar, ara hi tornen a ser. Però, això vol dir que, el 12 de desembre del 2002, això que està pressupostat aquí, anirem al territori a trepitjar-ho i ho veurem fet i ho veurem construït? Perquè, és clar, l'any passat també hi era! I el que hi era l'any passat no vol dir que aquest any estigui fet i estigui construït! I aquesta és una constatació! És a dir, no és una floritura parlamentària, demagògica, que pugui quedar més o menys bé: és una realitat! És a dir, no podem dissimular la sensació d'escepticisme, la sensació de manca d'autèntica voluntat política de tirar endavant projectes que s'arrossegueu des de fa molts anys, projectes de regadius, tant de nous regadius com de regadius anunciats, regadius programats, no? És ben veritat que aquests comptes ens parlen que, per al 2002, hi haurà 14 milions llargs d'euros per a l'Algerri - Balaguer, 18 milions llargs d'euros per als regs de la Terra Alta, 9 milions llargs d'euros per als regadius de Torres de Segre, etcètera, etcètera, etcètera, etcètera.

Per exemple, per al Segrià sud, no hi hem sabut veure cap dotació, cap recurs significatiu per tirar endavant l'execució d'aquest projecte, però tampoc hem sabut veure-ho per a tants altres projectes i tampoc, de manera clara, decidida, específica, amb una partida, aquella dotació que tots esperàvem veure també per al Segarra - Garrigues. Però dic que no podem dissimular l'escepticisme, perquè, és clar, el 1994 es va aprovar el Pla econòmic i financer de Regsa, i aquest Pla econòmic i financer de Regsa, per al 97, deia, per exemple, que hi hauria més de 4.000 milions per a l'Algerri - Balaguer, més de 6.000 per al Segarra - Garrigues. Aquest Pla deia que, per al 98, hi hauria prop de 2.500 milions per a l'Algerri - Balaguer i perquè finalitzessin aquelles obres; que per al 99, doncs, hi hauria més de 8.000

milions de pessetes per al Segarra-Garrigues. És clar, 99, 2000, 2001, 2002. Tres anys! És clar, estem parlant ara del Segarra - Garrigues: avui, els diaris portaven una foto molt maca, que ens l'hem de creure i ens la creiem, caram! Ens la creiem, segur! Però és que resulta que són els pressupostos del 2002! Per tant, estem fora de temps, mai estem fora de temps, segur. El que passa que sí que pot ser que aquests grans projectes ambiciosos de regadius arriben, en molts casos, massa tard, no? Ja sé que això pot sonar a frase feta, però aquesta és una gran realitat, perquè, precisament, la incorporació de gent al camp i al cens de pagesos a Catalunya no és precisament que vagi amunt, sinó que, doncs, en fi, per moltíssimes raons, precisament, se'n va cap avall.

Bé, per acabar, senyores diputades i senyor diputats, el nostre Grup presentarà un paquet d'esmenes concretes a aquests pressupostos. Ja els avanço que són propostes i són esmenes que no són incomplibles, que no són futuribles, que no són brindis al sol, que no són propostes irresponsables, fetes des d'una oposició allunyada de la possibilitat de governar. No, en absolut! Són propostes concretes, propostes que milloren aquest Projecte de Llei de pressupostos, que volen donar una resposta ajustada a les necessitats del sector primari, a les necessitats del món rural, en general i, a més a més, que estan fetes des de la posició d'un grup que, avui, és a l'oposició del Govern, però que, molt aviat, doncs, pot i vol tenir responsabilitats de govern. Per tant, des de la responsabilitat es fan aquestes propostes –el senyor Iglesias riu: no sé ben bé si és perquè ens hi vol veure o no ens hi vol veure. Però, en tot cas, com que vostès han dit que «aquests pressupostos no els tenim pactats amb ningú», no hi ha cap Grup, *a priori*, que els ha pactat aquests pressupostos, les nostres esmenes són a consideració de vostès, perquè les puguin acceptar i, en cas que siguin acceptades, el nostre Grup pugui actuar en justa correspondència.

Ens agradaria que, des del Govern, es veiés així i no es descartessin, d'entrada, aquestes esmenes i aquestes propostes pel simple fet que provenen d'un grup diferent del del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font. (*Remor de veus.*)

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no començaré, com fem altres vegades, dient-li les coses positives per guardar les crítiques per al final, perquè la sensació que he tingut aquesta vegada quan he tingut els pressupostos a les mans i quan he tingut la Llei d'acompanyament –li he de dir la veritat– ha estat de decepció, d'important decepció. Potser hi teníem massa expectatives.

Estem treballant a fons en la Llei d'orientació. Havíem parlat molt d'aquest canvi d'estil en el seu Departament.

ment, potser sí que ha sigut això, però és que jo crec que aquests últims dies ens hem trobat amb coses que són sorprenents, són sorprenents per la banda negativa, diguem-ne. Portàvem anys que es reclamava una llei d'orientació agrària. Finalment, va entrar al Parlament. Tots estàvem contents, perquè, a més a més, es va dir que hi havia un consens important en el sector. Intuíem que aquí, al Parlament, també hi treballaríem, i, de fet, encara és la sensació que tenim, que hi treballarem, i intentem fer-ho amb el màxim consens. Ens vam posar a treballar; vam fer esmenes, almenys per part nostra, amb molta intenció de millorar la Llei, en alguns casos eren amb petits detallets, altres eren coses que, per nosaltres, eren de fons, importants. Van anar passant els dies, ara portem uns dies, potser uns mesos –a vegades es perd una mica la noció del temps–, que treballem en ponència: negociacions, transaccions, temes importants que són de cara al futur del món rural, de la pagesia, en els quals hi ha de treballar a fons el Govern de la Generalitat, però també hi han orientacions per al sector –no ho hem pas de negar–, però que el Govern hi té una responsabilitat important. I aquesta responsabilitat, com ja ho deien altres diputats, s'hauria de traduir en diners; ja n'aniré parlant.

Debaten aspectes de tanta importància com ara el fet de diversificar l'activitat econòmica a les zones rurals, la ramaderia extensiva, l'agricultura ecològica, que si l'artesania, el turisme rural, la natura... Parlem de la reconversió i l'adaptació de les cooperatives agràries –també ja s'ha dit–, de la ramaderia. Hem tingut oportunitat d'haver de debatre, malauradament, sobre la sanitat ramadera arran de la pesta porcina. Hem debatut si el cicle tancat, en altres explotacions no porcines, doncs, l'autosuficiència de les explotacions... És interessant, és fructífera –jo ho diria–, la nostra feina.

Parlem, també, de l'arribada de les noves tecnologies al món rural, i, com no, de la seguretat alimentària; de la importància de la traçabilitat dels productes alimentaris d'origen animal; d'una producció agrícola, ramadera, agroalimentària de qualitat, amb l'objectiu aquest que dèiem de garantir la seguretat alimentària. Però parlem d'altres coses, també, com és la protecció del sòl agrari, que ara, doncs, és un moment especialment important per la forta pressió que hi ha en algunes àrees; o, d'altres aspectes tan dispersos com de les actuacions per a la igualtat de la dona en el món rural; o dels regadius, que aquí també en parlem molt, o, fins i tot, d'un element que, al nostre entendre, és molt important –que potser no depèn estrictament del seu Departament, però que podria fer pressió perquè en els altres, en algun altre s'hi treballés–, com és la sensibilització dels consumidors perquè canviïn la seva demanda, perquè els consumidors triïn el que fa la qualitat, la seguretat alimentària, la sanitat. Perquè això aniria molt bé per als agricultors i per als ramaders: que facin aquesta aposta per la qualitat.

Però resulta que això tan important que la Llei vol recollir i que ha de promoure, doncs, ara que la volem aprovar, a més a més, a corre-cuita, em sembla que, per imperatiu del PP –però no ho sé, sembla que ho sigui, així–, l'aprovarem ara en aquest període de sessions. Però, per fer què? L'any que ve, de quins diners disposarem? Quins diners tindrà en el seu Departament per

poder aplicar les mesures que es proposen, que se suggereixen? No; de fet, és que si estan a la Llei ja no seran suggeriments, ja s'hauran de complir; però, com els podran complir si no tindran, en alguns casos, un duro? És trist. Per nosaltres això no hauria d'haver arribat a aquest punt. Però encara és més trist que estant treballant en ponència, que encara tenim pendent un text definitiu de la Llei on hi ha un apartat que parla de la creació d'un institut per a la seguretat –encara ho deia– i la qualitat agroalimentària o alimentària, ens trobem ja d'entrada que sabem que l'Agència de Seguretat Alimentària anirà a Sanitat. Res a dir-hi. Ja va haver-hi tot un enrenou en el moment de fer la Proposició de Llei que no es va aprovar, etcètera, però ara s'està treballant a Sanitat. Bé, i que arribi aviat, també, correcte.

Però, i per què, ara, en la Llei d'acompanyament ens trobem el Consell Català de la Producció Integrada? A què juguem? Si estem treballant en una llei d'orientació que es parla d'un institut de la qualitat, per què, ara, ens ha d'arribar en una altra llei aquesta imposició?

Ens sembla que s'han saltat ritmes de treball, però és que, a part, hi ha una qüestió de cortesia, fins i tot. Els ponents de la Llei hauríem d'haver estat al corrent que s'estava treballant allò, perquè, si no, per què estem, durant la Ponència, parlant de l'Institut de la Qualitat encara?

I el més greu no és que se'ns hagi saltat, que no hagi tingut cortesia amb nosaltres, sinó, també, que no s'ha consultat el sector. Ja s'ha dit abans: un tema tan important com aquest i ve de nou gairebé a tothom. I, de fet, una cosa similar de sorpresa en la Llei d'acompanyament ha passat també amb la Llei d'infraestructures hidràuliques. Estem en una ponència amb una llei, amb una proposició de llei de modificació de la Llei d'infraestructures hidràuliques que treballem un article així de petit. I resulta que després arriba la Llei d'acompanyament i ens trobem, va!, tota una altra modificació d'aquesta Llei d'infraestructures hidràuliques. Aquí hi han coses que no lliguen.

Entendran que amb aquest panorama puguem tenir la impressió que hi han coses al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que no acaben de funcionar. Evidentment, hi han partides en el pressupost amb una gran quantitat de diners. Sort n'hi ha que tenim el PDR, i això, doncs, fa que realment el pressupost sigui considerable, però tot això no treu la nostra impressió que en el DARP hi ha un desconcert, no sé si dir-ne o descontrol o/i descontrol. Perquè moltes vegades sembla que no hi hagi ningú que tingui una visió global i sàpiga el que està fent el del despatx del costat.

Per tot això, nosaltres creiem que el Govern s'hauria d'endur aquest pressupost i refer-lo. I refer-lo bé, i no només, el pressupost, i la Llei d'acompanyament, que és la que ens ha causat, també, gran sorpresa; i, de pas, doncs, canviar algunes partides, sobretot incrementar-les. Perquè, miri: «Foment de l'agricultura i la ramaderia ecològica», a la Direcció General de Desenvolupament Rural, 10 milions de pessetes; «Foment de la marca Q», dues partides, que entre totes sumen 8 milions de pessetes, quan en un altre lloc hi han 72 milions de pessetes per publicitat i propaganda; «Foment de l'artesania alimentària», 5 milions de pessetes. És que

això no lliga amb tota la importància que estem donant, nosaltres, a la Llei d'orientació agrària! Perquè si hem d'anar amb aquestes misèries, ja em dirà. «Millora del medi rural i condicions dels agricultors», 90 milions de pessetes. Per a tot el món rural i per a totes les condicions de tots els agricultors, 90 milions de pessetes? Si només en informàtica la Secretaria General ja en gasten 435, de milions de pessetes! Home!, és que hi han coses que no, no..., jo no les acabo d'entendre.

I una altra en la qual sóc especialment sensible, en la Direcció General de Producció Agrària i Innovació Rural, una partida per a la posta en marxa dels plans d'actuacions en zones vulnerables –aquest és el meu tema–, 10 milions de pessetes. Home!, que acabo de venir de l'assemblea d'alcaldes de la comarca d'Osona on es diu les penúries que estem passant per portar a terme el Pla de purins en el Consell Comarcal! Que ni se'ls dona el GIS per poder entrar les dades, que s'han hagut de fer el programa informàtic! I que jo..., no ho reconeixen obertament perquè són del seu Partit, em sembla, però és que la sensació que els han desemparat hi és ben clarament! 10 milions de pessetes només per a això. I, després..., bé, la problemàtica dels purins i la contaminació de les aigües per nitrats, fins i tot el president del Govern quan fa la seva exposició, diu que és una de les problemàtiques més importants ambientalment que tenim en aquest país, home!

Direcció General d'Indústries i Qualitat Agroalimentària. La partida més gran, si no m'equivoco –i no m'equivoco–, 35 milions de pessetes. I saben per a què? Per subministraments al Laboratori Agroalimentari. On és aquest Consorci que ara s'inventen? O, on és l'Institut de la Qualitat? Jo crec que hauria d'anar aquí, però, bé, no ho sé, potser m'equivoco, però en un lloc o altre hauria de sortir, i aquí, si més no, ja em diran a veure com lligaria que estigués en un altre lloc que no fos la Direcció General de Qualitat Agroalimentària! I res –jo ho crec–, ja hem posat alguns exemples, no? És que no tinc ni ganes d'entrar a fons en altres, perquè realment ho crec, senyor conseller, que se l'haurien de tornar a mirar bé, i que el posin al costat de la Llei d'orientació que estem fent, perquè si l'aprovem en el proper Ple, quin sentit tindrà, què faran l'any 2002 si no tenen els diners per portar-ho a terme?

Malgrat tot això que estic dient, jo crec que és important que continuem treballant i que treballem amb ganes de consens, eh? No donar suport en els pressupostos no vol dir que vulguem partir peres, només faltaria, eh? En aquest cas –ho crec– és molt important que, entre tots, treballem perquè en el món rural, perquè el sector agrícola i ramader, doncs, pugui tirar endavant i pugui consolidar-se.

Però, senyor conseller, jo crec que s'hauria de controlar que no tornin a passar aquestes coses i que si realment creuen en la Llei d'orientació, que dotin millor aquests pressupostos de cara a l'any 2002.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias, per un torn en contra.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Compartiré aquest temps del Grup Parlamentari que dona suport al Govern, amb el company i il·lustre diputat senyor Pere Ribera, que farà la defensa del pressupost en les empreses i organismes adscrits al Departament.

En primer lloc, senyora diputada, senyors diputats, que han intervingut abans que jo, agrair la voluntat de consens que han expressat. El reconeixement que ha fet el Govern d'un símptoma de voluntat de consens amb el sector, des del Grup Parlamentari l'ofereixo també, i agraeixo que l'hagin disposat, i ho farem sempre que sigui necessari. En tot cas, penso que ha sigut interessant, seccionant una mica les intervencions, com a debat.

Com a debat jo diria que hi ha moltes més coses que uneixen que no ens separen, senyor Vilalta: els objectius... Amb el senyor Jordi Ausàs, penso que li hauria de dir Sant Tomàs, al senyor Ausàs, avui. Escolti, comenci-s'ho a creure –comenci-s'ho a creure. Li falta una mica de fe. (*Veus de fons.*) No, en tot cas, li recordaria que, a nivell de números..., que n'han parlat poc, els tres intervinents. Han parlat de prioritzacions que faria cada opció política, lícita, respectable. Nosaltres, Grup Parlamentari, Govern, estem complint amb el nostre programa. Estem donant resposta a un programa amb el qual ens vam presentar a les eleccions i estem donant respostes pressupostàries que fa tres anys no ens les creïem, o les demanàvem, o, fins i tot, allò de dir «senyor Ausàs, comencem a tenir-hi fe», perquè en algun moment, d'un salt qualitatiu després de molt anys d'una certa estretor pressupostària del Departament que tots reconeixíem, i que era difícil, fins i tot, per als diputats del Grup que donaven suport al Govern, la seva defensa. Ho reconec humilment i sincerament. Però, escolti'm, si a l'any 99 ens diuen que de cada 100 pessetes que tenia, que gestionava el Departament, l'any que ve són 152 pessetes no ens ho hauríem cregut. És el tercer any d'un creixement important i que s'ha anat consolidant. I en algun moment ens dèiem: «Això, ara perquè ens ha entrat el PDR, o això ara perquè...» Però es podrà mantenir? Jo crec que els números que porta el Govern i el Departament d'Agricultura en aquest pressupost, que jo crec que no hi han entrat, perquè els números són molt bons. Però em sembla també interessants –també interessants– les reflexions de prioritzacions i de política i de coincidència en alguns temes, excepte amb la senyora Bet Font, que hem coincidit molt poc –ella hi ha coincidit molt poc–, però, en tot cas, la voluntat de consens sí que la hi tornem a oferir.

I, en tot cas, també, una reflexió en el tema de la Llei. Escolti, fa un any discutíem aquí un creixement del pressupost important. Però, fa un any no pensàvem que tindríem respostes a temes tan difícils com ha tingut el Departament aquest any, com l'EEB, l'encefalopatia..., les vaques boges, per entendre'ns, perquè amb aquest nom sempre ens hi entrebanquem, i la pesta porcina clàssica. S'hi ha donat resposta. Fa un any no hi era aquesta previsió en el pressupost.

La Llei d'orientació no és una llei que concreti mesures pressupostàries, és una llei que orienta en el temps. No és una llei per a l'any 2002. És una llei consensuada que, potser, s'ha de desenvolupar, tant el Govern com

el mateix sector agrari agroalimentari, ramader i pesquer de..., el pesquer no, que tindrem una altra llei de confraries que també està aquí en el Parlament. Però, també, entre parèntesis, no han parlat de l'IFOP i dels recursos que aquest any porta el Departament en el sector de la pesca. No n'ha parlat ningú. És important que també en parlem, que també és un sector important. No n'ha parlat cap dels tres que ho han fet abans. (*Veus de fons.*) Però, en tot cas, a mi em semblen interessants algunes reflexions dels que han intervingut quant a temes de política pròpia catalana, que tenim i que portem en els programes, i intentem executar-la. Quant a temes sectorials, fins i tot temes territorials, que són prou diferents..., senyor Ausàs, no em reia de vostè quan reia i li deia: «No em faci trampes de comparar coses no homogènies.» Jo penso que no és homogeni el territori de Catalunya ni amb el finançament ni amb el territori de Navarra; em sembla que no és comparable. Perquè això fa tres anys que ens ho fa. Que voldríem tenir el finançament de Navarra? D'acord; on anem a signar demà? Però fins i tot, en el pes específic del PIB de Navarra, el que representa l'agricultura, la ramaderia i l'agroindústria a Navarra, o el que representa a Catalunya..., són territoris molt diferents. De vegades no podem comparar coses no comparables. En aquest sentit era que li deia: «Home!, no em compari això.»

Sí que és veritat que en alguns temes, i en els temes de turisme rural i en els temes d'una certa especialització, en productes artesanals, doncs, porten una experiència prou enriquidora i perquè n'aprenuem. Però el món català, en un país difícil, que té molt poca plana i sobretot a la part de Lleida..., pràcticament la resta..., la manera que ha respost el món agrari català amb qualitat..., no amb productivitat, perquè amb productivitat tenim totes les eines per perdre; amb el territori de França, del centre d'Europa, quant a planura, quant a qualitat de terra, quant a qualitat d'aigua, per productivitat, mai serem competitius, per quantitat, mai serem competitius. I, per tant, l'esforç de qualitat, l'esforç de recerca, l'esforç a través de l'IRTA, l'esforç d'innovació tecnològica, l'esforç de formació que el Departament i el sector fa és la línia del futur, no la de quantitat, sinó la de qualitat.

En tot cas, i com que estem en un debat de pressupostos, home!, permeti'm –permeti'm– que destaquï uns temes importants. Ningú ha entrat a fons quant al tema de recursos pressupostaris. Trobo interessant la reflexió de política general perquè un pressupost també sempre aporta una voluntat del Govern i una voluntat de política com cap altra, potser, actuació d'un govern davant del país, però en tot cas sí que reafirmem que és el tercer any consecutiu d'un creixement molt important d'aquest Departament; que hi ha diners suficients –que hi ha diners suficients– perquè no es perdi ni una peseta de fons europeus –estan garantits–; que el PDR, amb el pla previst, representa aquest any 8.153 milions; que representaran d'inversió pública entre Estat, Generalitat i Unió Europea 22.000 milions; que permet donar resposta al cent per cent de les peticions de noves incorporacions de joves; que aquest any ja s'hi ha donat –any 2001: 743 expedients de noves incorporacions, tots resolts, cent per cent resolt; el resultat de l'execució del pressupost del 2001 dona unes respostes que l'any passat vostès posaven en dubte, i en aquest mo-

ment podem afirmar que han donat resposta al cent per cent.

Pla de cooperatives. Està consensuat amb el sector. I el desenvolupament inversor donarà resposta al cent per cent de les peticions admeses consensuades amb la Federació de Cooperatives de Catalunya, per al cent per cent d'aquestes qüestions compromeses. Per tant, el diàleg, el consens que ens reclamem, l'estem exercint, en aquest cas amb la Federació de Cooperatives de Catalunya. Algunes coses de dubtes que vostès posaven.

És un pressupost que té una qüestió que no podíem haver defensat amb tant orgull com fem aquest any; és un pressupost, potser, per primera vegada, molt inversor. Ningú ha destacat la suma dels capítols 6, 7 i 8, que aquí entraria també algun cofinançament d'IRTA, Regsa, ACA, i el PEF de Regsa, però 22.000 milions d'inversió. Els ho recordo: 22.000 milions era el pressupost del 99 de tot el Departament, per això els feia la referència de 100 pessetes 99, 152 pessetes avui, que gestiona el Departament. Em sembla que el salt en la voluntat del Govern de compliment de compromisos i de programa és prou real, prou potent, perquè comencem a tenir tots una mica de fe, senyor Jordi Ausàs, que podem tirar aquest sector important del país cap a les línies de qualitat de vida, de qualitat dels seus productes, de promoció dels seus productes, a través de l'acció del país, d'aquest sector i del seu Govern.

Regsa: increment 14% en relació amb l'any passat.

Capítol 1, que no s'hi han ficat, però sí que també dona resposta a una qüestió que debatíem en l'última Comissió del Departament d'Agricultura sobre dotació de personal en algunes oficines territorials, sobre ampliació i millora d'aquestes oficines territorials, i sobretot amb un fet importantíssim que aquí s'ha posat de manifest abans sobre el control de la sanitat animal. El creixement de contractació de personal per al territori, sobretot per al control veterinari de l'EEB i de la PPC porta a un increment d'uns 500 milions de pessetes en capítol 1, però és un tema que molts grups de vostès han demanat a través de proposicions no de llei aquesta dotació. El pressupost dona resposta a qüestions que hem aprovat en comissió però que ara es reflecteixen en aquest pressupost.

Assegurances agràries. Bé, aquí es diu que és molt poc, però és un increment del 500% en relació amb l'any passat. (*Veus de fons.*) Assegurances agràries. Però compte!: la voluntat del Govern és, amb aquest increment, de donar més increment del que hi havia establert i el conseller ho ha manifestat en més d'una ocasió. Però hi ha alguna directriu europea que ens pot frenar..., tant a l'Estat com a les comunitats autònomes, fins a quin percentatge és subvencionable, perquè l'assegurança és voluntària, no és obligatòria, i, per tant, bé, aquí ens omplim la boca que el sector agrari té un gran dèficit de la cultura de l'assegurança, com té altres sectors industrials o tal, que la tenen, aquesta cultura, però al sector agrari li costa més.

L'esforç de molts anys del Departament quant a pedagogia, de fer –a la gent– assegurar i de donar suport té un límit, té un límit que la Unió Europea en algun moment ens pot frenar. Però, la voluntat del pressupost?

Escolti, un increment del 500% en relació amb l'any passat. Que l'any passat era molt baix i després es va haver de suplementar? D'acord. (*Veus de fons.*) Quan vegem l'execució –té raó, senyor Vilalta– no serà tant increment, però el Govern, quan hi ha problemes, respon. I l'any passat vam augmentar el tema d'assegurances i vam donar resposta al tema de l'EEB i de la PPC.

Per tant, des del punt de vista..., i amb la voluntat, senyora Bet Font –senyora Bet Font–, amb la voluntat de consens que crec que hi ha en l'ànim de tots els diputats i tots els grups en un tema tan fonamental per als propers anys com és la Llei d'orientació agrària... Tampoc és una llei de compromisos concrets pressupostaris –coses que diu la Llei d'orientació agrària estan dintre del PDR o estan dintre del Pla de cooperatives, estan dintre del Pla de qualitat o el Pla de noves tecnologies o el Pla de recerca–; hi ha partides pressupostàries, una altra cosa és el desenvolupament que s'haurà de fer d'una llei d'orientació, que en aquest desenvolupament podrà haver temes –un d'ells– que en aquest moment ja hi ha un resultat molt positiu, que és quan es va crear, amb la Llei d'acompanyament del pressupost de l'any passat, tot el tema del Consell de Producció Ecològica, amb resultats positius ja el 2001. La voluntat del Govern de posar en l'annex dels pressupostos d'aquest any el tema del Consell de Producció Integrada..., és una experiència que també hem de posar en marxa. Però que, en allò que es qualifica, allò que es certifica, el propi sector, si té una plusvàlua de qualitat i de preu, també ha de participar amb el cost real d'una taxa d'aquella certificació, i per això està en la Llei de pressupostos com annex. Però em sembla que és a guanyar un any d'unes voluntats que estan en la Llei d'orientació.

Avui li puc donar aquesta resposta que la setmana passada no li vaig donar, senyora Bet Font, però a mi em sembla prou coherent perquè, en un debat de pressupostos i en un tema que hi ha en una llei d'acompanyament, avui donem una explicació que li puc donar. I penso que té un pas positiu i que també hi ha voluntat del Govern que en aquells temes que avui es pot sentir que..., han estat consensuats. Però, escolti, el pressupost, el presenta el Govern; el programa, el presenta una coalició, un partit polític, per governar, i el Govern reflecteix el compliment del seu programa i el compromís amb els seus electors amb un pressupost, que ho ha de fer, si no és que no podem pactar partida a partida, línia a línia. Voluntat de consens? Tota, i en parlem, i vostè ho sap, amb les comissions i amb les lleis. Ara, el Govern fa el que ha de fer: prioritza, compleix el seu programa. I, a més a més, podem donar resposta positiva en aquest cas, en aquest any 2002, d'un creixement de pressupost, doncs, que em sembla que pot donar resposta a gran part de les preocupacions, no al cent per cent, perquè..., de tot allò que voldríem fer, però creiem que tenim una línia d'actuació ben encaminada amb un projecte d'orientació, però amb un pressupost que pot donar resultats positius al 2002.

Jo penso que no..., per no cansar els il·lustres senyors i senyores diputades, ja que els que han intervingut no han entrat molt amb el contrast, amb la comparació o amb la crítica de partida per partida, potser que no faci pesat el debat quant a ara jo omplir-los de números que vostès tenen.

I, en tot cas, quant a la referència, doncs, sí que agrair un cop més la voluntat de consens. Dos: destacar la riquesa d'aquest pressupost, la riquesa quant a conceptes, quant a quantitats pressupostades i quant al fet que estan en una línia clara, que el Govern no ha amagat i que està complint, d'actuar en el màxim de sectors per a l'enriquiment del país. I tres: doncs, que, en el debat, tant amb els grups que han dit que presentarien esmenes a l'articulat i a partides concretes, que discutirem d'aquí a uns dies en comissió..., amb les altes, segurament que coincidirem que totes serien benvingudes, ho haurem d'analitzar. I em brindo, tant jo com el meu company Pere Ribera, de fer-ho amb tot «carinyo», que, si la baixa que proposaran d'un lloc no ens desvirtua una línia que el Govern té clara, intentarem arribar a tants consensos com siguin possibles, a millorar aquelles qüestions que potser són millorables, i que nosaltres estem disposats a parlar amb tots i cada un dels grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president. Quant a la defensa de les empreses i organismes, ho farà el company Pere Ribera.

Moltes gràcies.

El president

Doncs té la paraula.

El Sr. Ribera i Guals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió, els ho prometo: no ho entenem, no entenem les esmenes a la totalitat. I no les entenem perquè, és clar, il·lustres diputats, doncs, ens diuen que estem d'acord, estem contents, estil favorable, estil de consens, i, és clar, no ho entenem. Entenem perfectament que les seves prioritats dintre del Departament no puguin ser les nostres, ho entenem perfectament, però les esmenes a la totalitat a un departament que creix el 2000 un 12%; el 2001, un 22, i el 2002, un 12,3, no ho entenem. Però bé, és així; vull dir, suposo que és el joc polític. Perquè, amb aquestes puges, què vol demostrar el Departament? Doncs que està completament al suport de la pagesia, de la ramaderia, dels pescadors i de l'agroindústria de Catalunya.

Em pertoca defensar el pressupost de les empreses relacionades amb el Departament, o sigui, Regsa, IRTA, Incavi i Prodeca. Començarem per Regsa.

Regsa, Regs de Catalunya societat anònima, empresa que realitza, amplia i millora –repeteix: «i millora»– els regadius de Catalunya. Pressupost del 2002, que té un increment de 1.160 milions, o sigui, un 14%, que passa de 8.360 a 9.520 milions. Empresa que està complint amb tota fidelitat el PEF, el pla econòmic i financer.

Les inversions del Govern en aquesta empresa de Regsa del 2001 al 2004 són de 45.000 milions de pessetes, que es traduiran en 20.000 noves hectàrees de regadiu a Catalunya. I en el període 2001 al 2010 serà una inversió de 120.000 milions de pessetes. Empresa, senyor Ausàs, que l'any que ve –dintre de la seva incredulitat–, doncs, que l'any que ve començarà el Segarra - Garrigues, reg que fa més de cent anys que se'n parla; doncs l'any que ve es començarà i el 2003 es començarà

a regar les primeres hectàrees. (*Veus de fons.*) També l'any que ve el reg de suport de la segona fase de Terra Alta.

Em permetran que faci una pinzellada de tots..., de les empreses no amb profunditat, una rere altra, perquè no tindria temps.

IRTA, Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. Gràcies a l'increment del pressupost i al conveni signat entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Departament d'Universitats i el Departament d'Economia, es podrà portar a terme les dues noves estacions experimentals: una, la de la Terra Alta, i l'altra, la de Torres de Segre; la de la Terra Alta dedicada als conreus llenyosos, o sigui, fruita seca vinya i oliveres, i, la del Segre, la de fruita dolça.

Prodeca, Promotora d'Exportacions Catalanes, amb un increment del pressupost d'un 66%, passa de 75 milions a 125 milions, empresa importantíssima per a la petita i mitjana empresa agroalimentària catalana, dedicada a la promoció i a l'ajut a l'exportació dels nostres productes. Gràcies a Prodeca, empreses com Cooperativa Vinícola Sarraí, Canals i Munné o Agrícola Falset-Marçà han pogut exposar a Gourmets, Madrid, o Aceites Millàs, Productes Graus, Aragonés - Noguera i Copemo Aliment han pogut exposar a l'Anuga, Alemanya; o, si no, també, les set empreses que varen participar a Prodexpo, Moscou; les cinc a Fruits Logistics, Berlín; les cinc a Fondex, Tòquio, o les que van anar a Hofex, Hong Kong. Evidentment, sense l'ajut i la potenciació de Prodeca, aquestes empreses quedarien estancades aquí, a Espanya, i sense poder sortir.

Incavi, Institut Català de la Vinya i el Vi. Pressupost que s'incrementa: un 14%. Passa de 262 milions a 300 milions. Institut importantíssim dintre el sector vitivinícola que en destacaria les següents accions: denominació d'origen de qualitat a «Priorat», creació de la primera denominació d'origen qualificada a «Priorat» i segona a nivell d'Estat —la primera és La Rioja— per als vins produïts i envellits en l'àmbit de la denominació d'origen «Priorat»; denominació d'origen «Catalunya», consolidació de la denominació d'origen «Catalunya», que en els dos anys d'existència ja ha assolit el cinquè lloc dins de la denominació d'origen a nivell de l'Estat, amb una producció de 30 milions d'ampolles, que s'exporten a noranta-vuit països dels cinc continents; denominació d'origen «Montsant», la creació de la denominació d'origen «Montsant» el passat mes d'octubre, i, evidentment, la nova Llei d'ordenació vitivinícola. Sense l'augment de pressupost seria difícilíssim portar a terme..., no portar: continuar treballant en aquesta línia i continuar consolidant totes aquestes «do» i la nova Llei d'ordenació vitivinícola.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de les seves esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem ara al Departament de Treball. Per a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé. (*Pausa.*)

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que hi ha un seguit de persones que m'agrairan que la meua intervenció sigui breu. Uns són vostès i l'altra és la persona que li toqui transcriure la meua intervenció, que en deu estar ja bastant farta; per tant, jo ho aprofitaré per saludar-la, perquè normalment no ho fem perquè són persones que no veiem, que estan darrere d'aquesta actuació i que convé que els reconeguem el seu treball.

En tot cas, permeti'm que els digui que la nostra esmena a la totalitat es basa fonamentalment en dues idees força. La primera: que aquest és un pressupost inadequat i, la segona, que és un pressupost irreal.

Aquest és un pressupost inadequat perquè, bàsicament, en aquests moments, les dues prioritats que hauria de tenir, no el Departament de Treball, sinó el Govern, haurien de ser, quan tracta d'aquests temes, els relacionats amb l'ocupació i la sinistralitat, i aquest pressupost, en aquest sentit, no va a favor, no va en aquesta direcció, no són les seves prioritats. Tot el Departament de Treball és un d'aquells que té la rara habilitat d'estar per sota de la mitjana de creixement del pressupost de la Generalitat. El pressupost, globalment —el dels departaments—, creix al voltant de l'11%, i aquest creix el 9%. És a dir, no hi ha una prioritització dels temes que ha d'abordar el Departament de Treball, i això, en aquestes dues prioritats, es veu amb molta claredat. El conjunt de les polítiques d'ocupació puja —totes les polítiques d'ocupació sumades—, amb relació a l'any anterior, un 1,67%. És a dir, puja menys que la inflació. És a dir, invertim menys diners, menys euros, amb relació al canvi —menys euros— que aquest any. I això vol dir quelcom, si el pressupost és allò que ha de regular i on s'expressen numèricament les voluntats polítiques, que les polítiques d'ocupació pugin menys que l'any anterior vol dir que es té menys importància. I això es fa en un moment en què portem set mesos consecutius on l'atur és superior a l'any anterior. El mateix mes de l'any anterior.

Per tant, quan es produeix aquesta situació, quan es produeix una situació en què, a més a més, les previsions apunten, a tots els nivells, que és possible que, malgrat que hi hagi un creixement econòmic, també hi hagi un creixement de l'atur, aquesta política d'ocupació és realment negativa.

I, per una altra banda, quant al tema de prevenció de riscos laborals, doncs, els números d'aquest pressupost són molt clars. L'any 2001, enguany, vam destinar, entre inversions, despesa corrent i altres coses, 3,16 milions d'euros als programes adreçats als riscos laborals i, per a l'any que ve, doncs, ens deixem al tinter mig milió d'euros.

Bé, és una demostració que, quan els accidents laborals pugen un 14%, els recursos baixen un 17%. Bé, quasi, quasi coincideixen els números; llàstima que sigui al revés; que, quan pugen els accidents, baixen els recursos. És una petita llàstima que demostra que ni hi ha voluntat d'actuar seriosament en els temes d'ocupació i en els temes de prevenció de riscos s'actua en sentit contrari.

Deia que, per això, el pressupost és inadequat i, per una altra banda, el pressupost és fictici, amb la qual cosa, possiblement, quant al que he dit fins ara, doncs, algú podria dir: home, t'ho podries haver estalviat, perquè és un pressupost realment fictici. I els haig de donar només una dada: aquest pressupost inicial es planteja per un muntant de 222 milions d'euros. Saben vostès quin és el pressupost liquidat l'any 1996, fa sis anys?: 223 milions d'euros. És a dir, ens gastarem –o pressupostem– un milió d'euros menys que fa sis anys, del que vam gastar fa sis anys. És a dir, senzillament, no serveix per fer una política pressupostària. Si no s'ho creuen, si fan aquests pressupostos, realment, després ni fixaran objectius, ni podran demanar responsabilitats, ni podran organitzar-ho tot.

Hem passat d'un Departament que, com vam dir l'any passat, era «tot a 1.000», perquè tot eren partides oberres, a un Departament que és «tot a 10» –tot a deu euros. O sigui el nombre de partides de 10 euros és enorme. I, clar, amb partides de deu euros, doncs, ja em dirà; vull dir: «*Lo más seguro es que quién sabe*», com deia un amic meu.

Per tant, permeti'ns que no ens creiem, aquest pressupost, que sigui real i que, a més a més, tingui elements tan curiosos com això. No obstant, hi ha algunes perles negres, en aquest pressupost, que ens agradaria posar de manifest. La primera, el pressupost en el capítol 1 té una perla negra a la qual no hem trobat explicació, que és aquest creixement del 25% del personal eventual –dit d'una altra manera, càrrecs de confiança en el gabinet del conseller–; no hem trobat cap explicació que ens ho faci veure. El creixement, també, en el gabinet del conseller, de la partida d'estudis. Els ho haig de dir amb tota confiança: per més que estudiïn, ja no aprovaran. No s'esmercin massa: per més que estudiïn, ja no aprovaran. El que havien d'aprovar ja fa molt de temps que estan... Per tant, el que havien d'aprendre ja ho han après. No estudiïn més, no es gastin més diners en estudis. Ja els tocava fer una altra cosa.

I, pel que fa al tema del capítol 4 –ho repeteixo–, aquest és un capítol que és completament irreal, que no val la pena de tenir en consideració, més que en algunes coses que són realment significatives, perquè –ho repeteixo– el nivell d'execució d'altres anys és realment poc significatiu. Sí que és veritat que es produeix un creixement nominal, amb una quantitat que no té res a veure, si comparem pressupost inicial amb pressupost inicial, però no amb pressupostos liquidats; es produeix un creixement on la meitat és imputable a l'actualització, a la posada al dia d'una prestació, com és la renda mínima d'inscripció, que és important que deixi d'estar només mal pressupostada. Afloren set milions d'euros sobre un total de tretze, amb què creixen aquestes partides, però, en tot cas, això fa que tots els números siguin poc creïbles.

Si mirem, no obstant, com evoluciona el global de cada una de les direccions generals, trobarem que allò que dèiem és veritat. Miri: si ocupació i sinistralitat haurien de ser les seves prioritats, la tercera pota d'actuació serien les relacions laborals. Doncs, la Direcció General de Relacions Laborals no tan sols no puja, sinó que baixa, i no és d'estranyar. Allà dins hi ha Riscos Labo-

rals i els organismes de participació. Hi ha el «requete-congelat» –que ja deu ser quasi al Pol Nord– Consell de Treball –*nonato*, però congelat–, perquè està congelat, anava a dir jo, des de fa molt temps i, a més a més, no constituït. I el Tribunal Laboral de Catalunya, que em sembla que té una aportació que ha variat d'un 5 o 6% amb relació al primer pressupost que va tenir quan va néixer, ja fa algun temps.

Per tant, no és d'estranyar que baixi globalment, malgrat que hi hagi algunes coses que evolucionen. Ho repeteixo: Direcció General de Relacions Laborals baixa un 1%, pressupost inicial amb pressupost inicial. Però ho repeteixo: és que a dintre hi ha Riscos Laborals, que baixa; un Consell de Treball que es té, allò, en hibernació, i un Tribunal Laboral de Catalunya que també requereix la mateixa situació.

Ocupació, en el seu conjunt global, puja –no les polítiques concretes, que ja he dit que pujaven només un 1%–; a la Direcció General de Relacions Laborals puja, no arriba al 3% per altres despeses diverses, no les relacionades amb les polítiques d'ocupació, que pugen menys del 2%, i l'única que té una certa puja molt important i molt condicionada per aquest efecte, que se li col·loquen 7 milions d'euros, és el tema de la Direcció General d'Economia Social, Cooperatives i Autoempreses.

Amb aquest panorama, permetin que, amb tota la brevetat de què he estat possible, els digui que un pressupost irreal i un pressupost que no s'ajusta a les necessitats del país, el millor que es pot és no votar-lo a favor.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Huguet, per Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que, fins i tot, podrem ser quasi tan breus com el senyor Rañé.

A veure, el pressupost de la Conselleria de Treball d'enguany viu una mica l'alegria ambient, pressupostària, que toca, sempre, però, per sota de moltes de les altres conselleries: el capítol de personal puja un 5%; el capítol 2, un 6,7; el capítol 4, un 11, i el Departament, en total, un 9,1%, superior a l'any anterior, i l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives, un 10%.

En aquests pressupostos –crec que s'ha dit algun altre any, però, com que això és una mica fotocòpia...–, ens trobem, habitualment, amb moltes dificultats per a la feina, precisament, d'un pressupost, que és pressuposar el que passarà i preveure-ho, havent-hi una sèrie de partides ampliables, enorme –potser dels que més–: ajuts a la reordenació i reducció del temps de treball, a l'apartat 46, de corporacions locals; al 477.18.01, a contractació de disminuïts; al 478, a altres programes d'ocupació; al 48, a famílies i institucions sense ànim de lucre; als AODL, també amb partida, diguem-ne, només ampliable; promoció i ocupació a cooperatives, d'empreses I+O; d'ocupació a autònoms; d'ajuts al

sector d'economia social, i d'altres. És a dir, un llarg llistat de partides ampliables que, diguem-ne, perfectament es podrien definir i, en canvi, no es fa.

Per altra banda, la liquidació. Estem, també, dintre d'una situació habitual: la liquidació, enguany, del 2000 presentada estava en una execució del 87% i, els anys anteriors, no es movia d'una mitjana similar. Per tant, desviacions habituals i reiteratives en aquest àmbit. Per tant, amb aquestes xifres és difícil –diguem-ne– fer discurs sobre xifres perquè unes no sabem cap a on acabaran i les que sí que ens ho posen acaben, doncs, desviant-se molt amb relació al previst.

Per tant, crec que del que s'ha de parlar és de contingut. Què se'n fa, d'això? Jo esmentaré algunes qüestions fent reflex del que els agents socials o alguns dels agents socials opinen davant d'aquests pressupostos. És evident que la convergència europea, si no és social, no serà tal i que el tema de l'ocupació, malgrat que hem passat anys de bonança..., hi ha els últims indicadors que marquen una inflexió cap avall, sobretot en l'àmbit de l'atur femení, que torna a pujar, i també en l'activitat. El nivell d'activitat baixa en el sector femení i això és un indicatiu. Normalment el sector més feble és el que despunta: quan hi ha una inflexió despunta.

Quan mirem l'estructura de la contractació veiem un predomini enorme de la contractació temporal i no..., diguem-ne, no estable. Això vol dir que, en unes circumstàncies de cicle baix com les que estem entrant, es pot donar la paradoxa que per un cantó tinguem empresaris demanant trenta mil llocs més, trenta mil persones més per ocupar, i estigui en perill tot un paquet important de gent que està en contractació inestable i que a la que baixi el cicle, doncs, es podran trobar al carrer en dos dies. Per tant, aquí podríem prendre mal. És a dir, estem incorporant quotes en base a demanda de l'empresariat, quan està... una possible, sembla que probable, si no recessió, doncs, aturada del creixement, que podria provocar que tot aquest segment feble –dones per un cantó i gent en contractació inestable, bàsicament també joves–, doncs, es trobin al carrer en pocs dies.

I aquí hi ha una cosa que em sembla que –diguem-ne– no funciona. No funciona per part dels organismes públics, perquè això vinculat amb el tema de les jornades convocades per Petita i Mitjana Empresa, on es feien aquestes demandes de mà d'obra qualificada, per un cantó hi ha això, per altra banda tenim una colla d'immigrants extracomunitaris sense regular i, per altra, repeteixo, hi ha aquests sectors febles de treballadors autònoms o autòctons que estan en risc de quedar a fora si el cicle baixa. I amb aquest panorama hi ha coses que no encaixen. És a dir, o falla... –i segurament són les dues coses a la vegada–, falla el tema de la formació, perquè és evident que si manca mà d'obra qualificada tot aquest dineral, que és un dineral enorme que es maneja en aquesta Conselleria i va a parar a la formació ocupacional, no acaba sent eficient des del punt de vista de la demanda. Potser serveix per cobrir els expedients dels controls, diguem-ne, administratius. I això tots sabem que és fàcil complir-los perquè en petits contractes, diguem-ne, ja es compleixen les demandes o les exigències per tal que un curs sigui considerat, doncs, ben executat, un curs de formació professional,

però globalment això no va, perquè si tenim un *gap* entre el que demanen i el que s'ofereix.

Per tant, formació no va i aprofito per dir que no vull avançar aquí el debat en ponència del SOC, però crec que, per part d'Esquerra Republicana, o fem un pas clarament clar i valent en una línia de la integració de la formació professional, o nosaltres, evidentment, no podem estar d'acord en segons que surti d'aquesta llei, perquè entenem que la clau per evitar aquest desnivell i aquesta distància que hi ha entre la demanda i l'oferta laboral és una formació professional integrada, de qualitat. Utilitzant els recursos que té la reglada, afegint-hi la possibilitat de fer ocupacional i amb un control exterior del conjunt dels agents socials, però exterior a la gestió.

Així no ens farem mal. Avanço el debat. El debat el tindrem en ponència, però si la ponència redacta una cosa que no tira cap aquí ja li avanço que nosaltres ens en desmarcarem, malgrat que això hagi estat pactat pels agents socials i econòmics. Jo crec que tenim models, tenim models a seguir, i si això no va cap aquí vol dir que perpetuem un model que no està funcionant. I és clar, gestionar pressupostos vol dir això. Hi ha una quantitat de diners aquí que ha d'anar per crear ocupació, que està mal gestionada. Per tant, primer tema, aquest desencaix.

També la intermediació. La intermediació no acaba de funcionar, perquè formació és un tema i l'altre és intermediació. I segurament no acaba de lligar l'intermediari entre el que ofereix i el que demana. I aquí algunes iniciatives interessants han hagut de sortir del sector privat, diguem-ne. Iniciatives d'alguna patronal comarcal, per exemple, en la línia de..., i ara serà més interessant que mai aquest tema, que quan una empresa entra en crisi ja no cal que passi per l'OTG. Val més que no hi passin, perquè pot ser que es quedin a l'atur i que directament la patronal agafi una caixa de..., diguem-ne, de reassignació a recursos humans, sobretot ara que van tan escassos els qualificats.

Per tant, en aquest sentit, a vegades dóna aquesta sensació. Tenint en compte que el nivell d'incidència de la intermediació dels organismes públics és escàs, doncs, almenys facilitem les coses que ho facin els privats directament. Sobretot veient a venir els temps que vénen, que per un cantó tenim demanda –repeteixo– de mà d'obra qualificada i per altra hi ha una colla de gent que segurament haurà d'anar al carrer per raons de reestructuració en funció de la crisi, sobretot en alguns segments determinats. Per tant, hauria d'haver una agilitat que dóna la sensació que l'estructura administrativa no dóna. Eh?, una lentitud, una mena de diplodocus que avança lentament, mentre per la via privada sembla que la cosa va més ràpida. Escolti, doncs, facilitem les coses i no posem obstacles, perquè, si no, estem gestionant malament el diner públic.

Per tant, això eren unes consideracions, diguem-ne, així d'entrada. Què diuen més alguns dels agents socials en aquest sentit? Home, la plena ocupació com a prioritat. La dotació que vostès preveuen per al futur SOC és escassa. Per tant, el primer que haurien de fer és augmentar aquesta dotació.

També hi ha unes idees que no s'han acabat mai de tirar a la pràctica, que són reivindicacions d'algun d'aquests agents. El tema del desplaçament. Els desplaçaments, ja sigui per als aturats que tenen dificultats per..., en fi, per raó d'escassetat de recursos per moure's per buscar feina. Per tant, la idea d'una targeta de transport per als aturats, de la mateixa manera que n'hi ha en alguns àmbits per a la gent de la tercera edat, doncs, crec que seria una bona línia de treball. O, també, el problema d'aquest país, bastant important, que és la dificultat de mobilitat per desplaçament a polígons industrials. Hi ha una proposta per part d'algun agent social de crear una xarxa de caràcter experimental d'autobusos que potenciïn el transport públic a polígons industrials. Nosaltres veiem bé donar suport a aquest tipus d'esmena i en aquest sentit ja avanço que hem fet esmenes parcials en aquesta línia.

També la idea de contracte social per a majors de quaranta anys. Jo crec que estem en una societat una mica esquizofrènica, no? Demanem gent de qualitat i estem tirant gent de quaranta anys a fora, o de cinquanta anys, prejubilacions. Prejubilacions de gent preparada: cinquanta anys, cap a casa. Per tant aquí hi ha un problema, i almenys els aturats de quaranta anys... s'hauria de mirar, precisament gent amb experiència, en els moments que falta mà d'obra qualificada en alguns segments..., doncs, programes especials, dinàmics i efectius. I per tant, millorar la dotació dels esforços destinats a aquest segment.

En el mateix àmbit, hi ha alguna proposta que nosaltres donem suport i que no està contemplada en el seu pressupost, que és el tema de conciliació de la vida laboral i familiar, en la línia de proposar una prova pilot que consisteix en la implantació de llars d'infants en alguns polígons industrials, concretament. Això ho proposa un dels sindicats que ens ha fet arribar les seves idees i em sembla bé, perquè no s'hauria de confondre el que és zero - tres anys educatiu amb el que és funció pròpia del que se'n deia abans «guarderia», que és en moments de períodes laborals, puntualment, doncs, poder deixar els nens en una llar o en una guarderia, que seria més pròpia la paraula «guarderia» que «llar», que té funcions educatives. Per tant, ens sembla bé una línia d'actuació en aquest camp per conciliar vida laboral i familiar.

També es demana més dotació al tema de nous jaciments d'ocupació, cosa que compartim. També en la línia d'abordar un Pla nacional d'ocupació juvenil de Catalunya. Al marge de l'acord que hi ha hagut al Pacte per l'ocupació, caldria dotar de partides específiques les actuacions que es deriven d'aquest Pla, d'aquest Pacte.

I un tema que..., jo no sé si és un problema de diners o un problema de mala gestió, que és bastant..., precisament el seu estudi, una mica, és esfereïdor, no? La corba cap amunt que s'ha produït en la sinistralitat és bastant esfereïdora. Per tant, alguna cosa també falla a l'hora de la gestió del que significa seguretat i salut laboral. Alguna cosa falla, vist que els seus estudis marquen unes puntes cap amunt. En algunes comarques, que jo sentia abans el diputat Ausàs fent-hi referència, curiosament, potser a nivell de proporció en el

conjunt de l'àmbit laboral és poc, però amb unes puntes molt altes, molt altes –he quedat sorprès–, en l'àmbit de l'agricultura i comarques rurals. És a dir, hi ha poca gent, poc percentatge, amb relació al conjunt de la població treballadora, però la sinistralitat en aquestes zones és altíssima. Jo no sé si caldria –he sentit abans el diputat que ho deia– alguna línia de formació amb relació a prevenció d'accidents laborals en l'àmbit agrícola rural, on dona la sensació... si s'ha fet potser s'ha fet poc, diguem-ne, perquè desgraciadament les dades encara continuen sent greus. I és clar, la mort..., ja totes les morts són sentides, però una mort en una empresa familiar agrària és la liquidació de l'empresa familiar agrària. Això ho saben vostès. És especialment delicat, perquè té incidència en tot el que ve darrere.

I hi ha també tot l'apartat d'autoempresa, que nosaltres no diem que no... funcioni o no funcioni. És a dir, el que creiem és que tot l'àmbit de la microempresa, parlant del Cat21. Escolti, comencin a coordinar-se. Hi ha un departament que és diu d'Indústria, que també té teòricament unes línies de suport a pime. I no anem d'acord. Vostès no han engranat de la mateixa manera. Li deia el mateix en la formació professional integral, que sembla com si fossin dos móns diferents, el d'ensenyament i el de treball, com si no tinguessin moltes coses a compartir i a..., diguem-ne, a treballar per objectius en pressupostos comuns. Doncs el mateix li dic per aquest àmbit de l'autoempresa, que és la que crea més ocupació, la microempresa: per què no hi ha aquesta gestió coordinada, transversal, amb el Departament d'Indústria, com a mínim? Comerç i Turisme.

Jo crec que el minimalisme de tenir persones d'autoempresa disperses pel territori a vegades no dona el fruit que hauria de donar. Hi ha una ineficiència del servei perquè en alguns llocs no tothom està preparat en el mateix i l'emprenedor, doncs, es troba a vegades més en la funció de gestoria que en una funció d'assessorament real. I això..., crec que caldria una concepció territorial... –alguna vegada n'hem parlat a títol personal–, una concepció territorial d'alguns d'aquests serveis, comarcal com a mínim, que sumés els recursos humans amb una visió coordinada del territori i especialitzés funcions d'aquests recursos humans, de manera que puguem tenir algú que entengui de plans de viabilitat, algú que entengui de recerca de capital risc, perquè, si no, un per un és difícil trobar experts que puguin fer el seguiment sencer d'aquells que es llencen a l'autoocupació, i en canvi –diguem-ne–, sumats i –diguem-ne– motivats i orientats, aquesta funció faria un salt cap amunt.

Bé, i en aquest mateix nivell i per avançar més, tot el que és tema de cooperació amb els ajuntaments seria el mateix. Tema de cooperació i promoció econòmica, que té un efecte indirecte sobre la creació d'ocupació: les ODL. D'això, també n'hem parlat. És a dir, encara no s'ha fet el salt a la coordinació territorial d'aquestes ODL per donar-los un encaix, com a mínim territorial, a les comarques de mitjana i baixa demografia. Segurament això al cinturó de Barcelona no té sentit, perquè una capital sola, doncs, qualsevol ciutat ja té 70.000, 80.000, 100.000 habitants, i ella mateixa té una dinàmica suficient, però quan arribem a comarques, que és la majoria de Catalunya, de 200.000 habitants en avall

—diguem-ne— té molt sentit que hi hagi una estructura coordinada d'aquestes ODL amb orientació, perquè hi ha experiències molt bones al costat d'experiències molt nefastes i inútils. Per tant, utilitzin les bones experiències, que en tenen, eh? Hi ha gent brillant, hi ha gent brillant, en algunes comarques, que fan virgueries autèntiques quant a promoció. I, al costat d'això, hi ha autèntics buròcrates que s'estan, diguem-ne... —en fi, anava a fer una paraula incorrecta davant d'aquesta tribuna—, diguem tocant la pampa, diguem-ne, i que, per tant, no fan la funció que haurien de fer. Per tant, escolti: no s'acaba de gestionar bé el pressupost.

I jo crec que, bàsicament, el gros..., ja he dit abans el tema de..., sí, el tema de la immigració. A veure, vostès van dir que obrien la línia d'oficines a fora; jo no l'he sabut trobar aquí. Potser no he mirat el pressupost bé, m'ho he mirat per sobre..., no sé si estava recollit. L'obertura d'oficines a l'exterior no sé si està recollida o no, però, en tot cas, és un mandat parlamentari... No està recollit —el senyor Rañé, que s'ho ha mirat amb detall, eh?—, doncs, bé, en tot cas, ja ens ho explicaran.

Bé, en tot cas, creiem que, tant si hi està com si no, la qüestió és que s'apliqui, perquè em sembla que és una bona línia d'anar a buscar la gent que convé realment a la demanda de l'empresariat aquí. Això, primera qüestió.

Segona qüestió: en una cosa aprovada aquí, hi hauria d'haver una línia clarament definida de formació ocupacional destinada a treballadors novinguts. Això és un acord parlamentari, i aquesta partida hauria d'estar clarament establerta, perquè aquesta formació és especial. No és només una formació estrictament laboral, que ho és: al costat d'això, hi ha una formació com a ciutadans o protocitadans, en els drets i deures que emanen de la legislació vigent, i també en la llengua pròpia del país i les que calgui, a més a més —aprendre llengües no fa mal a ningú.

Per tant, doncs, és un paquet que desborda també el que és treball exactament, i segurament hauria d'anar vinculat a la Direcció General d'Immigració i anar vinculat a algunes altres àrees de Benestar Social que tenen, pegen d'elles algunes iniciatives vinculades a l'acolliment. I aquí jo crec que..., com que és una mesura que es va aprovar en aquest Parlament, ens agradaria que ens concretés quines partides hi ha i com es repartirà en el territori i qui implementarà això, eh? Perquè estem parlant d'un tema, en aquests moments, clau, que jo he utilitzat potser fins i tot en alguna altra defensa d'alguna altra conselleria, perquè entenc que és una qüestió clau en aquest moment.

I deixi'm, per acabar..., el tema de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives. A veure, nosaltres hem parlat amb el sector; el sector ara està a punt d'entrar una llei de cooperatives aquí, està content amb el consens que hi ha hagut amb relació a la Llei, tenim notícies d'una millora en la sensibilitat del Departament en el món cooperatiu..., home, acabem d'arrodonir-ho ja, liquidem l'Institut d'una vegada i passin els recursos materials directament al sector. Perquè, escolti, no s'hi val —no diré noms, però és que els noms són fàcils de dir— que algun responsable vagi i digui: «Què hem de fer?» Doncs, escolti, «què hem de fer», ja ho

farem nosaltres; doni'ns els recursos i ja ho farem nosaltres. El personal, l'hi posen les cooperatives; vostès hi posen els recursos, i a sobre s'estalvien nòmina. No sé si m'explico, senyor conseller.

Per tant, aquest any, ja li avanço que, a la Llei d'acompanyament, aquesta vegada no en demanarem la supressió estricta, sinó el traspàs de les funcions i els mitjans materials al sector, que, en ser un sector que, malgrat ser d'economia social, és economia productiva i, per tant, saben el que costa una pela, en trauran molt rendiment i segur que es formaran molt bé, eh?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, doncs, senyor conseller, per totes aquestes qüestions, hem presentat l'esmena a la totalitat, perquè moltes d'aquestes coses, desgraciadament, no s'han posat en marxa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor conseller, li explicaré les raons detallades del perquè plantejem el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, el retorn, l'esmena de retorn, i què votarem en conseqüència. I no serà pas pel ritual que vostès acostumen a dir al final, a l'hora de l'última intervenció, que és el posat obligat de fer l'oposició.

Vostè no em negarà pas que el percentatge de les partides del Departament, amb relació al total del pressupost, és l'1,14%; i la del passat exercici era de l'1,51%. O sigui, aquest any, *con lo que está cayendo*, 1,14, i l'any passat, l'1,51.

A més a més, ens trobem amb uns números, en general, al pressupost de la Generalitat, que s'incrementen un 10%, gairebé un 11, i el Departament ho fa un punt menys, *con lo que está cayendo*. Però és que el Departament està per sota de la mitjana, i aquí el senyor Homs, polemitant amb el senyor Martí Carnicer, deia: «Home, aquells departaments que tenen grans números, doncs, és lògic que creixin menys, però els que tenen menys números creixen més.» No és pas aquesta situació. *Farolillo rojo* en el percentatge del global, *farolillo rojo* en el número total del pressupost, *con lo que está cayendo*.

Solament aquestes dues raons a mi em podrien motivar aquesta intervenció del meu company Rañé, que diu: «Adiós, muy buenas.» Jo no ho faré, jo he perdut el tren de Pineda, ja no arribaré a temps, i tinc molt de temps per intervenir. I el problema, senyor conseller, és que vostè pot estar en desacord amb mi, amb la valoració que faig i faré, però vostè sap i li consta que jo no em congratulo d'aquesta situació, per moltes raons. De manera que jo no he estat mai una de les persones que ha dit que, conforme pitjor, les coses van millor; en absolut.

I resulta que la Conselleria s'ha trobat amb una sèrie de circumstàncies, que més o menys són les següents: primera, la conjuntura econòmica en les reestructuracions que s'estan donant –el cas d'Iberia és un de tants, i les que vindran–; segona, les oportunitats que vostè ha tingut i que sistemàticament ha desaprofitat, i tercera, la reiterada apatia des del Departament, des de fa un temps, ja, excessiu. Una conjuntura que jo crec que el Govern no ha volgut mai visualitzar, esperant que millorés, i una apatia que desdii de la seva passió política i que entra en contradicció amb el seu ideal democràticista, que ha fet tant per les qüestions de l'estat del benestar, com fa poc recordava el senyor Casas l'altre dia –i vostè sap, senyor Millo, que estic parlant molt seriosament, de moment.

La conjuntura. Bé, hi ha qui diu que des de l'any passat estem en una situació de recessió. Però el cas és que estem assistint a un procés complicat d'innovació i de reestructuració, fruit de mutacions tecnològiques, acompanyat d'un fort terratrèmol de capitals financers, fonamentalment de caràcter especulatiu. I què llegim diàriament? Onades d'acomiadaments que són anteriors a la terrible tragèdia de les Torres Bessones. Un informe de l'altre dia que va sortir a *Expansión*, que el vaig llegir a Granada, deia que des de l'11 de setembre, però amb relació a circumstàncies anteriors, hi ha hagut a Espanya a la vora de trenta mil acomiadaments.

Però vostè, senyor conseller, ha tingut una quantitat d'oportunitats que jo crec que cap conseller del nostre Govern ha tingut, almenys en aquesta legislatura. El conseller Franco ha disposat de moments de gran importància per a corregir una mica aquesta situació –no he dit «resoldre», he dit «corregir una mica», que no és poca cosa, *con lo que está cayendo*–, i són els següents. Primer, el compliment *in toto* del Pacte per a l'ocupació, que no s'ha donat especialment, perquè una cosa tan substancial com la vinculació amb els sectors financers, que deia el Pacte, no s'ha complert. Segon, la posta en funcionament d'un instrument tan important per a les relacions laborals, socioindustrials, etcètera, que és el Consell de Treball, Econòmic i Social, com un institut notable del marc de relacions laborals. I tercer, si vostè hagués estat diligent, hauria aplicat una moció del Parlament consistent a invitar els agents socials i empresarials a negociar un pacte per a la innovació tecnològica que vam aprovar aquí fa catorze, quinze mesos, i no ho ha fet, y *así se las ponían a Fernando VII*. I han sigut els agents socials els que han dit: «El conseller triga, el conseller triga, fem nosaltres aquesta nova proposta.» Bé, és molt dir que hi ha una inèdia dintre del Departament? Jo crec que sí.

Per cert, no em faci que li tregui els colors a la cara per l'incompliment d'almenys dos mocions: una, la que ja he dit, i l'altra, la relativa al Consell de Treball, Econòmic i Social. Aquesta, conseller, estimat conseller, ja fa pudor. Jo em vaig estrenar aquí, en aquesta santa casa, amb una interpellació relativa a això, i vostè em va dir: «*Pan comido*, això amb dos dies s'arregla..., tal.» Bé, tenim un president *in pectore*, una persona extraordinària, que jo tinc unes ganes enormes que sigui el president, i, de pas, una persona nascuda al sud tindrà la presidència d'una institució molt important de Catalunya. Però és que acabarà jubilat, aquest bon senyor

que tinc ganes que ho sigui, i no estarà fundat encara el Consell Econòmic i Social. I per això jo li deia l'altre dia a la Comissió: «Se li passarà l'arròs, i el Consell de Treball, Econòmic i Social no estarà en marxa.»

I una altra és la que fa referència a qüestions sobre la sinistralitat laboral, que ja li ho diré després.

Senyor conseller, *con lo que está cayendo*, el seu Departament té, amb relació a l'anterior exercici, l'increment més ronyós de tots els departaments, perquè vostè ocupa el conseller número catorze, és a dir, el penúltim dels quinze. Jo crec que la saviesa del senyor Millo m'explicarà després les raons del perquè aquesta..., com ho diria?, estabilitat del Departament. Perquè l'any passat també era el 14, ja era el 14; en això sí que hi ha una estabilitat que l'honora a vostè, igual que Indústria, que l'any passat era el 13 i aquest any manté aquesta estabilitat i és el 13,1, *con lo que está cayendo*.

Perquè, socialment, que deia el conseller Homs, socialment, què justifica que Presidència tingui un increment superior? –no nego les xifres d'aquest Departament; dic les nostres, les que estem discutint ara. I sobretot, senyor Franco, com explica aquest silenci seu? Perquè estem davant d'un conseller silent, que no diu res, que no va dir res l'any passat per aquest increment tan ronyós, ni ara tampoc. I és que a mi se m'ha d'explicar o algú m'ha d'explicar quina cosa determina que el Departament de Treball sigui el penúltim de l'elenc presupostari, o quina maledicció bíblica ha caigut sobre aquest Departament, que cada any, cada any, està a l'extraradi de la *city* dels números de la Generalitat. És que és un departament suburbial? (*Rialles.*) És que està a la Perona? Això s'ha d'explicar, perquè, si no estariem recordant els *bidonvilles* antics, com era el Camp de la Bota, i la veritat és que no m'agrada això.

Senyor conseller, ens trobem –ja ho ha dit el senyor Rañé fa uns minuts– amb un avenç espectacular de la sinistralitat laboral. Les morts per accident laboral han crescut un 14% des de gener fins a setembre. Les dades: 141.000 i no sé quants accidents lleus, 1.247 greus i 127 mortals. Malgrat això, un alt càrrec del Departament ens planteja una curiosa contradicció *in terminis*. Diu: «S'han frenat els últims nou mesos, però els accidents continuen creixent.» Vull dir, això pot ser un llençatge tecnocràtic, però no estem parlant de salsitxes: estem parlant de persones.

I jo crec, conseller, que és que el problema de fons està en una concepció jurídica –que s'ha de tenir–, d'inspecció –que s'ha de tenir–, de canvi legislatiu –que s'ha de tenir–, però la *madre del cordero* jo crec que és la que falla. I és que, mentre no es vinculi la salut laboral amb l'organització del treball, la cosa continuarà igual. I aquí ve el problema, senyor conseller. No van quedar, formalment i informalment, que es posaria en marxa, i no es va aprovar després, una proposició no de llei per crear un ens que vinculés les organitzacions del treball, la reducció de la jornada i la sinistralitat? On són els diners? Per què no s'ha posat això en marxa, si això es va aprovar abans dels pressupostos anteriors?

En definitiva, jo crec, senyor conseller, que no anem bé. I no li dic pas això per crear, aquí, una situació de pomes agres, sinó per veure les esclatxes de com s'intenta solucionar això. Això sí, amb molt de pessimisme per

la meua part, perquè ara ens trobem amb una sèrie d'incerteses a l'economia. I jo, què li diré que no sàpiga? Però, i vostè creu que amb aquesta «anorèxia pressupostària» es pot posar en marxa un útil i eficaç Servei d'Ocupació de Catalunya? Jo crec que la resposta lògica és que no. I és que, com deia el clàssic, estem en una «*avara pobresa*», almenys pel que fa referència a aquest Departament i pel que fa referència al Servei d'Ocupació de Catalunya.

Senyor Franco, vostè m'ha de permetre una amable interferència en els freqüents litigis entre Convergència i el seu partit. I dic jo: no fóra més franca i útil per a Catalunya una pugna entre les dues organitzacions –una pugna fraternal, òbviament– per donar-li més empena al Departament, més densitat pressupostària que les conegudes lluites de capa i espasa que hi ha dintre de la coalició? Jo crec que seria més útil. Més encara: no hauria estat més important per a Catalunya que s'hagués complert la paraula del Govern, que va anunciar que s'invertirien, aquí, a casa nostra, 16.600 milions de pessetes per a l'empresa Inditex? I què em diu de Nokia? Coses que ja demà li recordaré al senyor Subirà, a veure si sap alguna cosa al respecte, (*rialles*) a veure si està informat i tal. I dic més: senyor conseller, no hauria estat important que, aprofitant la legítima militància al camp internacional entre Unió Democràtica de Catalunya i el Partit Popular de Catalunya... i el Partit Popular d'Espanya, doncs, haguessin parlat amb les màximes autoritats perquè els projectes Equal haguessin tingut no tantíssima discriminació a Catalunya com el que ha passat recentment?

Vostè sap que, de 154 projectes aprovats, tan sols 15 –i no tots de forma plena– ens han arribat a Catalunya. (*Mecachis en la mar!*, és que és una exageració això molt forta! (*Remor de veus.*) Molt bé! Però, vostè què ha fet? Vostè què ha fet? Perquè, bé, si no, busquem al *maestro armero* i li demanem explicacions. Val? (*Rialles.*)

Senyor conseller, el Departament –li ho torno a dir– creix per sota de la mitjana, i jo crec que vostè no es recorda de la vella cançó de *Todos queremos más*, que cantava el Miguel Acebes Mejías.

En definitiva que, amb aquesta arquitectura financera, es manté la tradicional manca de sensibilitat també per no recolzar l'univers del treball i, ja més endavant, el moviment de l'economia social catalana, que és un sector, que és un sector important, amb un nivell envejable d'innovació i de qualitat, ja siguin industrials i de serveis, i que el que està pressupostat no arriba, estimat conseller, ni a quincalla. I jo crec, conseller, que vostès no saben la sort que tenen a Catalunya –i vostè no crec que ho sàpiga, la sort que té vostè, aquí, a Catalunya i que tenim tots, per extensió–, que compten amb un sindicalisme confederal seriós, amb una gran responsabilitat nacional de sempre, que sap que la gent està aquí i per això lluiten, mentre que els capitals van i vénen. O sigui, és un subjecte contractual del país, netament del país, perquè els altres van i vénen.

Jo crec que, amb tot això, podem dir que és modèlic, perquè és un sindicalisme que novament li ha fet una oferta d'obrir un procés de concertació a Catalunya, amb elements tan notables com la racionalització i l'ampliació de la cobertura de la negociació col·lectiva,

que és un tema nacional de Catalunya, no és un tema –diríem– de... –no sé!– dels treballadors, així, genèricament parlant: és un tema nacional, en primer lloc, per la quantitat de persones; en segon lloc, per la repercussió en l'economia i, en tercer lloc, perquè són els subjectes d'aquí, exactament d'aquí. I els altres van i vénen!

Bé! Polítiques de prevenció de riscos laborals i medi ambient. Ciberdrets sindicals en diuen. Igualtat de gènere, qualitat a l'ocupació i nous desenvolupaments del sistema extrajudicial de conflictes. I per això algú deia: «home, amb els calerons que hi ha tan raquífics per al Tribunal Laboral de Catalunya!» Vull dir: compte! Potser els diners que hi ha ja estan bé, però, si estem en portes d'una negociació i es parla de sistemes extrajudicials de conflictes, segurament el Tribunal Laboral de Catalunya tindrà sucursals o seus. O sigui, que no podem pensar en el Tribunal Laboral de Catalunya que tenim, sinó en el que esdevindrà possiblement d'aquest contracte, d'aquest conveni, d'aquest protocol, d'aquest pacte.

Per això, sorprèn aquesta actitud obsessiva, realment –no sé!– d'*echao palante* –que deia algú– del conseller Homs, quan deia: «partides socials, partides socials». Conseller, *farolillo rojo*. Conseller, 1,14%. I aquí estem parlant de partides socials! En definitiva, que jo crec que no anem pel bon camí.

Senyories, la meua intervenció té, essencialment, un interès –i vostè ho sap, conseller–, que el Departament de Treball i el seu conseller jugui el paper que li pertoca: cap conseller, fins on jo arribo a saber, té tantes complicitats i amb tanta gent aquí, a Catalunya. Bé, el conseller, no! Permeti'm l'expressió més genèrica: la Conselleria –i per extensió suposo que també el conseller. I de cap de les maneres no dirà que no ha tingut la comprensió al llarg d'aquesta legislatura dels grups parlamentaris de l'oposició! –aquest encàrrec ha de ser molt urgent que no pot esperar ni cinc minuts!. De manera que de cap de les maneres es podrà dir que no ha tingut complicitats de la banda del sindicalisme confederal. De manera que solament em queda dir-li, estimat conseller, dues coses: *Lázaro, levántate y anda*, que deia la Bíblia, i, citant el gran Martin Heidegger, «*permanecer en la pequeñez es poca cosa*», conseller.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup de Convergència i Unió, per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Jo voldria fer una consideració prèvia abans de començar. Jo reconec que..., reconec que ha de ser dur fer d'oposició, no? Reconec que ha de ser dur, especialment quan un s'enfronta a un pressupost com el del Departament de Treball. Ho dic perquè, havent escoltat els diputats que han fet ús de la paraula per presentar les seves esmenes a la totalitat, en el cas, concretament, del Departament de Treball, un escolta una música que ja l'ha escoltat moltes vegades i que és una música que va

dient sempre el mateix, no?: que són uns pressupostos inadequats, irrealistes, que no prioritzen aquelles coses que són més importants, etcètera, etcètera. Però, en canvi, això s'ha d'anar dient, any rere any, mentre es va comprovant i constatant també, any rere any, com l'ocupació a Catalunya augmenta, com la taxa d'atur a Catalunya disminueix i com, en aquests moments, a Catalunya, hi ha una xifra d'atur del 6,5%, quatre punts per sota, com vostès saben, de la mitjana a l'Estat espanyol i un punt encara per sota del que és la taxa d'atur a la Unió Europea.

Per tant, un va comprovant com realment la tasca que fa el Govern en matèria de política laboral i política d'ocupació és positiva, perquè dona un resultat, dona un fruit, i, mentrestant, vostès, cada any, han de sortir a dir que és un pressupost inadequat, que no serveix per als objectius, etcètera, etcètera. Reconec que ha de ser una tasca dura i, per tant, des d'aquest punt de vista, tenen, compten amb la meua solidaritat.

En segon lloc, també vull fer un agraïment específic al senyor López Bulla, perquè ha fet una referència a la intervenció que va fer el meu company, l'illustre diputat senyor Casas, amb relació als principis de la democràcia cristiana. No tingui cap mena de dubte que tant el conseller com aquells de nosaltres que partim i defensem aquests principis de l'humanisme i del personalisme comunitari portem a la pràctica aquestes idees. I si en alguns moments ens trobem amb dificultats, no tingui cap mena de dubte que lluitem per a superar-les. El que passa és que, evidentment, no sempre el desig s'acompanya del resultat que un voldria, però no tingui cap mena de dubte que lluitem amb aquesta esperança sempre, no?

I també voldria dir una altra qüestió: el senyor Huguet, en la seva intervenció, deia que, més que parlar de xifres, cal parlar de continguts. Jo també preferiré parlar de continguts, tot i que les xifres també cal recordar-les. Malgrat el que ens deien, el pressupost del Departament de Treball és un pressupost que creix i *con lo que está cayendo*, senyor López Bulla, *con lo que está cayendo*, que és molt, la situació a Catalunya és la que acabo d'explicar al començament. Vostè s'ha oblidat d'explicar-la, quina és la situació a Catalunya. *Con lo que está cayendo*, tenim el que tenim, tenim les taxes que tenim, però, ahora, és un pressupost que creix un 9,1%, quan tenim un pressupost global que creix un 10%, eh?

Per tant, jo, evidentment, estic segur que si vostè fos el conseller d'Economia i Finances i hagués de fer el pressupost, segurament prioritzaria el Departament de Treball per sobre de tots els altres, no? Però, si vostè, des de l'oposició, hagués de defensar altres departaments, també ens diria que tots i cada un d'ells són els més importants. Per tant, elaborar un pressupost, segurament, és una cosa també complexa, no?

Bé, fetes aquestes consideracions prèvies, permetin-me, senyor president, com que estem veient l'esmena a la totalitat al Departament de Treball, tres esmenes a la totalitat, però, ahora, també tres esmenes a la totalitat de l'Institut per a la Promoció i Formació de Cooperatives, que comenci per l'Institut per després fer els comentaris genèrics que em semblen adients en aquest torn amb relació al Departament de Treball.

Concretament, pel que fa a l'Institut per a la Formació i la Promoció de Cooperatives, aquest és un institut que té dues funcions fonamentals, que és la formació i la promoció, com el seu propi nom indica, i que, al nostre entendre, és un instrument necessari, imprescindible i útil al servei d'aquesta finalitat. En matèria de formació, tant de formació general per donar suport a les cooperatives i societats laborals no afiliades a cap federació, com el que és la formació especialitzada en cooperatives i societats laborals en col·laboració amb les universitats o amb els instituts o centres d'educació secundària.

També la formació *on line*, a través de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, i les subvencions a socis i treballadors de cooperatives i societats laborals que realitzin cursos d'especialització que suposin una millora per a l'empresa. I pel que fa referència a les activitats de promoció, jo voldria especificar quatre de les principals que desenvolupa l'Institut, per la qual cosa entenem que és un instrument útil al servei d'aquesta funció, com són les missions, concretament missions empresarials en col·laboració amb el COPCA i les federacions de cooperatives, les jornades, Jornades de Difusió del Cooperativisme, en col·laboració especialment amb la Confederació de Cooperatives de Catalunya, les publicacions, publicacions del món de l'economia social a Catalunya, i les subvencions a entitats sense ànim de lucre que realitzen activitats de promoció del cooperativisme i l'economia social.

En qualsevol cas, nosaltres insistirem en el foment d'aquesta activitat i els convido també a vostès que ens ajudin i que col·laborin en aquesta tasca tan important com és el suport a l'economia social.

El pressupost del Departament de Treball per a l'any 2002 s'ha dissenyat tenint en compte que, als propers anys, la població en edat de treballar tindrà, tendirà a estabilitzar-se al voltant dels quatre milions de persones, segons les previsions de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per tant, sembla raonable suposar que hi ha potencial per al creixement de la taxa d'ocupació.

En aquest entorn, l'actuació del Departament de Treball per a l'any 2002 contribueix a incrementar aquest potencial de creació de llocs de treball i a incidir en la qualitat d'aquests nous llocs de treball a través de la millora de les condicions de treball com a instrument per continuar fomentant la cohesió social, que, a la vegada, és un factor indispensable per garantir el creixement econòmic i enfortir l'estat del benestar. En definitiva, es tracta de contribuir a assolir, en l'horitzó del 2010, els objectius fixats pel Consell Europeu de Lisboa en matèria d'ocupació i, en concret, arribar a una taxa d'ocupació global del 70% i una taxa d'ocupació femenina del 60%.

La creació del Servei d'Ocupació de Catalunya, prevista per a l'any 2002, sempre i quan, evidentment, superi el tràmit parlamentari en què en aquests moments es troba, comportarà que el Departament de Treball hagi d'adequar també la seva estructura.

El Servei d'Ocupació de Catalunya orientarà els seus instruments d'intervenció en matèria de foment de l'ocupació per adreçar-los específicament a les dones, als joves, a les persones amb disminució, a les persones

amb trastorns de salut mental, als immigrants, als aturats majors de 45 anys, als aturats de llarga durada i a les persones amb especials dificultats d'inserció socio-laboral... (*Remor de veus.*) Hi ha alguns diputats aquí, a la meua dreta, que, si parlen un pèl més fort, podré, fins i tot, entendre la conversa. (*Rialles.*)

El Departament de Treball, en matèria de relacions laborals, consolidarà el marc català de relacions laborals, entès com una eina imprescindible per a un desenvolupament equilibrat i sostenible que garanteixi la pau social.

Els eixos bàsics de la programació d'aquest Departament de Treball en el pressupost que avui sotmetem a consideració són els següents: en primer lloc, desenvolupar una estratègia de renovació, modernització i transparència, que implica un procés de simplificació, racionalització i estandardització de l'actuació administrativa amb l'objectiu de millorar l'eficàcia i l'eficiència del Departament; fomentar un marc estable en matèria de relacions laborals; aplicar criteris que afavoreixin una major participació de la població de setze anys i més en el mercat de treball, sobretot de les dones compreses en el segment dels vint-i-cinc als cinquanta-quatre anys i els joves; en quart lloc, afavorir la reinserció laboral dels majors de quaranta-cinc anys que han perdut el seu lloc de treball així com la dels aturats de llarga durada; augmentar la taxa d'ocupació; facilitar l'adaptabilitat dels treballadors a les noves tecnologies i als canvis del mercat de treball; afavorir la millora de les condicions de treball, i enfortir i prioritzar la prevenció dels riscos laborals mitjançant accions de divulgació, sensibilització, implementació i desenvolupament del Pla de prevenció. Compartim d'aquesta manera un dels principals neguits que han exposat en les seves intervencions els diputats dels grups parlamentaris que han presentat les esmenes de retorn.

Aquesta programació es realitza d'acord amb els recursos finals que s'han previst de gestionar; així, doncs, l'assoliment d'aquests objectius resta condicionat, com vostès coneixen, tant al manteniment del finançament de les transferències de l'Inem, com al cofinançament de la Unió Europea en tot el que fa referència a les polítiques actives d'ocupació. No es tracta, per tant, senyor Rañé, d'un pressupost irreal, sinó d'un pressupost que compta, també, amb aquestes previsions, però que no es consignen, perquè, com vostè coneix, no estan encara concretades per part dels organismes que les han de proveir.

Són uns pressupostos que s'estructuren en deu programes, que només els enumero, perquè entrar en el detall òbviament allargaria excessivament aquesta intervenció. Són: el de protecció social i benestar social, el de seguretat i higiene en el treball, el de relacions laborals, el de foment de l'ocupació, el de les actuacions en el mercat de treball, la formació professional ocupacional, els programes integrats de foment de l'ocupació, escoles taller i cases d'oficis, els programes integrats d'inserció sociolaboral de persones amb especials dificultats, també la normalització lingüística en l'àmbit laboral, i els serveis generals en el temps lliure.

Aquest és un pressupost que, com he dit al començament, puja 221.962.000 euros que en relació amb el

pressupost de l'any 2001 suposa un increment de 18.520.000 euros, és a dir, un 9,10%; un increment, al nostre entendre, positiu. Òbviament mai, un increment en un departament com aquest, podem considerar que sigui suficient; sempre un increment és positiu en aquesta matèria, però entenem que és un increment adequat a les necessitats i als objectius que es plantegen.

Aquest increment, òbviament, es distribueix en diferents partides, però m'agradaria tan sols esmentar, amb ànim de ser breu, només aquelles actuacions que al meu entendre són prioritàries en aquest pressupost, que són les següents.

Malgrat el que s'ha pogut escoltar per part dels diputats anteriorment, el Pla de prevenció de riscos laborals és una actuació prioritària en què –a diferència del que s'ha dit– al meu entendre, fets els números, no hi ha una disminució del pressupost, sinó que hi ha un manteniment escrupolós, tenint en compte sobretot que l'any passat, el 2001, en relació amb l'any 2000, hi va haver un increment de més de 400 milions de pessetes. El que fa el Departament en aquests moments és mantenir aquest esforç que suposa la dotació pressupostària en total, de tot allò que va relacionat amb el Pla de prevenció, de 2.764.000 euros, com dic, mantenint aquest esforç dedicat a aquesta mesura.

En segon lloc, la integració i modernització del Servei d'Ocupació de Catalunya i els sistemes d'intermediació laboral, amb el projecte que implica la coordinació de les aplicacions informàtiques per tal de garantir la xarxa que unifica tot el servei. Amb aquesta finalitat, hi ha un increment, en aquest pressupost, de 5.709.000 euros; suposa un increment del 90% –del 90%– en relació amb el pressupost anterior.

En tercer lloc, també, el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. Reconec que no podem pas..., reconec, senyor López Bulla, que no podem pas dir que sigui un exemple de celeritat, la posada en funcionament d'aquest Consell, que com vostè sap està creat per llei i encara no funciona. També sap vostè que, amb justícia, no se li pot atribuir absolutament, a l'Administració, és a dir, al Govern, la responsabilitat de no haver-se pogut encara constituir, perquè, com vostè sap, en formen part altres institucions o organitzacions. Però també li puc avançar en aquests moments que l'estat de les negociacions és tan i tan avançat com per poder garantir que, amb caràcter molt imminent, aquesta constitució serà ja una realitat.

També pel que fa referència a l'Observatori del Mercat de Treball, que, com vostès saben, és un element importantíssim i al qual aquest pressupost dedica 570.000 euros, la qual cosa implica un increment del 90% en relació amb el pressupost anterior.

Dues partides noves que vull també especificar: la partida de les noves línies d'actuació dels programes de nous filons d'ocupació, que, com vostès saben, és un instrument important per al foment de l'ocupació i també per a la creació de noves iniciatives empresarials, que és una partida nova, com deia, de 2.728.590 euros; i també una partida nova, concretament la del programa experimental d'impuls de l'economia social –que, com he dit també al començament, és un dels nostres

objectius com a grup parlamentari, i també òbviament del govern— concretament de 600.000 euros, que com dic és una partida nova.

I, finalment, també, no vull deixar d'esmentar l'increment de dotació pressupostària en relació amb el Programa de la renda mínima d'inserció, que atén, com vostès saben, les necessitats de persones amb especials dificultats d'inserció; un increment del 20,79%, que són concretament aquests 43.242.800 euros, que com dic representa un increment en relació amb la partida de l'any anterior de més del 20%.

En relació amb aquestes partides que són, com he dit, d'actuacions prioritàries, tan sols en vull esmentar alguna, no pas totes, per no allargar-nos. Però concretament en relació amb l'Observatori del Mercat de Treball, permetin-me dir que tota aquesta informació sobre contractacions permet analitzar les característiques de la contractació en les diverses variants i arribar a conèixer, fins i tot, els nivells de rotació dels contractes, del coneixement de les ofertes no cobertes, juntament amb tota la informació sobre demandes i contractació; s'elaboren estudis sobre la necessitat de mà d'obra que han estat facilitats a les comissions territorials i al Consell de Treball, i aquests estudis han constituït el suport tècnic necessari per acordar els contingents. També permet avaluar el nivell d'inserció de les accions de formació ocupacional per poder analitzar les diferents variants, graus d'aprofitament del territori, especialitat, col·lectius, etcètera, i també les característiques dels contractes dels alumnes inserits. També permet dur a terme una planificació molt més directe i eficaç en el territori i també en relació amb els col·lectius d'aturats i les necessitats de reciclatge.

Un comentari —perquè tots vostès hi han dedicat, també, el seu temps, i em penso que mereix una..., ni que sigui un minut— al Pla de prevenció de riscos laborals, amb el qual, com dic, el Departament continua fent l'esforç que ve mantenint els darrers anys, partint o recordant l'increment important dels anys anteriors, com ja he esmentat.

Tots aquests programes desenvolupats han de continuar, evidentment, i han de permetre continuar fent actuacions en el sector de la construcció per incrementar la vigilància i el control relatiu a la coordinació empresarial que en matèria de prevenció de riscos laborals existeix en les obres de construcció. L'actuació sobre els serveis de prevenció aliens, l'actuació sobre els serveis de prevenció propis, les actuacions sobre les entitats auditores perquè les seves actuacions també influeixen, òbviament, en la implantació de la prevenció en les nostres empreses, i també especialment l'actuació sobre les empreses de treball temporal, que com vostès saben, tant a les empreses de treball temporal com a les empreses d'usuaris d'aquests serveis, aquests és un conjunt de mesures que cal implantar.

En relació amb el Consell de Treball ja he fet el comentari.

I, en definitiva, afegir també, òbviament, que una de les actuacions prioritàries consisteix en la integració i modernització del Servei d'Ocupació, com he dit al començament, integració de les diferents xarxes i la incorporació de les noves tecnologies, que ha de propi-

ciar la modernització i l'agilitat de gestió dels sistemes d'intermediació, que, com ens recordava el diputat Huguet, òbviament és un instrument fonamental perquè l'adequació entre oferta i demanda i les accions que es fan en matèria de formació tinguin el seu resultat i donin el seu fruit i mantinguin, per tant, els nivells d'eficàcia que el Govern persegueix.

S'ha de continuar treballant, per tant, al nostre entendre, en la inversió econòmica dels futur Servei d'Ocupació de Catalunya, que és, a més a més, una partida ampliable. I aquest és el que entenem nosaltres que recull el pressupost que avui presentem a la seva consideració.

Per tant, en conclusió, senyores i senyors diputats, aquest és un pressupost que respon amb rigor als objectius que s'han determinat i que compartim absolutament —el nostre Grup Parlamentari comparteix absolutament—; és un pressupost que contempla un increment de més del 9%, com he dit, i que permet incrementar l'esforç del Govern per atendre les necessitats del país en matèria de foment de l'ocupació i creació d'empreses, millora de la intermediació, foment de l'economia social i prevenció dels riscos laborals; és un pressupost que posa l'accent en els aspectes més socials de la política laboral i d'ocupació de Catalunya amb una atenció específica als col·lectius amb especials dificultats d'inserció, i és —per acabar— un pressupost que garanteix el correcte desenvolupament de dos instruments tan importants per al nostre país com són... —i que a més a més són instruments que són fruit del diàleg social—, com són, deia, el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya i el nou Servei d'Ocupació de Catalunya, que, un cop superat el tràmit parlamentari en què es troba actualment, es convertirà sens dubte en un potent organisme autònom, participatiu, de planificació i gestió de les polítiques d'ocupació de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de les esmenes de devolució presentades al Departament de Treball i a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tinc la impressió que el senyor Rañé s'ha sentit alludit, contradit...

El Sr. Rañé i Blasco

Només en una qüestió molt petita. *(Pausa.)* Dir-li que el senyor Millo ha expressat que no dèiem la veritat quan dèiem que el pressupost destinat a riscos laborals baixava. Ha reconegut que són 2.620.000 euros, 2,62 milions d'euros, els que s'hi esmercen, i l'any passat s'hi van gastar 3.116.000; és una quantitat superior, i, per tant, els nostres números diuen que han baixat els recursos destinats, aquest any en relació amb l'anterior, a riscos laborals.

I aprofitar l'avinentsa per manifestar la nostra solidaritat amb els diputats que donen suport al Govern per

haver de defensar aquests pressupostos, que deu ser una feina molt feixuga.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo, també s'ha sentit al·ludit, contradit i contrareplicat?

El Sr. Millo i Rocher

No, jo tan sols per contestar la petició que feia el senyor Rañé...

El president

No imaginava una altra cosa que aquesta.

El Sr. Millo i Rocher

Bé, doncs, compartir —com no?— com sempre fem la solidaritat, perquè és cosa de tots, oi? Dir-li que les xifres possiblement que vostè tingui estiguin equivocades o possiblement la seva calculadora de transformació de pessetes en euros tingui algun error en el *rate* que tingui establert, perquè la quantitat exacta de l'any anterior en matèria de prevenció de riscos laborals és de 2.764.660 euros, que és la mateixa d'aquest any. Segurament hi ha algun petit error, que jo, evidentment, em poso a la seva disposició per solucionar-lo, sortint d'aquesta sala.

I una altra qüestió, senyor Rañé, vostè feia una pregunta que jo no li he contestat, i és: quina era la partida que preveia atendre els temes relacionats amb la contractació a l'estranger...

El president

Senyor Millo, vagi...

El Sr. Millo i Rocher

...també tinc la partida a la seva disposició per treballar-la quan sortim d'aquesta sala, com vostè sap.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. (*Veus de fons.*) Del Departament de Justícia. Té la paraula en primer lloc l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, perquè el senyor Àlex Masllorens ho farà després d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest torn per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Departament de Justícia, el compartiré amb la diputada Carme Porta, que parlarà de la DGAM i de l'ICAA.

Bé, el pressupost, en terme globals, abans d'entrar en el detall de les diferents seccions, i, per tant, globalment considerat, és un pressupost que passa dels 344 milions d'euros de l'any 99, 414 de l'any 2000 i 439 de l'any 2001 als 513 milions d'euros per a l'any 2002, el que suposa, en definitiva, un increment de l'ordre del 16,8%.

I això equival al fet que aquests és el setè Departament, del conjunt del Govern, que més puja, i això d'entrada és positiu si tenim en compte sobretot que en els darrers anys l'increment que experimentava el pressupost d'aquest Departament estava molt per dessota de la mitjana d'increment de la resta de departaments del Govern.

Però dit això, que és una dada positiva, un any més hem de dir que el pes relatiu d'aquest Departament en el conjunt del Govern s'incrementa escassament dues dècimes: passem d'un 3,3 al 3,5% del total del pressupost del conjunt del Govern. És a dir que l'impacte del nou model de finançament no ha estat extraordinari, ni tan sols important, en l'àmbit de la justícia; un impacte, per exemple, que sí que és molt perceptible en altres departaments diguem-ne socials com el de Benestar Social, on aquest increment, per exemple, és del 34,2%.

Si, a més a més, es té en compte que, pràcticament, el 85% de l'estat de despeses d'aquest pressupost se'n va en el capítol 1, per una banda, «Remuneració del personal», que suposa 266 milions d'euros, i això que en la nostra opinió estan clarament subvalorades les partides per aquest concepte, i això ho sabem perquè anem veient, periòdicament, les liquidacions del pressupost d'aquest Departament. I si a més veiem que la despesa corrent equival a 161 milions d'euros i que la inversió real, tot i l'increment experimentat per aquest Departament, es manté baixíssima —gairebé no arriba al 9% del total del pressupost d'aquest Departament—, podem considerar que aquest és un pressupost que, a part que deriva molt dels seus recursos cap a despesa que entenem que no és gens productiva, que a més a més fa una inversió que és autènticament paupèrrima, i que aquest que és un departament essencialment social, però que també és un departament inversor, perquè els jutjats, els centres de justícia juvenil, les mateixes presons requereixen establiments, infraestructura, immobles. Òbviament no podem estar d'acord amb l'orientació en què s'encamina aquest pressupost.

I, al marge de la inversió, aquest que, com he dit, és un departament que insistim que és un departament social —i m'alegra que enguany, en la defensa del pressupost, en la presentació del pressupost del conseller d'Economia ja incloïa aquest Departament dintre del que seria l'apartat o el bloc de departaments socials, altres anys no era així—, aquest, hi insisteixo, que és un departament social en àmbits que van des de les relacions amb l'Administració de justícia, les presons, però sobretot l'aspecte de la rehabilitació, la resocialització —molt candent i molt d'actualitat, com vostès saben, aquests dies—, la protecció de la infància, de l'adolescència, l'acolliment, l'adopció, la producció de normes, fins i tot, en l'àmbit del nostre dret civil, per què? Perquè senzillament afecta les relacions interpersonals, les mesures penals alternatives, la justícia juvenil, les associacions, les fundacions i un llarg etcètera en aquest pressupost i en aquest Departament estan clarament penalitzats.

I amb aquests recursos, senyor conseller, entenem que un any més no es pot pal·liar, ni de bon tros, la creixent demanda social que hi ha al voltant d'aquestes qüestions, perquè no hi pot haver ni una justícia àgil i eficaç que eviti la progressiva degradació d'un servei públic, que entenem que és essencial, perquè per atendre les

mesures previstes recentment en el Pacte estatal de la justícia i combatre alguns dels problemes estructurals de la justícia, com l'excessiva mobilitat del personal, el nombre de jutjadors provisoris, interins, l'actual sobrecàrrega competencial de la majoria d'òrgans judicials a Catalunya, evidentment, calen molts més recursos. Com calen molts més recursos i és una responsabilitat, senyor conseller, del seu Departament i del Govern facilitar, per exemple, una oferta de llocs de treball tan àmplia com sigui possible a la població interna de les presons de Catalunya, amb una adequada retribució i també amb una adequada protecció social.

En aquests moments hi ha una iniciativa en curs, un decret que no satisfà la demanda, fins i tot els mandats d'aquest mateix Parlament que exigia, almenys, l'equiparació al salari mínim interprofessional de la retribució del treball dels presos. O calen més recursos, per exemple, conseller, per fer front a l'impacte de l'entrada en vigor, per exemple, de la Llei de responsabilitat penal del menor. Fa molt poc temps, en aquesta mateixa cambra compareixia el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Vostès mateixos també ho han dit, ambdues instàncies, tant des del Govern com des del Tribunal Superior, ens insistien que atenent que l'important traspàs d'expedients d'una instància judicial a una altra a partir de l'entrada en vigor d'aquesta norma, que ha generat una acumulació de tasques difícil d'assumir per a la planta actual de jutjats, requereix, lògicament, un esforç inversor més important per a la creació de nous òrgans judicials.

També calen més recursos per tirar endavant el recentment anunciat Institut de Medicina Legal, que, per cert, per una estranya raó que desconeixem, no hi apareix, en aquest pressupost, almenys l'expressió xifrada i comptable, dels recursos necessaris per tirar endavant aquests primaris moviments o iniciatives d'aquest nou organisme, que, insistim, segurament no ha nascut de la millor manera possible, amb bon peu, perquè no ha tingut l'opinió favorable de la Sala de Govern del Tribunal Superior, però que, en qualsevol cas, hem trobat a faltar en aquest pressupost.

O, per exemple, més recursos per paliar, d'alguna forma o altra, la problemàtica relativa al trencament de les condemnes a les presons catalanes. I no insistiré sobre aquest particular, perquè el conseller sap molt bé que fa molts pocs dies vam tractar aquesta problemàtica en el si de la Comissió de Justícia. Allà es van evidenciar, evidentment, errades i disfuncions que no són totes imputables al seu Departament, encara esperem sentir la veu del conseller d'Interior amb relació al protocol de trasllat i de custòdia de reclusos; amb relació, per exemple, al fet de fa molts pocs dies, en la darrera fugida, encara algú ens haurà d'explicar per què, per exemple, tot un equip de futbol amb interns, alguns dels quals violadors multireincidents, anaven únicament acompanyats d'un educador, i aquesta és una responsabilitat, conseller, de vostè, però sobretot també del Departament d'Interior, i per tant del cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

També calen més recursos, conseller, per dignificar la despesa del manteniment dels dipòsits municipals de detinguts. Vostè sap que en aquests moments hi ha un

incident d'execució encara pendent de resoldre per part del Tribunal Suprem, ens sembla absolutament lamentable aquesta dilació per part del Departament de dignificar de forma clara, no només el manteniment cada dia que passa dels detinguts que hi ha en aquests dipòsits, però també el que seria la inversió en l'estructura feta per part de molts ajuntaments.

Jo crec que, finalment, acabarà venint una resolució del Tribunal Suprem que suposarà un seriós correctiu cap al Departament de Justícia i cap al Govern, i jo crec que encara les conseqüències, i fins i tot des del punt de vista pressupostari, encara seran molt més negatives.

També ens preocupa no haver trobat cap partida concreta que reflecteixi l'esforç inversor que el Departament va anunciar que faria per complir les previsions del denominat Pla de seguretat dels edificis judicials de Catalunya. Aquest era un pla que tot just havia d'acabar, si no recordo malament, l'any vinent, el 2002, i que ha tingut dos o tres anys d'execució, però que enguany ens sembla que no ha tingut l'atenció o la cura adequada per part del pressupost elaborat pel seu Departament.

Exactament igual –encara que la situació és una mica distinta–, però, tampoc, en aquests moments, creiem que aquest sigui un pressupost que serveixi per atendre tots i cadascun dels compromisos del Pla d'establiments penitenciaris, un pla, lògicament traspassat i que, de fet, no està vigent en la seva lletra o en la seva redacció primitiva, però que, certament, amb els canvis que s'han anat produint i amb les expectatives que se'n han anat explicant, certament no és possible, ni tan sols amb aquest pressupost, operar la substitució dels tres actuals centres penitenciaris de Barcelona, amb una partida escassament de 8 milions d'euros per a l'any 2002, i només 1,2 milions d'euros per a l'adquisició de terrenys. Fins i tot, en aquest terreny, la solució pactada amb l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, evidentment, no ofereix cap dificultat i, per tant, és una situació que està plenament pacificada.

Tampoc no hem vist en aquest pressupost un esforç inversor, que hem reclamat insistentment per part del Departament de Justícia, per potenciar les entitats col·laboradores d'adopció internacional; unes entitats que tot sovint han posat de relleu que per subsistir necessiten, lògicament, més recursos; que en aquests moments accepten molts més expedients dels que poden tramitar, que no reben cap tipus de subvenció pel sol fet que són entitats sense afany de lucre, que no es poden dotar encara d'una estructura i d'una professionalitat que exigeixen avui dia milers i milers de parelles i de persones acollidores i adoptants a Catalunya.

Tampoc, honorable conseller, hem pogut notar en aquest pressupost l'expressió xifrada i comptable d'altres compromisos, per exemple, per dotar de manera adequada les polítiques d'execució penal com a conseqüència de la transformació del sistema punitiu, operada ja a partir de l'entrada en vigor del nou Codi penal, potenciant sobretot tots aquests recursos per fer efectives les mesures penals alternatives a les penes privatives de llibertat. Cal incentivar i cal, sobretot, estimular els diferents operadors jurídics, tant els jutges com els professionals, per tal que les sentències i les resolucions judicials recullin aquest recurs alternatiu.

O per exemple, per reformular les polítiques de la infància en situació de risc, assumint la tutela dels nens del carrer, la seva escolarització total, el seu accés a centres d'acolliment nocturn i diürn, i també el seu accés, en definitiva, al món del treball.

Tampoc per avançar en la utilització de totes les llengües oficials a Catalunya en l'àmbit del dret i de la justícia, perquè –això és veritat–, malgrat els esforços realitzats, per exemple, amb la prova pilot en quaranta jutjats de Catalunya, avui encara és una evidència i ho estem veient gairebé a diari en els mitjans de comunicació, que les dues llengües oficials a Catalunya no es troben en situació d'igualtat i, en concret, l'ús del català a Catalunya no es correspon amb la realitat sociocultural del país. I això exigeix, com hem dit més d'una vegada, una actitud favorable del ciutadà, del conjunt de professionals i d'operadors jurídics que actuen en l'àmbit del dret i de la justícia, i això exigeix, lògicament, canvis normatius i legals, però també calen molts més recursos pressupostaris, per exemple, per dotar de dinamitzadors lingüístics tots els òrgans judicials –no només els partits judicials, sinó tots els òrgans judicials que hi ha a Catalunya–, més formularis, més documents, més cursos, més formació, etcètera. I això no es pot fer, honorable conseller, no es pot amb els escassos 95.000 euros que hi ha consignats, en aquest cas, a la Secretaria General del seu Departament, o l'escàs 1,5 milions d'euros –250 milions de pessetes–, això sí, 50 milions de pessetes més que en la dècada dels anys noranta, però que, en definitiva, tampoc no ens solucionen, ni de bon tros, aquest problema.

I, finalment, li voldria parlar d'un tema clàssic i recurrent, i que a més va motivar una extraordinària discussió al voltant del pressupost de l'any passat, com era la necessitat, insistentment reclamada per part dels advocats i procuradors d'aquest país, com és la dignificació de la tasca d'aquest conjunt de professionals en l'àmbit de la justícia gratuïta. Però no només per incrementar, que hi ha hagut un increment no gaire substancial de les retribucions, sinó per evitar les dilacions i els retards en el pagament; per estendre també la garantia de subvenir la despesa del torn d'ofici en altres procediments: desnonaments, judicis de falta; per evitar la indefensió de molts justiciables, molts dels quals són els menys afavorits econòmicament, i entenem que amb el pressupost que hi ha consignat en aquests moments, honorable conseller, malgrat l'esforç fet en relació amb exercicis anteriors, no cobrim les expectatives.

Però el que és més preocupant encara, tampoc estem complint amb aquell mandat i amb aquell compromís assolit en el debat de pressupostos de l'any passat, arran –si no recordo malament– d'una esmena presentada pel Grup Popular, que obligava el Govern a tendir a créixer en aquest pressupost, en aquesta partida, com a mínim, per arribar al 40% del cost real i efectiu del funcionament del torn d'ofici.

I no estem parlant en absolut ja del cost real dels 8.000, 9.000, en alguns casos 10.000 milions de pessetes que estimen els diferents consells de col·legis, tant d'advocats com de procuradors, que té aquest servei; estem parlant d'arribar a una quantitat que dignifiqui, evidentment, aquest servei i que s'acosti, ni que sigui de for-

ma progressiva, evidentment, a aquest cost real que acabo d'expressar.

I, evidentment, amb 1,5 milions d'euros per als procuradors i 19,4 milions d'euros per als advocats, en definitiva, 21 milions d'euros, en total no arriba a 4.000 milions de pessetes, evidentment que no arribem a subvenir tot el cost i, evidentment, a satisfer la demanda d'aquests col·lectius.

Finalment, hi ha tot l'apartat de la construcció de nous edificis judicials. Certament, aquest és un pressupost en què pràcticament aquest capítol queda absorbit per la gran inversió que s'està fent a les casernes de Lepant, que s'emporten 926 milions, perdó, 26.000 euros per a l'any 2002.

Evidentment, l'execució d'aquesta obra tan important està diferida al llarg del temps, és una actuació plurianual. Certament tota la inversió no està continguda en el pressupost de l'any 2002, però Déu n'hi do la important inversió prevista! Però, en canvi, la resta d'inversió que no sigui a través de les aportacions que farà el Departament a l'empresa pública GISA, i que, evidentment, no som capaços de saber quines són, perquè no figuren en l'annex d'inversions reals d'aquest Departament, ens semblen clarament insuficients i, com deia abans, determinen una inversió paupèrrima en el seu Departament. Es concentren, exactament, l'any vinent, en la creació de nous òrgans judicials a Sabadell, a Amposta, en altres jutjats del Vallès Occidental, però, sincerament, ens sembla que és clarament insuficient, i intentarem corregir aquesta situació i, evidentment, l'emplacem que vostè tingui, doncs, una bona predisposició i també complicitat en el tràmit de la discussió de les esmenes tant a l'articulat com d'altres i baixes –exactament igual–, per preveure més recursos per millorar el funcionament de l'Oficina Judicial, que entenem que experimenta un creixement vegetatiu en el pressupost d'enguany.

Aquests són els motius pels quals, honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari motiva i fonamenta aquesta esmena a la totalitat i demana el retorn del pressupost al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per anar avançant, mentre truco, perquè no he trucat encara, si té la paraula... (*Veus de fons.*) Perdó. Doncs, la té la senyora Carme Porta, que agafa el relleu del senyor Ridao. I després trucarem, lògicament, a votació.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, nosaltres, a risc d'extenuar-los cada any, els tornem a insistir en el tema que la DGAM hauria d'estar al Departament de Benestar Social i no pas al Departament de Justícia. Potser quan una diputada com jo es fa pesada, potser al final coincidirem que aquest traspàs és possible. I possible algun dia serà possible, entre altres coses, perquè en aquests moments nosaltres pensem que el fet que la DGAM estigui al Departament de Justícia, amb aquesta

reforma de la Llei del menor que vostès ens han presentat, doncs, pensem que hi ha un intent de judicialització dels menors en risc social que és altament perillós.

Perquè nosaltres ara, fent una anàlisi del pressupost, no sabíem on es contemplava el Pla interdepartamental d'infància, que aquest Pla evidentment és interdepartamental, però tampoc l'hem sabut trobar en altres departaments. I d'alguna manera, a nosaltres, ja en l'anàlisi del contingut, ens semblava en alguns aspectes una mica virtual però també ha aixecat veus crítiques en diferents sectors professionals.

S'augmenta la partida dels centres col·laboradors després de molta pressió del sector, de la Fedaia bàsicament... —o de la Fedaia, vaja—, però segueix sent insuficient per a les necessitats que es generen per equiparar els mòduls. I ho demostren les seves xifres i ho demostren les conseqüents pressions que segueixen fent des de la Fedaia al Departament. Els EAIA no estan dotats, hi ha mancances evidents i puja el pressupost però no prou per cobrir aquestes mancances. La col·laboració amb els municipis, doncs, segueix sent un altre cop més aviat minsa.

La DGAM, com ja hem dit al principi, no mostra un esperit pedagògic sinó que està mostrant un esperit institucionalitzador i punitiu. Ja ho he dit, que és la reforma..., la proposta de reforma de la Llei del menor és una petita mostra, important mostra. Les llistes d'espera als centres són escandaloses, al nostre entendre, i s'hi afegeix la manca de recursos i la situació en què es troben molts centres, que no s'ajuda precisament a solucionar els problemes dels menors.

Els EAIA tenen uns recursos minsos i no es cobreixen les seves necessitats. Malgrat l'increment del pressupost creiem que calen canvis i que s'haurien d'aplicar en el pressupost també.

Pel que fa a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, la variació és evident que apunta un augment, però aquest no ve a solucionar alguns problemes que hi ha: hi han problemes amb les ECAI, pensem que hi ha deixadesa administrativa, hi han llistes d'espera importants en les persones demandants, i hi ha una problemàtica complexa que pensem que és fruit del model. L'eficàcia actual de l'Institut està posada en dubte per molts sectors i des de molts llocs. Per exemple, vostè no és aliè als darrers problemes amb Romania; vostès des de l'ICAA s'han abtingut d'actuar, ho han deixat en mans del Ministerio de Asuntos Exteriores i han deixat de banda les famílies adoptives, moltes de les quals ja tenien fins i tot el passaport de les criatures en les seves mans i ja tenien fins i tot, les criatures adoptades, els cognoms de les famílies adoptants.

En el certificat d'idoneïtat que es demana, segons marca el conveni de l'Haia, l'informe psicosocial costa al voltant de 140.000 pessetes que van a càrrec de les persones adoptants. Altres comunitats autònomes es fan càrrec totalment o parcialment de la despesa. Nosaltres també els diem cada any que possiblement seria una possibilitat que vostès haurien de contemplar, però que hi haurien altres despeses, com per exemple els estudis de seguiment postadoptiu, que no s'elaboren directament des de l'Institut..., i que potser l'assumpció d'aquest ser-

vei ajudaria a millorar el seguiment de les adopcions internacionals pel que fa a la integració de les criatures en les seves noves llars.

Per nosaltres, l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció s'ha convertit en un simple gestor, en un mal gestor, perquè no hi ha capacitat d'actuació real, i, al mínim problema amb les ECAI o amb tercers països, com s'ha demostrat darrerament, s'ha demostrat aquesta incapacitat d'actuació. És un mal gestor perquè moltes famílies ho han manifestat, i ho han manifestat a diputats i diputades d'aquest Parlament; i han manifestat el seu descontentament i la seva percepció de la incompetència de l'ICAA, fins i tot s'ha arribat a dir a les famílies adoptants, a les que han tingut problemes evidentment, que no es poden responsabilitzar que l'adopció arribi a bon fi, i, de fet, l'única solució que se'ls ha suggerit, amb paraules textuais, és que «cadascú s'espavili pel seu compte». Així, evidentment, l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció pot inspirar molt poca confiança.

Nosaltres pensem que en l'actual funcionament de l'ICAA, hi ha molta propaganda i molt poca actuació, i és per això que nosaltres votarem en contra d'aquests pressupostos.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Pausa.*) Donarem uns minuts per a la votació, que la gent pugui...

(*Pausa llarga.*)

Doncs acabat el debat, passem ara a la votació de les seccions que hem fet anteriorment, començant pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes a la totalitat al Departament... (*Remor de veus.*) Prego, senyores diputades..., estem en el moment de la votació, eh? (*Pausa.*) Les esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes al Departament de Treball.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores i senyors diputats que hagin d'absentar-se de l'hemicicle que ho facin amb silenci, perquè continuarem el debat. Prego silenci, de debò.

Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens. *(Pausa llarga.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Senyor president, senyores i senyors diputats, defenso la nostra esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Justícia, i indico d'entrada que podria semblar, de bell antuvi, que ens haguéssim de felicitar perquè certament el pressupost del Departament augmenta gairebé d'un 17%. Si el consideràvem, com feia ahir el conseller d'Economia, dins del capítol de la despesa social, convindriem que l'augment podria ser una bona notícia. Per exemple, des del meu punt de vista és una bona notícia que aquest any no augmenti la partida de sous dels alts càrrecs un 30%, més d'un 30%, com va passar fa dos anys; però, en qualsevol cas, s'ha de dir que els alts càrrecs s'han quedat i que, en conseqüència, la partida tampoc no baixa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però aquest optimisme pel 17% d'augment del Departament, des del nostre punt de vista, dura relativament poc per alguns motius que intentaré exposar, principalment tres. Primer, perquè entenem que aquest Govern porta massa anys deixant la justícia a la cua del pressupost i que, per tant, portem massa anys de retard en aquesta matèria. En segon lloc, perquè ja hem dit també a bastament que no ens creiem els ingressos globals de què parla el Govern, i, per tant, si fallen els ingressos globals –que no creiem que es produeixin en la mesura en què s'ha indicat–, naturalment s'ha de suposar que també fallaran les despeses, i ens agradaria saber quines són les despeses que es retallaran en el Departament de Justícia i a canvi de quines altres. I finalment un tercer motiu és que, com també passa en el conjunt del Departament i també hem manifestat diverses vegades, la despesa corrent és deu vegades superior a la despesa d'inversions de capital, que són i continuen sent molt minses –i després em referiré a alguns efectes que això té en diverses direccions generals i molt particularment pel que fa a la construcció de nous edificis judicials o de nous centres de reclusió.

Per tant, insisteixo que si sumem aquest retard crònic en les inversions de Justícia, la manca d'inversió en infraestructures, la manca de directrius clares en matèria de polítiques de millora del servei públic d'administració de la justícia, una certa disbauxa històrica que crec que arrosseguem, per part d'aquest Govern, en matèria de polítiques d'infància, i a tot això hi afegísim encara que –com he dit i com hem dit repetidament– no creiem que s'acabi liquidant realment tot el que s'apunta ara sobre el paper, creiem francament que no hi ha massa motiu per a l'optimisme, malgrat, insisteixo, aquest 17% de què estàvem parlant.

Però els estalviaré a aquesta hora... –que ja comença a ser de nit i entenc que molts diputats voldrien que acceleréssim el ritme d'aquests debats–, estalviarem el que és concretament el repàs detallat de les despeses per partides i direccions generals. Tot i això, hem de dir que si presentem una esmena a la totalitat d'aquest pressupost d'aquest Departament és perquè tenim la

certesa que, al nostre entendre, caldria aplicar en matèria de justícia i d'algunes atribucions que avui depenen de Justícia, però que entenem que no hi haurien de dependre, d'aquest Departament..., no són, les despeses previstes, les més indicades des del nostre punt de vista.

Començarem per la Direcció General de l'Administració de Justícia. És cert que és una direcció general que passa de 30.000 milions de pessetes a 36.000, o al seu equivalent en euros, i també és cert que això en aquests moments, en aquest pressupost, significa l'1,25% del total del pressupost de la Generalitat.

També és cert –i crec que hem de cridar l'atenció– que és molt lluny d'aquells pressupostos del 4 o del 6% que tenen altres països de l'entorn. I això, per tant, indicaria que no solament no recuperarem aquest retard estructural que portem en matèria d'Administració de justícia al nostre país, sinó que, a més a més, de moment, pel que sembla, malgrat l'augment, aquest Govern no té intenció de fer un salt qualitatiu realment important en aquesta matèria. Aquesta omissió, entenem que perjudica greument els ciutadans que pateixen les llistes d'espera a la justícia –hi venim insistint des de fa molts anys– i perjudica també moltes empreses del nostre país i molts empresaris, i és un dels elements que restaria també competitivitat a les empreses.

Vostè sap, suposo, senyor conseller, que hi ha òrgans jurisdiccionals en aquest moment a Catalunya que, amb l'actual ritme de treball i l'actual ritme d'acumulació d'expedients, tardarien quinze anys a fer net els expedients que tenen acumulats. És veritat que ha augmentat la productivitat, i esperem que continuï sent així, però hi ha un retard acumulat en alguns òrgans jurisdiccionals que ni amb quinze anys no es pot acabar. Això, entenem que només es pot resoldre, creiem, realment, en l'Administració de la Justícia i que, com va dir ahir el conseller d'Economia, «aquest és un servei públic i, per tant, la seva despesa, la despesa que hi destinem és una despesa social». Però la manca de directrius en aquest camp i en aquest apartat nosaltres entenem que va més enllà.

Trobem a faltar, per exemple, una política de racionalització de les oficines judicials per part del Departament; no sabem que hi sigui. Tampoc coneixem que hi hagi una política de formació del personal suficientment profunda, i tampoc es reflecteix en el pressupost per a l'any 2002. Tampoc coneixem quines mesures específiques –si cal, naturalment, consensuades amb els professionals del sector– existeixen per reduir aquestes llargues llistes d'espera a l'Administració de justícia, a les quals m'estava referint fa un moment; quin programa d'incentius per reduir la immensa mobilitat entre el personal de l'Administració de justícia –som una de les comunitats autònomes amb més mobilitat a les oficines judicials i amb més interinitat; d'aquesta manera difícilment reduïrem les llistes d'espera–, i quines mesures per acabar amb l'altíssim percentatge, com deia fa un moment, d'interins a les oficines judicials de Catalunya. Jo insisteixo, per exemple, senyor conseller, que a Lleida mateix, a Lleida capital, hi ha molts funcionaris que viuen fora de Catalunya i se'n van cada dia, van i vénen al lloc de treball, a l'espera de poder tenir una plaça definitiva en una altra comunitat autònoma.

Vostès continuen escudant-se en la manca de competències i en un cert desgavell competencial –que és real– per mantenir una actitud mancada d'idees, des del nostre punt de vista, pel que fa a la reforma de la justícia. Nosaltres creiem que convé un pla de xoc de reforma de l'Administració de justícia. Almenys, senyor conseller, en aquells punts en què sí que podrien prendre decisions i demostrar que tenen idees, almenys en aquests punts ho haurien de fer.

Jo el convido, si vol, senyor conseller, i la mateixa Comissió de Justícia d'aquest Parlament, els convido, si volen, a visitar plegats el País Basc, per exemple. Allà podríem comprovar *in situ*, d'entrada, que existeix un pla de reforma de les oficines judicials, d'optimització del treball de les oficines judicials, per racionalitzar el treball, per ajuntar les diverses oficines, crear la figura del gestor d'algunes d'aquestes oficines, i per incentivar de debò el personal de les oficines judicials, un element que només cal anar avui a la majoria de jutjats de Catalunya per adonar-se que és un dels punts clau que ens falta en aquest país: la incentivació del personal que està treballant a les oficines judicials.

Això es podria fer amb les actuals competències. També és veritat que hem de reclamar altres competències, i ho estem fent la majoria de grups d'aquesta cambra, en el sentit que es traspassin a Catalunya més competències en l'àmbit de l'Administració de justícia. Però de moment el que veiem és que el pressupost és un reflex fidel de la manca d'iniciativa pel que fa a la pobresa de mitjans amb què la justícia està actuant en el nostre país, i és suplir aquesta falta de mitjans amb una mica més d'imaginació i amb plans de xoc i incentius per al personal.

Entrem ara, si els sembla, al que és el capítol de construcció de nous edificis judicials. També en això –i ho ha dit alguna persona abans que jo mateix– aquest pressupost és una constatació que hi ha hagut un engany a alguns ajuntaments o, com a mínim, un incompliment d'acords a què s'ha arribat amb ajuntaments. Ajuntaments concrets de Catalunya que han cedit solars per fer-hi els nous edificis judicials..., hi ha acords signats amb ells que posen un termini per a la realització dels projectes i l'inici de les obres, i això s'ha incomplert. Podem parlar d'Olot, podríem parlar d'altres municipis que estan esperant pacientment que, ja que no s'han complert els terminis, com a mínim esperaven que en aquest pressupost de l'any 2002 hi figuraria la construcció dels seus edificis judicials. Això no ha estat així, com no ha estat així tampoc en altres casos en què la Comissió de Justícia del Parlament havia aprovat resolucions, a vegades per consens i en molts casos amb el vot també de Convergència i Unió, a favor de construir nous edificis judicials. A la memòria d'aquest any no hi apareixen.

S'ha dit –i és veritat– que en aquest pressupost del 2002 hi apareix ja una quantitat important per a la ciutat judicial de Barcelona. Hem pogut comprovar també que hi haurà una empresa que es farà càrrec, no solament del projecte i de la posta en marxa de les obres i de les mateixes obres, sinó després, fins i tot, de la promoció dels espais d'aquesta ciutat judicial. És un cas una mica estrany que des d'aquest moment ja es prevegi qui

promocionarà la mateixa ciutat i qui traurà a concurs els espais que hi hagi en aquesta ciutat per al públic, però, en tot cas, no posarem en qüestió aquest fet. El que és cert és que portem un cert retard en el projecte d'aquesta ciutat judicial, probablement també el portarem en les obres, i nosaltres li hem presentat una esmena, ja li ho avanço, en el sentit que, en l'empresa pública que sembla ser que es crearà per gestionar aquesta ciutat judicial, entenem que hi haurien d'haver més forces i més agents dels que hi ha actualment.

S'ha fet esment també del torn d'ofici. L'any passat el Govern va fer creure que hi havia hagut un augment substancial de l'assignació d'aquest torn d'ofici, tant per als advocats com per als procuradors. Nosaltres entenem que l'augment no solament no havia estat tan substancial com es deia, sinó que ho havia de ser més, i no tant per les demandes legítimes que fan les corporacions, tant dels advocats com dels procuradors, sinó perquè, com ja s'ha dit també per part del senyor Ridao fa un moment, el torn d'ofici afecta aquelles persones que estan més desprotegides davant l'Administració de justícia perquè tenen menys recursos, i és molt important que l'atenció que se'ls pugui fer sigui una atenció que s'assembli al màxim possible i estigui al mateix nivell que la defensa privada que fan les persones que poden pagar-se-la. Per tant, per dignificar aquest servei, nosaltres el que reclamem és que hi hagi una assignació més elevada que la que hi ha també aquest any.

En el capítol de presons, hem de constatar un deteriorament general, una saturació d'alguns centres. L'altre dia li citava jo mateix, quan vostè va comparèixer a la Comissió de Justícia, que el dia abans que vostè comparegués la presó Model de Barcelona tenia el doble d'interns reclosos dels que oficialment hi haurien d'haver; serien vuit-cents i n'hi havia mil sis-cents. Vostè sap que hi ha mòduls prefabricats que es van instal·lar provisionalment i que, deu anys després d'instal·lar-se provisionalment, encara hi són i ningú no parla de retirar-los, malgrat l'alt deteriorament que pateixen –tant és així, que crec que els últims dies hi ha hagut algun en-surt, que podria venir també de la manca de seguretat d'algun d'aquests mòduls. I, per tant, parlem, en definitiva, d'un retard molt generalitzat en la construcció dels nous centres penitenciaris.

A més a més, vostès han optat –i nosaltres ho hem denunciat repetidament– per un model de macrocentres penitenciaris, amb la qual cosa ens trobarem amb la circumstància que, d'aquí a pocs anys, un sol municipi de Catalunya tindrà la meitat de la població reclusa del nostre país. Nosaltres entenem que això és un error que no s'hauria de produir, que encara som a temps d'evitar, i hem insistit sempre en la necessitat d'un model de presons..., que estiguin més distribuïdes arreu del territori, que siguin més petites i, per tant, més humanes i amb una gestió més fàcil. Probablement això tindria alguna cosa a veure també amb l'element de seguretat que, lamentablement, està també sobre la taula aquests dies, i, per tant, nosaltres demanaríem que en això hi hagués també un replantejament per part del Govern.

Jo sé que vostè diu, senyor conseller, que hi ha molta gent que no vol aquest tipus de serveis al territori, és

veritat, de la mateixa manera que no volen altres equipaments de tipus social que a vegades poden tenir fama de conflictius. En realitat, els municipis on s'han instal·lat les últimes dues presons a Catalunya podrien desmentir aquesta conflictivitat; podríem parlar de l'ocupació que han donat en el mateix poble i d'altres elements positius. Però, en qualsevol cas, suposant fins i tot que això fos així i que els municipis no volguessin que s'hi instal·lessin centres penitenciaris, jo crec que per part del Govern vostès tenen la responsabilitat de fer una altra política de centres penitenciaris.

No entraré a fons en el tema de seguretat, primer, perquè hi va haver fa poc una comissió sobre aquesta matèria, i després perquè això es podria prestar, certament, a malinterpretar qualsevol paraula que es pogués dir sobre aquesta matèria. Tenim, si no la millor, una de les millors lleis orgàniques generals penitenciàries que hi ha al continent; crec que això està reconegut, probablement perquè és una de les més noves. I també és veritat que en el moment en què es va fer hi havia una opinió favorable que fos una llei que posés l'accent en la reinserció, en la rehabilitació, a creure, en definitiva, en les persones preses, i aquest és un element clau. Per tant, no qüestionarem això.

Simplement, permeti'm que digui que, en el pressupost, no hi hem sabut veure que, de cara a la seguretat, tant l'estàtica, tant a l'interior com a l'exterior dels centres, hi hagi cap tipus de partida. Fins i tot per aquest anunci, en certa mesura una mica sorprenent, que s'ha fet en les darreres hores, respecte a la campanya amb què s'intentarà conscienciar els presos perquè no marxïn. Però, en qualsevol cas, creiem que aquest és un element molt important, que està creant una certa alarma, que no s'ha d'utilitzar, en absolut, demagògicament, però que, certament, a partir d'un cert nivell de fugides i d'un cert nivell de persones que no retornen, de no-retorns, val la pena que ens ho plantegem i que estudiem també en el pressupost com això ho podem combatre. Nosaltres creiem que hi té molt a veure el moment psicològic que hi ha en aquests moments per part del personal de les presons –és un mal moment: hi ha hagut una mala gestió de personal que s'està començant a pagar i que crec que pagarem més encara en els darrers anys–, i té molt a veure amb la manca de formació a la qual ens referíem fa un moment, i que en el pressupost brilla també per la seva absència.

Hi hauria també en matèria de salut, i de salut dintre dels centres penitenciaris, molt a dir. Nosaltres entenem que els programes, per exemple, d'atenció a toxicòmans han estat molt interessants, però gairebé simbòlics. No s'han estès i han servit només per a una minoria; no s'han fet extensius al conjunt de la població toxicòmana reclusa. Precisament aquesta setmana hi ha hagut la informació que, juntament amb Portugal, som el país de la Unió Europea que tenim més toxicòmans a les presons. Ens ho hauríem de replantejar, perquè això té molt a veure també amb totes les mesures alternatives, i precisament perquè hi ha manca de mesures alternatives –partida que tampoc puja pràcticament aquest any en el pressupost–, doncs, probablement per això també hem de recloure persones que, segons la mateixa Llei penitenciària i el Codi penal, probablement no haurien de ser als centres penitenciaris.

I tampoc ha set possible aquest any posar en marxa el programa d'intercanvi de xeringues. I aquí s'ha de dir que, a part que el pressupost no reflecteix cap tipus de programa tampoc en aquest sentit, haig de dir que em sembla que aquí el Govern ha fallat també aquest any intentant traslladar al Parlament el que havia de ser clarament una acció del mateix Govern. El Parlament havia instat a desenvolupar aquest programa i, en comptes de fer-ho, s'han aprofitat les reunions que hi ha hagut aquí per donar unes raons per traslladar en el temps –i no sabem fins quan– la posta en marxa d'un programa que entenem que és necessari, com a mínim, a títol experimental.

També, posats a rendibilitzar els recursos, valdria la pena, per exemple, pensar què està passant amb els tractaments per a la sida a la presó. Actualment, la majoria de malalts infectats pel virus de la sida s'estan automedicant, se'ls dona la medicació per a diversos dies, a vegades per a més d'una setmana, i amb això no tenim la garantia que s'estiguin medicant. Tenim informació que s'estan llençant medicaments. Sabem que són molt cars, perquè costen vuit mil pessetes per persona i dia. Tampoc en això hem vist reflectit cap canvi de programa de salut, en aquesta matèria.

I insistia fa un moment en un element clau en qualsevol programa de rehabilitació, ja que hi creiem tant –vostè ho diu, n'estic convençut, i ho diem totes les forces d'aquest país–, en la rehabilitació dels interns: tot el que fa al capítol de mesures penals alternatives. Nosaltres, fa anys, any rere any, pressupost rere pressupost, anem insistint que, si no s'augmenta considerablement la partida pressupostària destinada a aquesta matèria, les presons no deixaran d'estar massificades, com ho estan avui de moment encara a Catalunya. I a més a més, si ho mirem des del factor humà, això fa que a moltes presons hi hagi persones que no hi haurien de ser.

Hi ha també un altre element, i particularment important des del canvi de Codi penal l'any 95. Vostè sap que allà s'eliminava la reducció de penes pel treball. Per tant, des d'aquell moment, des que la majoria de presos estan ingressats als centres penitenciaris, amb el Codi penal nou, el treball penitenciari cobra una importància extraordinària. Vostès, en aquesta matèria, sempre han dit que funciona molt bé, que som exemplars. Probablement ho som segons amb qui ens comparem, però, senyor conseller, jo crec que aquí s'ha de fer un esforç extraordinari, que tampoc en el pressupost d'aquest any hi està reflectit.

Vostè sap, per exemple, que fa tres setmanes, també li vaig comentar, treballava a la presó de Can Brians, per posar un exemple, un deu per cent –no arribava al deu per cent– de la població reclusa. Les feines probablement no són les millors que es podrien trobar. Aquesta és una altra qüestió. Probablement ha faltat també iniciativa per part del Cire per trobar altres tipus de feines. Normalment la gent fa cada vegada jornades més reduïdes. No hi ha assegurança social. Sé que en la memòria d'aquest any es diu d'una manera més o menys imprecisa que es reconeix aquest element i que cal tendir que la gent la pugui tenir, però de moment no hi ha cap partida perquè això sigui possible. I per acabar-ho d'arreglar, vostès anuncien l'externalització d'uns serveis que en aquests moments estan donant feina a al-

guns reclusos. Això és un contrasentit que també fa anys que venim dient. A la presó de Tarragona, per exemple, s'anuncia la privatització, l'externalització, del servei de cuina i de bugaderia. Vint i escaig de reclusos que estan treballant avui, que tenen feina i que deixaran de tenir-la, probablement perquè han trobat uns costos més bons. És possible. No sempre ha estat així, perquè en alguns dels casos en què s'han externalitzat aquests serveis es paga més del que es pagava quan ho feien els reclusos, però en qualsevol cas, quan estem en un percentatge tan baix de presos que estan treballant i quan diem –i suposo que ens ho creiem– que el treball és una de les vies millors per a la reinserció, aquest element d'eliminar llocs de treball a les presons no sembla que sigui el millor camí.

Potser el Cire en el seu moment, quan es va muntar, va ser una iniciativa molt interessant i molt bona, i fins i tot el sistema de gestió. Jo avui en tinc seriosos dubtes i penso que fa anys que ho venim dient i que no s'ha corregit els defectes de funcionament d'aquesta entitat.

Aquesta, al nostre entendre, és, com li he dit, una veritable prioritat de cara a la reinserció dels presos. No pot ser que siguin tan pocs els que treballin, que la majoria de les persones que estan en règim obert i que, per tant, podrien treballar fins i tot fora de les presons no trobin feina. I aquest és un element al qual nosaltres entenem caldria dedicar més partides i dedicar-les també d'una altra manera de com s'està fent avui. Avui vostè sap que proporcionalment el Cire està pagant més sous als educadors i a les persones que estan acompanyant els presos que als mateixos presos. Potser això també ens ho hauríem de fer mirar.

I per últim, ja per acabar, i no perquè sigui l'últim el menys important, tenim també tot el capítol d'infància que, com resulta evident, continua adscrit al Departament de Justícia, malgrat que no estiguem molt segurs que sigui la millor solució. També això fa anys que ho venim dient.

Entenem que hi ha hagut un pas enrere en aquesta matèria, com a mínim des del moment que no hi ha hagut cap pas endavant i que això és d'una gran transcendència perquè, igualment com ho dèiem per als presos, ho hem de dir també pels infants en risc social. El fet que a les persones més dèbils, més desprotegides de la societat, no s'hi dediquin els recursos que s'hi haurien de dedicar –i no d'una manera eficient– nosaltres entenem que és especialment greu i que, com dic, té una gran transcendència de cara al futur. Vam intuir que hi haurien altres canvis des del mateix moment que el Govern va canviar el nom de la DGAI per la DGAM. I això, que pot semblar només una polèmica per a experts, d'alguna manera apuntava ja la idea que la infància deixa de ser infància i passa a ser el menor, que és un terme que com vostès saben està clarament identificat amb qüestions de justícia, de justícia d'infància, de justícia juvenil. I per tant, aquest és un element que és contrari a totes les indicacions que han fet tots els organismes internacionals, com a mínim des de la declaració internacional, la Convenció Internacional pels Drets de l'Infant de l'any 89 cap aquí, i també en contra de l'opinió dels experts i m'atreveria a dir que del mateix sentit comú.

Nosaltres fa anys que reclamem que defineixin amb claredat un model de política d'infància, que considerem que fins ara ha estat erràtic i confús. El Govern, no ens sembla que hagi desenvolupat –i en tot cas és una evidència– algunes lleis relacionades amb la infància, aprovades per aquesta mateixa cambra de l'any 85 cap aquí. És greu, al nostre entendre, que avui es pretengui que la solució a molts dels problemes que tenim amb la infància amb risc social..., s'han de resoldre ara simplement amb canvis de normativa, quan no hem estat capaços de fer els desenvolupaments reglamentaris de les lleis que teníem en vigor i que des de molts punts de vista de molts professionals eren lleis vàlides, que si s'haguessin..., que si haguessin afrontat realment el problema haurien permès resoldre alguna part dels problemes que teníem, particularment en qüestions com la tutela per part de la Generalitat.

S'han trobat en situacions noves –o ens hi hem trobat tots–, com la dels menors immigrants. I tampoc en això hem estat capaços de reaccionar d'una altra manera que intentant fer aquests canvis legislatius que, pel que sembla, han de ser la panacea per a tots aquests problemes que tenim des de fa tant de temps.

Nosaltres, francament, no creiem que endurir la llei, endurir el tractament que es donarà a la infància en risc, eliminar figures que han estat cabdals en la prevenció, com han sigut, per exemple, els delegats d'assistència al menor en matèria de justícia juvenil, sigui un bon camí per resoldre tots aquests problemes que estem citant. I tampoc em sembla, senyor conseller, que la manera com s'ha fet els tràmits per presentar i per debatre aquestes dues lleis en aquesta cambra hagi sigut tampoc el més apropiat. Jo sé que vostè ha insistit a tots els grups repetidament que té interès que això surti de la millor manera possible i amb el major consens, però haurà d'admetre que presentar les lleis pel tràmit d'urgència i trobar-nos aquí que havíem d'anar a corre-cuita en aquestes matèries, que estem dient que són tan importants, i trobar-nos que les hem d'aprovar, fins i tot sense poder debatre en profunditat i escoltar en profunditat el mateix sector i els mateixos implicats..., em sembla que no és la millor manera de resoldre-ho.

Com tampoc no ho és que no hi hagi partides per a la col·laboració amb els ens locals. Fa molts anys que ho diem. Vostès fins i tot ara en matèria d'infància i en altres qüestions han parlat que caldrà col·laborar amb els ens locals, que els donaran competències, que hi comptaran, però en el pressupost no es reflecteix de cap manera que aquesta col·laboració sigui res més que una col·laboració voluntarista i ben intencionada per part dels mateixos ajuntaments.

Tot això també queda reflectit en el pressupost de Justícia de l'any 2002. I al nostre entendre, tot això indica, d'alguna manera, que no hi ha voluntat per corregir aquests errors que nosaltres hem vingut dient en matèries que ens sembla que resulten d'una enorme transcendència per a la nostra societat. Particularment no sabem veure, per exemple, en aquest pressupost on és aquest famós nou model d'infància, que tant s'ha promès, i que no solament volem conèixer a través de les paraules, sinó també a través dels números. Com deien els clàssics, *«facta, non verba»*.

Per tots aquests motius, senyor conseller, és pel que proposem que tornin a mirar-s'ho com hem fet també amb altres departaments. En aquest especialment entenem que està més que justificada la sol·licitud de retorn que fem del pressupost i és per això que la mantenim fins aquest moment.

Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, li agraeixo la seva presència en aquest moment del debat i jo li volia dir que pràcticament subscripció intervencions anteriors, precisament la del senyor Masllorens que acaba de pronunciar. I a més estic segur que vostè com a conseller més recent del Govern sap perfectament... (*Veus de fons.*) Bé, té raó, però, com a conseller molt recent al Govern, sap perfectament que Justícia, malgrat l'increment de dotacions, té una problemàtica que hauria merescut segurament més atenció des del punt de vista pressupostari. Vostè coneix millor que jo les ràtios de pressupostos de justícia de democràcies a les quals ens volem homologar i, per tant, sap que quedem lluny d'aquestes ràtios i que, així i tot, en el cas català i en el marc de l'Estat espanyol encara hi havia més motius per reclamar un major increment de dotació pressupostària si recorda que és l'any de l'acord sobre la justícia i d'una presentació amb gran espectacularitat d'uns objectius que si tinguessin el corresponent apunt pressupostari podrien ser creïbles, que de bo anem a fer una justícia que sigui àgil, que sigui ràpida i que sigui justícia, i no com fins ara que els processos tenen tal lentitud que posen en dubte per la formalitat el contingut d'aquesta.

Nosaltres hem escoltat fa molt poques setmanes el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, una persona molt equànime en les seves opinions, molt revestit de la seva autoritat institucional, però que era crític –entenem per crític criteri– respecte a les mancances que hi ha avui en l'organització de la justícia, en general a l'Estat i en concret a Catalunya. Falten més mitjans materials i falten molts més mitjans personals. I això vostè s'ho creu tant o més que jo, però evidentment ha de ser coresponsable d'un govern que no s'ho creu tant o més que jo ni que vostè. I jo voldria que amb l'enorme autoritat que té, com a jurista, reconeguda a tota la societat catalana, fos capaç de posar molt més l'accent i la reivindicació de dotacions pressupostàries per a Justícia. I estic segur que, si no van a la necessitat de la pròrroga de l'exercici pressupostari cap al 2003, que tampoc seria a descartar –depèn dels seus socis del PP–, doncs, si més no, en el darrer pressupost d'aquesta legislatura i potser de la majoria que governa en aquesta legislatura..., això com a mínim començés a tenir una altra tonalitat.

Nosaltres volíem donar un sentit gruixut a l'esmena, a partir d'aquesta consideració. Torno a dir en un any que si hi hagués aquí el conseller Homs, o que estic segur

que el senyor Farguell ho subratllarà, ens dirien que hauríem de posar les campanes al vol perquè justícia s'incrementa en les seves dotacions. El senyor Homs era capaç de dir-nos-ho en Benestar Social, que semblava que era una festa major de celebracions en Benestar Social i amagava que Benestar Social es quedava amb el 3% de pressupost. O sigui són puges que dius: bé, és que teníem les coses molt per sota dels nivells.

Podríem fer molta demagògia entorn d'esdeveniments puntuals, molt comunicatius, que s'han produït en les darreres setmanes. L'últim que s'ha esmentat és la fuga d'aquells reclusos, però són puntes de l'iceberg del que estem intentant dir. I jo ara tenia la temptació..., no ho faré per l'hora que estem en el debat, llegir-li la quantitat de papers que han sortit dels professionals de la justícia relacionant –diuen ells– el que ha succeït amb la manca de dotacions materials i de personal. Això sol ja mereixeria una atenció, més enllà de l'anècdota –i aquí és on jo discrepo de les seves opinions quan va comparèixer l'altre dia en comissió–, més allà del que vostè va dir «actuacions o esdeveniments desafortunats». No, no són esdeveniments puntuals desafortunats si es van reiterant sobre dèficits estructurals. Serien desafortunats si fossin realment quelcom que, malgrat totes les previsions, succeís. Evidentment, en aquestes puntes de l'iceberg, quan són fugues, vostè potser té menys responsabilitat en els darrers esdeveniments que no pas un altre conseller, que no ha estat present i que no les admet mai, com va demostrar en el cas de Lleida, que és el conseller d'Interior, però en l'origen d'aquest, des del possible informe del mòdul de Lleida fins ara, en el que s'està dient sobre les darreres fugues per part del mateix personal, hi ha, si més no, una denúncia, o una reivindicació, o una crítica, no pas única i individualitzada, bastant genèrica, entre aquests col·lectius, que manquen dotacions materials i de personal; hi manquen estructuralment, hi manquen sectorialment i hi manquen, evidentment, des del punt de vista pressupostari, que ens creguem seriosament un altre model de la justícia.

Nosaltres varem presentar una proposició no de llei, que va ser aprovada per unanimitat, perquè s'actualitzés el Pla de presons; i tenen vostès termini encara, fins al 31 de desembre, per fer-ho. És clar, al mateix temps estem discutint el pressupost, i se'ns fa una mica difícil preveure com aniran aquestes noves dotacions del Pla de presons que s'ha d'actualitzar, quan es va posar molt l'èmfasi només en la solució del Pla de Barcelona, sense veure la coresponsabilització de les corresponents dotacions pressupostàries. Però, de totes formes, vostè em venia a contestar, amb tota la raó: «Esperi's a veure l'actualització», malgrat que li queden molt poques setmanes per a l'obligació del seu compliment.

Però aquí sí que torno a col·locar el binomi reinserció - seguretat. No em quedaré a la punta de l'iceberg: anant més avall, cal una altra concepció del sistema penitenciari. I aquesta altra concepció vol dir uns centres molt més reduïts en les seves dimensions, molt més a prop de la ciutadania, coneixedors de les problemàtiques d'ubicar-los, però també amb l'autoritat d'haver contribuït sempre, des dels ajuntaments governats per nosaltres mateixos, en aquest diàleg sobre on ubicar-los, i que possibilitessin molt més les polítiques de reinserció social a través de tots els mitjans que es disposen en l'actual legislació.

Encara en termes penitenciaris, o de la justícia en tota la seva dimensió penal, hi ha un cas escandalós pressupostari que vostès no volen admetre, perquè s'agafen com un clau roent a aquesta darrera possible resolució judicial, que és el dipòsit municipal de detinguts. No pot ser que el Govern de Catalunya continuï girant-se d'esquena a reconèixer el servei que fan molts ajuntaments de Catalunya i que hauria de ser sufragat amb diner públic del govern que en té la competència. Tornaran a dir que «espero's vostè, perquè hem recorregut», etcètera; però, i mentrestant? Mentrestant es posen a la cua del que fa normalment aquest Govern –i ens hi té habituats–, de demanar als ajuntaments un esforç que no els correspon i que, fins i tot, ara es pot quantificar, i que aquesta és la seva vana esperança –reitero allò d'abans–, la seva optimista esperança que potser en seu judicial els acabin canviant el sentit del que fins ara era una sentència i puguin reduir aquests costos.

Hi poden haver ajuntaments que tinguin la cara de reclamar més del que els correspon, però jo li garanteixo que molts dels que els plantegen la factura d'aquest servei són extremament rigorosos; i no facin pagar justos per pecadors. I aquest és un tema pressupostari. I la raó final que em diria és que «senyor Ribó, no tenim recursos». D'acord, però és que ara estem discutint recursos. Vostè recordarà que diverses vegades, en Comissió de Justícia, jo li he dit: «Això acaba en recursos», i vostè m'ho admet. Bé, ara estem discutint els recursos; per tant, és el moment en què tot allò que s'ha vist en comissió i que, sovint, als diversos grups parlamentaris se'ls ha argumentat: «No, és que no hi ha recursos»..., doncs, ara hi som. Hi som per intentar creure'ns de debò que, ja que hem tingut l'atreviment per aplaudir –ho hem fet sempre– de ser una comunitat autònoma, l'única, que al seu dia va reclamar, va acceptar i va autogovernar tot el món judicial en el sistema penitenciar, doncs, ser capaços de donar-li el to corresponent de qualitat de servei. Ara no som l'única, encara que a l'altra que ho reclama, de moment, no se li concedeix.

Dos apunts més i un prec final. L'apunt primer, sobre –a part de les desigualtats del sistema penitenciar– els serveis que més grinyolen de la seva Conselleria, com és tot el que gira a l'entorn de la infància, com és tot el que gira a l'entorn dels menors. No donen una resposta a l'alçada del que té, en diversos altres aspectes, de qualitat el seu Departament. I no és una afirmació administrativa parlamentària; és social, i és un tema importantíssim, perquè és l'inici de la cadena ciutadana on podem de debò disminuir i pal·liar els efectes que després ens trobarem en l'edat adulta amb els reclusos. I, per tant, només per aquest motiu –jo crec que per molts altres– hauríem de posar molt més l'accent a –no dic millorar, perquè és molt més que millorar– refer bastant de dalt a baix les seves polítiques, els seus serveis en aquells dos camps. Problema de mitjans també, òbviament –som al pressupost–, problema de polítiques i, segurament, problema de responsabilitats, agafant-lo molt més de forma profunda i amb els canvis que siguin necessaris. De vegades, els canvis els xifrem només en canvis legislatius, com ara estem discutint o comencem a discutir en el tema menors; ja ho discutirem. També, segur que en el fons la discussió, o en el

parcial rerefons, ens trobarem amb temes de dotacions pressupostàries.

I el segon apunt, sobre el tema d'adopcions. Són complexes, a Catalunya –i és la societat més procliu a les adopcions, i això ens honra a tots els que som ciutadans d'aquesta societat–, són complexes, són costoses; s'han articulat processos paral·lels a la mateixa Administració, i hi hauria d'haver més atenció per part d'aquesta per solucionar els problemes pendents. I el prec és que, si la nineta dels ulls del pressupost i de futurs pressupostos, o de la pròrroga de futurs pressupostos –després ja veurem què passarà–, és la ciutat de la justícia, jo li demanaria, senyor conseller, que algun dia discutíssim monogràficament tot el que va a l'entorn de quelcom que fins ara, fins i tot des dels seus inicials problemes legals, és molt complex i segurament també demanarà un esforç de dotació financera molt superior.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per al torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguella.

El Sr. Farguella i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, no es preocupin, que no arribaré a la pròrroga. Tothom em demana que sigui breu, però és que hi ha algunes qüestions que necessàriament s'han de concretar i s'han de matisar, tota vegada que el nostre posicionament en aquest torn ens obliga, no a detallar –perquè seria absolutament impossible arribar a contestar-les– totes i cadascuna de les qüestions, però d'altra banda molt concretes, que s'han plantejat, però sí que em pertoca fer una defensa del que considero que és la bondat d'aquest pressupost de justícia, del Departament de Justícia.

I, en primer lloc, faig una invocació obligada, necessària també, a les paraules, ja, del mateix conseller, senyor Homs, dient que sí, que efectivament aquest any s'han prioritzat –i això és evident, perquè les dades objectives dels números així ho diuen– Ensenyament, Benestar Social, Justícia i Sanitat, com a quatre departaments en els quals s'havia de fer un èmfasi especial en la política social de la Generalitat. I aquesta clara incidència en la política social crec que s'experimenta d'una manera innegable aquí. Evidentment, el senyor Ribó ja em prevenia que no fes aquí manifestacions de grans entusiasmes... Jo no porto mai les castanyoles i no..., no, no, en definitiva, no ho faig.

Em limitaré a parlar, doncs, amb dades objectives i, no, jo realment crec que l'esforç que s'ha fet aquest any per part de la Conselleria d'Economia i Finances és important i, pel que fa a aquest pressupost, que és el que ens interessa, ho és molt, perquè és obvi, és indiscutible que aquest pressupost triplica pràcticament les xifres d'increment que hi havien l'any passat. Jo l'any passat vaig defensar aquest pressupost en unes condicions menys favorables que aquest, però no em vaig estar de dir que també era el seu increment molt superior a l'IPC, i aquest any, lògicament, tinc més arguments, tinc més arguments per dir que les coses han millorat, pel fet

objectiu que s'ha triplicat l'increment, que és –i això està reconegut, perquè és un fet objectiu– gairebé del 17%.

Bé, dit això, i tenint en compte, doncs, que el *timing* és curt, jo diria també que allà on s'ha prioritzat la intencionalitat, doncs, de millorar les coses per part de la Conselleria ha estat precisament en aquells punts on l'any passat, aquí..., jo ho recordo, i faig invocació a una memòria que compartim els que som aquí, que els punts en els quals en aquells moments es posava més èmfasi perquè es considerava que eren els que hi havia una major sensibilitat social jo crec que han estat molt tinguts en compte per la Conselleria. I, tot i que hi ha hagut el canvi de conseller, penso que la continuïtat en aquest sentit i la sintonia respecte a aquelles preocupacions han estat absolutament indiscutibles.

Sí que hi ha alguna cosa que no s'ha pogut resoldre; se sap, no?, el tema que n'hem parlat tantes vegades, dels dipòsits de detinguts. No en parlaré; aquesta és una qüestió que, com vostè sap molt bé, el senyor Ribó, està pendent d'una sentència i aquí hem de fer fe –només faltaria que nosaltres no féssim fe– en la justícia en aquests moments. En qualsevol dels casos, hem intentat que en aquest pressupost es posessin unes bases sòlides, però sempre prioritzant aquells punts que ja l'any passat, i de temps i al llarg de totes les comissions que hem celebrat, es consideraven més emfàticament necessaris. I ho resumiré molt breument.

Cert també que, per exemple –per exemple–, en el tema del Gabinet del Conseller i Secretaria General, que sempre és el més criticat –sempre, a totes les conselleries–, ningú pot discutir que l'increment aquest any és pràcticament el del cost de la vida, com l'any passat, un 3%, i que, en canvi, dins d'aquest Departament, s'ha prioritzat molt, molt, dintre d'aquest subdepartament, el tema de la normalització lingüística, que, doncs, són 140 milions de pessetes... No parlaré d'euros, no ho faré gaire..., això pla que ens allargaria les coses, no? Parlarem de pessetes, aquest any. L'any que ve, que ja, diguem-ne, ens haurem independitzat des del punt de vista monetari de l'Estat –des del punt de vista monetari–, ja parlarem d'euros amb una normalitat absoluta. Bé, l'increment és del 69% pel que fa referència a aquesta qüestió. I la informatització. La informatització, evidentment que ha crescut, la incidència en el pressupost, d'una manera molt notable.

L'altra cosa és, per exemple, quan parlem de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació. En podríem parlar molt, però aquí sí que ja veiem que l'increment pressupostari és molt major, no?, d'un 13%, i, bé, tenint en compte que és el doble de l'esforç, diguem-ne, d'increment que s'havia fet l'anualitat anterior. A què correspon, tot això? En primer lloc, no deixem de tenir en compte –i penso que és important–..., pensar en el seguiment del que va ésser aquella mesa sectorial de què hem parlat tantes vegades, del 30 de juliol del 99, que ha permès, en la mesura possible, anar complint els requeriments i que ha fet que el global de tot el que..., això ha fet que tot el global del capítol 1 de la Conselleria hagi augmentat un 5,29% i que les infraestructures dels centres penitenciaris també han suposat una inversió que s'acosta als 1.500 milions de pessetes.

He de parlar una mica..., perquè això s'ha dit, i penso que aquí sí que nosaltres podem també parlar amb molta raó d'objectivitat, pel que fa referència a allò que és una conseqüència directa de la Llei orgànica 10/95, de 23 de novembre, i després la Llei orgànica 5/2000, o sigui, que són qüestions pròpies de la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i Justícia Juvenil. Bé, no em puc estar de dir que, any rere any, aquesta és una qüestió en la qual nosaltres podem defensar una actitud del Departament molt favorable, no?, perquè, si l'increment d'enguany és d'un 52% i l'afegim al del 74% de l'any passat, ja em diran vostès si això no constitueix inequívocament un signe de preocupació social per aquesta tan clarament social Direcció General.

En la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, no m'hi entretindré massa, perquè saben vostès que..., de totes maneres, és molt important l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, perquè és, ha d'ésser, d'alguna manera, aquell fil conductor que ens ha de portar des del Codi civil català a entrar en aquesta necessitat, també, d'un codi civil europeu. Però, bé, s'ha incrementat un 48% la seva dotació.

I bé, parlem una mica, com a capítol també, jo diria, gairebé indefugible, no?, del que és tota la qüestió de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia. Dir que la inversió és paupèrrima, com ens deia el senyor Ridaó –que no és aquí–, crec que això és un error absolutament insostenible, no? Si sumem, hem de sumar les obres de GISA amb les que fa el Departament d'una manera directa, i, concretament, estem parlant d'una gran quantitat d'obres que jo no m'entretindré a enumerar, però podríem parlar del Jutjat de Figueres, d'Arenys de Mar, de la Seu i, després, dels centres penitenciaris de Barcelona, que... Perdó? (*Veus de fons.*) Ah! No, el temps, suposo que no l'he esgotat, senyor president.

El vicepresident primer

Perdó?

El Sr. Farguell i Sitges

No?

El vicepresident primer

No, no.

El Sr. Farguell i Sitges

Ah, perdó. Bé...

El vicepresident primer

Per què?

El Sr. Farguell i Sitges

No, no. És que hi havia algú...

El vicepresident primer

Li queden encara vint-i-dos minuts, senyor Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Hi havia algú que em semblava que em deia això, no?, anava a dir, jo tenia una sensació absolutament desafiorada del que és el *time in*, no?

El vicepresident primer

No, no.

El Sr. Farguell i Sitges

Sembla que vaig bé, no? Potser vaig massa de pressa i tot. Oh! És que...

El vicepresident primer

Tranquil, li queden vint-i-dos minuts.

El Sr. Farguell i Sitges

Imagini's, vostè, si en podríem dir de coses! No els esgotarem pas, no. Oh! Com que el senyor Masllorens volia dir que no cal que li parlés d'obres... (*Veus de fons.*) S'havien acabat, però, bé, no s'ha de deixar de tenir en compte, per exemple, el que és, doncs, per exemple, tot el que s'ha fet ara, l'Acord de, per exemple, el 15 de maig del 2001 amb referència als centres penitenciaris de Barcelona, cosa de la qual s'ha parlat molt i que tindrà una importància absolutament substancial, no? I no parlo més d'això, que també podria parlar d'altres obres que tenim en curs..., parlar, en total, de 5.300 milions de pessetes, que no és, de cap manera, una inversió paupèrrima, no?

Bé, parlem una mica de les compensacions del torn d'ofici. Això surt sempre, no? Bé, l'augment del 15,57% no és ridícul, ni molt menys, no? Estem, a Catalunya, en aquests moments, amb 406 pessetes per habitant i any, per damunt de totes les altres comunitats autònomes, si no m'equivoco, i, fins i tot, de l'Estat. Sí que es pot millorar, no?, i, malgrat que els acords definitius amb els col·legis de procuradors i advocats no s'han assolit, el que sí que és cert és que la voluntat del Departament, a través de les ordres que està dictant i del que s'està complint fins ara, és complir amb aquella previsió del 68% per al quadrienni 2000-2004, la qual cosa no estaria gens malament, i, en aquests moments, penso que la satisfacció dels professionals és molt millor en grau que no era fa dos o tres anys, i això suposo que els professionals del dret que aquí m'acompanyen ho afirmaran, també.

Bé, podríem parlar de la Direcció General d'Atenció a la Infància. L'augment del 28% no deixa de ser substancial. Sabem que aquesta és una qüestió important, però empalma amb el que he dit abans: precisament, aquest augment important és reflex, també, de la preocupació que aquí es va manifestar l'any passat i que hem procurat, espero, el Departament –no sempre amb l'acceptació que tothom voldria des de l'oposició, però amb una, jo diria, molt favorable acollida– tenir-ho en compte, i pensant, a més a més, que augmenta gairebé quatre vegades el pressupost que fa específica referència a la millora de les infraestructures de centres de menors. Això parla, jo penso, per ell mateix.

Ara bé, parlem un moment, també, dels tres organismes o empreses adscrits al Departament de Justícia. Dona-

ria molt, evidentment..., i parlar de l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció i el Centre d'Estudis i Formació Especialitzada, sí. Hi ha coses, per exemple, que tindrien una relació amb el que deia abans, no? Per exemple, hi ha temes en els quals, si haguéssim de parlar un moment de la mobilitat del personal i aquesta certa sensació d'instabilitat que, de vegades, vostès invoquen, això no depèn –no depèn–, ho saben vostès, de bon tros, exclusivament del Govern de Catalunya. I aquí estem discutint el pressupost, no estem discutint les mancances legislatives i les mancances competencials del nostre país, que són moltes, però que, certament, paliarien moltes d'aquestes preocupacions. Però, ara, en una llei de pressupostos, òbviament, no és la qüestió a debatre, i que, a més, voldríem que la poguéssim debatre l'any que ve amb unes referències més favorables que les actuals.

Sigui com sigui, em referiré d'una manera potser especial i concreta, i també per obviar, doncs, allargassar-me massa en el temps, i no puc deixar de fer-ho, al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que l'increment ha estat important. Precisament..., clar, era més important tenir en compte això, per exemple, que pensar en el Centre d'Estudis i Formació Especialitzada, que sí que és, realment, un organisme important, però repeteixo que intento recollir el que es deia l'any passat aquí sobre la necessitat de coses molt determinades i que –repeteix– la Conselleria les ha tingut molt en compte.

Aquí parlem d'una inversió important, d'uns 2.000 milions de pessetes, però, a la vegada, amb un augment, també, un increment, que supera el del mateix pressupost. O sigui, és un 25%, globalment. I què implica aquest augment? Bàsicament, la consolidació de la producció i tots els treballs que es realitzen per tal de possibilitar una major entrada dels reclusos a la feina. Sé que es dirà que el tema de la Seguretat Social no està resolt, però que el Departament va en aquest camí ho saben vostès, i no han deixat de reconèixer-ho, perquè és així.

Ara, també val la pena puntualitzar, per molt que, de vegades, es donin xifres poc favorables en aquest sentit, que en set anys, la plantilla d'ocupació que hi havia ha passat dels 1.119 reclusos als 3.025 ocupats, precisament, per les activitats d'aquest Centre d'Iniciatives, la qual cosa és desproporcionadament important tenint en compte l'índex de reclusos que hi ha al nostre país.

Bé, senyores i senyors, jo acabo, senyors diputats, molt aviat, amb una convicció: la convicció pròpia d'aquests debats, que no són tals debats. Aquí tots venim amb un prejudici, vostès vénen amb un prejudici fet, és un tràmit d'autèntica justificació *a priori* de les actituds de cadascú, i així ho hem d'entendre i respectar, perquè el Reglament així ho diu, no? Però, a pesar de tota aquesta inexorable obvietat que vostès vénen aquí a dir el que han de dir, i nosaltres, amb molta satisfacció en aquest cas meu, avui, a defensar el que defensem, penso que, donada aquesta obvietat, hi ha una qüestió a tenir en compte: que no es pot negar que el pressupost ha millorat d'una manera molt substancial respecte de l'any passat, aquest és un fet objectiu, i que ha millorat, precisament, allà on els requeriments de l'oposició, i també de nosaltres, hi van posar més èmfasi i hi van posar més accent.

I bé, això què vol dir? Doncs que jo, amb la meva intervenció, sé que no he de convèncer ningú, no he de convèncer ningú perquè canviï d'actitud, per descomptat, però sí que, com a mínim, ho he de fer des de la dignitat del sentit comú, i penso que defenso una posició que és la més propera possible, en aquests moments i donades les circumstàncies, al sentit comú. Hi ha una frase que a mi moltes vegades m'ha resultat d'aplicabilitat força continuada, no?, que és aquella de René Descartes que diu que «el sentit comú és la facultat més equitativament repartida en la humanitat.» Això fa pensar molt, no? Realment, en aquest sentit, quant a sentit comú, no hi ha, ni vostès, ni nosaltres, ni ningú, que no compartim un coeficient equivalent. El que passa és que uns defensem unes coses, des del punt de vista polític, i els altres, unes altres. Però, des del punt de vista del sentit comú, dir que un pressupost que ha incrementat tres vegades l'increment que havia sofert l'anualitat anterior, penso, com a mínim, des d'aquest punt de vista de la igualtat humana pel que fa referència a aquesta sensibilitat bàsica que deia Descartes, des

d'aquest punt de vista, penso que la dignitat de la defensa d'aquest pressupost és òbvia, i, per tant, també, la dignitat de l'esforç que ha fet la Conselleria, motiu pel qual, senyores i senyors diputats, nosaltres rebutjarem, com és lògic, l'esmena de vostès, i aquest rebuig constitueix, òbviament, una reiteració en la defensa, en totes, en definitiva, les línies mestres i, fins i tot, els detalls en els quals no he pogut entrar del pressupost de la Conselleria de Justícia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Farguella. Exhaust el Departament de Justícia, se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i deu minuts.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades abans de la data de subscripció.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

B U T L L E T A

Institució
Nom Cognoms
Carrer Núm.
Població Codi postal
NIF Telèfon Fax
A/e

Desitjo subscriure'm al ☐ Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya
☐ Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
☐ Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subsc. conjunta) } ☐ Imprès
 } ☐ Microfitxa

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

□□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□
..... de de 200

SIGNATURA

Adreça de tramesa

Institució
Nom Cognoms
Carrer Núm.
Població Codi postal

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

A/e: edicions@parlament-cat.es
Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros
Número solt	225 PTA	1,35 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros
Número solt	120 PTA	0,72 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros
---	------------	-------------

IVA
inclòs

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001